

10.
Liber meus. v. Hanc
suppl. 7.2. p. 278.

8. Fabricii Bibl. græc. libr. 2. cap. 23. p. 795.

ΠΟΙΗΣΙΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗΣ.
POESIS PHILOSOPHICA,

Vel saltem.

Reliquiæ poësis philosophicæ,
EMPEDOCLEIS, PARMENIDIS;
XENOPHANIS, CLEANTHIS;
TIMONIS, EPICHARMI.

Adiuncta sunt

ΟΡΦΕΥΙ illius carmina qui à suis ap-
pellatus fuit ὁ θεολόγος.

ITEM,

HERACLITI ET DEMO-
criti loci quidam, & eorum epistolæ.

ANNO M. D. LXXIII,

excudebat Henr. Stephanus.

CVM PRIVILEGIO CAES.
MAIESTATIS,

3
R I C H A R D O

STREINNI O, BA-
roni Schuuarze-
naüio,

H E N R. S T E P H. S. D.

*Vt prodesse volunt aut dele-
ctare poeta,
Aut simul & incunda & ido-
nea dicere vita.*

His versibus Horatianis ones quidem assentiuntur : sed vereor ne Grammatici certet & adhuc sub indice lis sit, quodnam poematum genus vtilitatem afferat, quodnam delectet : quodnam sit tertium illud quod vtilitatem cum delectatione coniunctam habet. Quod si mihi in ista quaestione (quæ difficilior est quam prima fronte videatur) meâ ex tempore proferre de vtilibus poematis sententiam licet : quemadmodum inter carnes, eas esse suauissimas dicit apud Plutarchum Philoxenus, quæ minimè sunt carnes, ita profectò ex poematis ea plerunq; esse dixerim vtilissima quæ poemata non sunt. Quænam verò sunt vel potius dicuntur poemata, quum tamen verè poemata non sint ? Quæ illa re carent quam

nonnulli poeseos animam appellarunt: id est fabulis. Si enim poesi fabulæ sunt instar animæ, versus quorum corpori infusæ illæ nō sunt, aut poeseos nomine ne dignemur, aut poesin mortuam (vt mortuum est corpus à quo abest anima)appellemus: sic tamē vtillo vocabulo nos abuti sciamus. Nam à mortuo corpore abest anima, sed antequam mortuum esset, nō aberat: at poesis ἀμυθος, & est & semper fuit ἀψυχος: ideōq; nūquam vixisse dici potest. Siquis autem mihi fidem adhibere non vult, dicenti non posse appellari poesin quæ fabulis careat, audiat Plutarchū: *ἡυσίας μὲν γὰρ ἀρχοῦς καὶ ἀνάλους ἴσμεν, οὐκ ἴσμεν δὲ ἀμυθὸν οὐδὲ ἀψευδῆ ποιῆσιν.* Vbi tamen ἀμυθὸν non simpliciter dicit illā quæ fabulis careat, sed illā, vt opinor, quæ fabulas poeticas, id est poesi conuenientes, nō habeat. Vtrocūque autem modo interpretari ἀμυθὸν velimus, hæc Empedoclis & cæterorum scripta, talia esse comperiemus: eorūque autores carmen, tanquam vehiculū, ab arte poetica mutuos esse, ne pedestri oratione vti cogerentur. Ac Plutarchū hīc quoque testem laudabo: Empedoclis carmina (inquit) & Parmenidis, necnō Theriaca Nicandri, & Theognidis gnomologię, λόγοι εἰσὶν περὶ μετρίοι καὶ ποιητικῆς, ὥς περὶ ὄχημα, τὸν

ὄχημα καὶ τὸ μέτρον, ἵνα τὸ πρὸν ἀποφύγῃσιν.

Verum enimvero quum plurima intueniri possint & fabularum eiusmodi & simul omnis utilitatis expertia carmina, hæc contrā longè vtilissima esse, nemo est qui negare queat: nisi eadem opera inutile philosophię naturalis cognitionem dicere ausit. Empedocles enim, Parmenides, & reliqui, vt physica tractant, ita physici & possunt & debent nominari: sicut à veterib⁹ vocari passim videmus. Et sanè M. Tullius, non ob eam quā dixi causam, Empedoclem appellandū poetam non censet: sed potius quòd physici nomen magis illi, sicut & cæteris qui idem argumentum versibus tractarunt, conueniat. Hæc enim esse videtur eius sententia in isto loco libri De oratore primi, Nam si quisque, vt in aliqua arte & facultate excellens, aliam quoque artem sibi assumpserit, is perficiet vt quod præterea sciet, id, eius in quo exceller, pars quædam esse videatur: licet ista ratione dicamus, pila bene & duodecim scriptis ludere, proprium esse iuris ciuilis: quoniam vtrunque eorum P. Mutius optimè fecerit: eadēque ratione dicantur & quos *Φυσικοὶ* Græci nomināt, iidem poetæ: quoniam Empedocles physicus egregium poema fecerit. Equidem vt hīc Cicero pulcherrimum Em-

pedoclis poema esse dicit, ita videmus ab Aristotele ὁμηρικὸν & δεινὸν πρὸς τὴν φροσύνην appellari: quinetiam τὰ πρὸς τὴν φροσύνην ἀπὸ τῶν πεύγματι illi tribui: sed tamen quandiu fixū manebit id quod dixi, nimirum fabulas esse poeseos velut animam, carmina illius versificationis potius quàm poesis dicēda erūt: sicut etiam de Lucretii carminibus in eodem argumento, & de Lucani, in valde diuerso, iudicatum à plerisque fuit.

Iam verò si quis obiiciat, me, quanuis hoc dicam, inscripsisse tamen hos versus φιλοσόφον πόλιν, non me Clementis Alexandrini autoritate tuebor, qui eos ita nominat (potius enim illis Aristotelis & Ciceronis quos attuli locis hunc titulū defendere conarer) sed poeseos appellatione sic abusum esse fatebor, ut multos huius abusus defensores habere possim. Atque ut Cicero se vsum loquēdi populo concessisse, sciētiam sibi reseruasse dicebat, ita me contentum eo esse respondebo, quod sciam me illa voce hīc abuti, qua vulgus se uti existimat. Verū siue indigna siue digna nomine poeseos haberi debent hęc carmina (fortassis enim quod de fabulis dixi, eiusmodi est ut refelli possit: ac cū plerique alii versū scriptores, tum verò comici in eo sibi iniuriam fieri querūt) hoc saltem

constat, ex eorum illa numero esse quæ omnibus multū prodesse, eos autem quibus iucūda est naturæ rerum inuestigatio, simul delectare queāt. Nisi potius, ut hęc sunt poematum illorum fragmenta duntaxat & reliquæ, ita etiam reliquias tantū huius utilitatis pariter & delectationis esse dicamus.

Hęc autem (ut verum fatear) cur nunc ederem in causa fuit Aristoteles. quū enim de huius philosophi operibus Græcè simul & Latinè edendis cogitarem, atque hoc animo ea euoluerem, incidi in illud Empedoclis fragmentum, quod omnium est longè pulcherrimum. Quum verò & apud Sextum philosophum (qui nondum Græcè editus est) habere me quædam simulq; apud alios, recorder, colligenda omnia, deinde idem in aliorum physicorum carminibus faciendum curavi. Empedocli autem primum locum, non tanquam omnium antiquissimo, sed tanquam præstantissimo, tribuendum censui. In qua honoris velut prærogatiua sum etiam Lucretii sequutus iudicium, qui magnis eum laudibus potius quàm cæteros dignatus est. Scribit enim lib. i.

*Adde etiam, qui conduplicat primordia rerū.
Aera iungentes igni, terramque liquori:
Et qui quattuor ex rebus posse omnia rentur,*

*Ex igni, terra atq; anima procrefcere, & imbri.
Quorum Acragantinus cum primis Empedo-
cles est,*

Infula quem triquetris terrarū gēfit in oris.

Et aliquot versibus interiectis, quibus præ-
dicat nonnulla quæ in ea visenda sunt, sub-
iungit, (detur

*Quæ quum magna modis multis mirāda vi-
Gentibus humanis regio, visendæque fertur,
Rebus opima bonis, multa munita virūm vi:
Nil tamen hoc habuisse viro præclarius in se,
Nec sanetū magis & mirū clarūmq; videtur.
Carmina quinetiam diuini pectoris eius
Vociferantur & exponunt præclara reperta:
Vt vix humana videatur stirpe creatus.*

Sed huius viri mors (dicet quispiam) vitam
eius atque adeò sapientiam dedecorat.

--deus immortalis haberi

*Dum cupit Empedocles, ardentem frigidus
Ætnam Insiluit.*

At ego ne ipsum quidem Horatium hoc
quod scribebat credidisse existimo: ac, si quis
attentè locum illum cōsideret, factum hoc,
non tanquam certum, sed tanquam ita vul-
garū fama ut obui possit, ab eo recitari ani-
maduertet. Scio quidem & alios quosdā scri-
ptores idem de Empedoclis obitu memoriæ
prodidisse: sed fuisse vicissim qui eos men-

dacii arguerent, non ignoro. Occasionem
autem huic rumori seu fabulæ præbuisse
existimo hæc illius verba,

Χαίρετ'. ἐγὼ δ' ὑμῖν θεὸς ἀμβροτός, οὐκ ἐπιθνή-
σκω λυγρῇ μὲν πῶσι τετιμμένος. (τὸς,

Ad quæ Horatium respexisse suspicor dum
illa scriberet, --deus immortalis haberi

Dum cupit Empedocles.

Ac fortassis ille ipse scriptor vnde istam (vt
quidem appello) fabulam sumpfit, hoc ad-
debat, eum ita occultando suam mortem,
voluisse confirmare quod de se iactauerat,
ἐγὼ δ' ὑμῖν θεὸς ἀμβροτός. Verum, vt doctè
& prudenter scribit Sextus philosophus, nō
ita debet accipi illa verba, sed aliud quiddam
subesse illis putandū est. Qui Sexti locus (quod
nōdū liber eius editus sit) visus est dignus qui
proferretur, ὁ μὲν γὰρ γραμματικὸς καὶ ἰδιώτης
ὑπολήφονται κατὰ ἀλγεζονείαν καὶ τὰ πρὸς τοὺς
ἄλλους ἀνθρώπους ὑποφάναι πᾶσι τὸ ἀνέφθγγ-
χθαι τὸ φιλόσοφον. ὅπερ ἀλλοτρίον ὅτι τὸ καὶ με-
τερίαν ἔξιν ἐν φιλοσοφίᾳ ἔχοντας, οὐχ ὅτι καὶ τοῦ
τοσούτου ἀνδρός. ὁ δὲ ἀπὸ φυσικῆς ὁρμῶντος
θεωρεῖας, σαφῶς γνώσκων ὅτι δὲ χαῖρον ὡς τὸ
δύγμαι ὅτι, τοὺς ὁμοίοις τὰ ὁμοία γνώσκοντας (ὅ-
περ ἀπὸ Πυθαγόρου δοκῶν κατεληλυθέναι, καί-
τοι μὲν καὶ παρὰ Πλάτωνα ἐν τῷ Τιμῶν, εἰρηται
ἢ πολὺ πρὸ τούτου ὑπ' αὐτῶ ἐμπεδοκλείῳ) συνήσθ

ὅτι ὁ Ἐμπεδοκλῆς θεὸν ἑαυτὸν περὶ ἡρώευσεν, ἐ-
πεὶ μόνος καὶ θεὸν ἀπὸ κακίας τηρήσας τὸν νοῦν
καὶ ἀνέπιθόλωτον, τὰ ἐν αὐτῷ θεὸς ἔκπεδεν
κατείληφεν.

Equidem non dubito quin idem Sextus ta-
lem de morte illius sparsam famam pro nu-
gacissima fabula habendam censuerit. Ve-
rū hoc in incerto relinquēdum est: at illius
summum acumen summāque in rebus na-
turalibus perspicacia, vel ex iis quas habet
hic libellus reliquiis patere potest, si (vt est in
prouerbio) ex vngue leonē æstimare libeat.

Qualescunque autem sint, eas tibi dicatas
volui, vt sicut tu amica recordatione post lō-
gum temporis interuallum me dignaris (ela-
psi enim sunt multi anni ex quo mihi Augu-
stæ frui tuo conspectu licuit) ita me vicissim
tui memorem esse ostenderem. Neque ta-
men memorem tui esse dūtaxat (hoc enim
commune mihi cum innumeris esse potest,
quibus tuus ille elegantiss. & doctissimus de-
stemmatis familiarum Romanarum liber
tui memoriā assiduè renouat: quippe quem
quotidie præ manibus habeam) sed amore
& omni obseruantia pro eo ac debeo prose-
qui, velim existimes. Vale.

DE EMPEDOCLE.

EX CICERONE.

in Lalio.

*Agrigentinum quidem, doctum quendam
virū, carminibus Græcis vaticinatum ferunt:
quæ in rerum natura totōque mundo consta-
rent, quæque mouerentur, ea contrahere ami-
citiam, dissipare discordiam.*

ACADEM. QVÆST.

lib. 4.

*Et tamen isti physici rarò admodum, quum
herent aliquo loco, exclamant quasi mente cō-
citati: Empedocles quidem, vt interdum mihi
furere videatur: abstrusa esse omnia, nihil nos
sentire, nihil cernere, nihil omnino quale sit
posse reperire.*

Ibidem.

*Furere tibi Empedocles videtur: at mihi,
dignissimum rebus iis de quibus loquitur so-
num fundere. Num ergo is excecat nos, aut
orbat sensibus, si parum magnam vim censet
in iis esse ad ea quæ sub eos subiecta sunt in-
dicanda?*

DE NATVRA DEORVM

lib. 1.

*Empedocles quatuor naturas, ex quibus o-
mnia constare vult, diuinas esse censet.*

EMPED. CARMINVM

de respiratione interpretatio.

*Omnia sic ducuntq; animā redduntq; vicissim.
 Ex parte exangues per corporis ultima vena
 Se fundunt cuncta, crebroq; feruntur hiatu
 Ad nares: sed ita ut cruor occultetur. & auræ
 Accessus pateat facilis, facilisque recursus.
 Hinc postquā mollis redit ad præcordia sâguis,
 Spiritus inflammans delabitur agmine longo.
 Ast ubi sūma petit cruor, hic tū redditur: ut
 Virgo domi ludēs clepsydra cepit ahenā, (quā
 Ora solet primum formosa occludere dextra,
 Hinc in aqua fundū vas illud mergere mollis,
 Nec dū in vas accessus aquæ datur: arcet at il-
 Aeris infusi per crebra foramina moles, (lā
 Dū pressam illa viā detexerit. ocius at tunc
 Aere depulso mollis sese ingerit humor. (mas,
 Sed quā lymp̄ha quidem vasis partes tenet i-
 Virginis atq; manus studiosè comprimit ora:
 Spiritus obfistens illa vndam sedē coerces,
 Circū isthmi portas streperi suprema tenendo.
 Dū trahat illa manū: tū cōtrā quā prius aer
 Irrumpens mollem sibi aquā concedere cogit.
 Haud aliter tener ille cruor per mēbra recur-
 Dū fusus celeri rursū petit intima cursu, (rēs,
 Longo alter statim delabitur agmine fluxus:
 Ast ubi summa petit cruor, hic tum efflatur
 abundē.*

ALIA INTERPRETATIO

Iosephi Scaligeri.

*Sic flāt & reslant animātia. habetur in omni
 Corpore venarum salientes sanguine casti.
 Scilicet hinc cæcis crebro terebrantur anibela
 Callibus intercepta foramina nariū, ut intra
 Se capiat cruor, & facilis via detur in auras.
 Ergo ubi præcipitē sese dat in intima sanguis,
 Spirit⁹ intus ouās citus incubat agmine presso:
 Emicat ut, tunc aura reciprocatur. haud secus
 ac quum
 Olim clepsydri virguncula ludit ahenis,
 Atque cani digitos interserit oscula vasi,
 Indeloci liquidas ludēs immersat in vndas:
 Tū nec adhuc liquor insinuat: sed præstruit il-
 Stipatū rimis in inanibus aeris agmen: (lum
 Ostia dum fluxus referet manus: ilicet intra
 Aere depulso tenuis grassabitur humor.
 Nec secus & fundo quā sederit humor in imo,
 Et dum virgo cani digitis premit oscula vasi:
 Tum laticē oppilans extrinsecus aura coërcet,
 Angustum subigēs ad iter faucēsque sonoras,
 Donec iter laxet. tunc aeris agmine toto
 Ocius irrumpente foras fugit incitus humor.
 Sic quoq; qui sâguis per nostros fluctuat artus,
 Ut primum refugo tractu petit ima resorbens,
 Dēfior huic moles alia ingruit impete magno:
 Ut verò erumpit, tunc fundo exastuat imo.*

INDEX EORVM QVAE

*hic libellus complectitur.*EMPEDOCLIS carmina. *Quae incipiunt à pag. 17.*

XENOPHANIS, p. 35

PARMENIDIS, p. 41

CLEANTHIS p. 49

Eiusdem iambi, p. 124

EPICHARMI, p. 54

TIMONIS, p. 60

CRITIAE, p. 75

ORPHEI, p. 78

Carmina quae à Proclo afferuntur, partim sub λογίων, vel λογίου, partim sub θεολογίας vel μυζηγωγίας θεοποιηθέντος titulo, p. 105

MVS AEI, p. 109

LINI, p. 112

PYTHAGORAE aurea carmina, p. 114

Pythagora, seu Pythagoreorum alia carmina, p. 118

HERACLITI loci quidam, p. 129

Eiusdem epistola, p. 142

DEMOCRITI loci quidam, p. 156

Eiusdem epistola, p. 181

HIPPOCRATIS ad Democritum epistola, p. 185, & 187

EMPEDOCLIS & aliorum vita, p. 203

ΕΜΠΕΔΟΚΛΕΟΥΣ

Ε' Π Η.

EMPEDOCLIS

CARMINA.

Ex Aristotele.

Intellige autem quod (quod reponendum est pro φασί) de Empedocle.

Γίνεσθαι δὲ φησι τὴν αἰαπνοίαν καὶ ἐκπνοίαν, διὰ τὸ φλέσας ἔχειν ὕδατος, ἐν αἷσι δὲ μὲν αἷμα, οὐ μὲντοι πλήρεις εἰσὶν αἱματός. ἔχουσι δὲ πόρους εἰς τὸν ἐξω αἶρα, καὶ μὲν τὰ σπλάγχνος μορίων ἐλάττω, καὶ δὲ τὸ αἶρος μείζους. διὰ τὸ αἷματος κινεῖσθαι αὐτὸ καὶ κατὰ πεφυκότας, καὶ τὰ μὲν φερομένου, εἰσεῖν τὸν αἶρα, καὶ γίνεσθαι αἰαπνοίαν αὐτὸ δὲ ἰόντος, ἐκπνέειν δὲ αἶρα, καὶ γίνεσθαι τὴν ἐκπνοίαν παρὰ ἰσίων τὸ συμβαῖνον ταῖς κατεφύδρασι.

Ὡς δὲ δὲ αὐτοῖς πνέει πᾶν τὰ καὶ ἐκπνέει. πᾶσι λίφαιμος Σαρκῶν σύργες πύματον καὶ σῶμα τέτανται, καὶ σφιν ὀπίσσω μίσις πυκνοῖς τέτελνται ἀλοξί. ῥινῶν ἔρχεται τέτρωτα διαμπερές· ὥς τε φόνον μὲν Κόρυνην, αἰθέρι δὲ ὀπώραν διόδοισι τετμήσθαι. ἔνθεν ἐπὶ τὸ ὅπου ταν μὲν ἐπαίξῃ τέρεν αἶμα, Αἰθήρ πεφλάζων κατεφύσεται οἰδματι μάργον· Εὐτε δ' ἀνθρώσκαι, πάλιν ἐκπνέει, ὥς περ ὅταν ταῖς Κλεφύδρασι παύσεται δὲ ὀπώτερος χαλκοῖο, Εὐτε μὲν αὐτὸς πορθμὸν ἐπ' ὀφθαλμοῖς χειρὶ θείσας, Εἰς ὕδατος βότῃσι τέρεν δέμας δέχου Φέοις,

a.i.

ΕΜΠΕΔ.

Οὐδέ γ' ἐς ἄγλως ἐτ' ὁμοῖος ἐστέρχεται· ἀλλὰ μιν
ἐέρχει.

Ἄερος ὄγκος, ἐσώθι πεσών ὅππῃ τρέμματα πυκνὰ,
Εἰσὸν δ' ἀποσερῶσθι πυκνὸν ῥόον· αὐτὰρ ἐπεί τε
Πνύμματος ἐλλείποντος, ἐστέρχεται αἰσιμον ὕδωρ.
ὣς δ' αὐτὸς ὅθ' ὕδωρ μὲν ἐχὼ κατὰ βένθεα
χαιλοῦ,

Πορθμοῦ χωθέντος βροτέω χροῖ ἡδὲ πόροιο,
Αἰθήρ δ' ὅκ' πὸς ἔσω λελημημένος ὁμοῖον ἐρύκη,
Ἀμφὶ πύλας ἰδομένοιο δυσηχέος ἄνερα κρατύων,
Εἰσὸν κε χρεὶ μετ' ἡ· τότε δ' αὖ πάλιν ἐμπαλιν ἢ
περὶ

Πνύμματος ἐμπύπλοντος ὑπεκφεῖ αἰσιμον ὕδωρ.
ὣς δ' αὐτὸς τέρεν αἶμα κλαδάσ' ὁμήδρον διὰ
γυῶν,

Ὅππότε μὲν πελινόροσιν ἐπαίξειε μυχρόνδε,
Θάτερον δ' ὅτ' ῥέϋμα κατέρχεται οἰδματι ᾗον.
Εὖτε δ' ἀνὰ θρόσπαι, πάλιν ὅκ' πνέει, ἴσον ὁπίσσω.

Ex eodem.

Εμπεδοκλῆς, καὶ εἰς τὸ αὐτὸ πέπονθε. Ἔφησι μὲν γὰρ ἀρχαῖοι
Ζεὶα αἰπὴν τῆς φθορᾶς, τὸ νέφος δὲ εἶπε δ' αὐτὸν ἡπὶον καὶ
τοῦτο γινώσκοντες αὐτὸν τὸ ἐνός· ἀπαντα γὰρ ὅκ' αὐτοῦ πάλαι
ἔστι, πάλιν δ' ἐνός· λέγει γὰρ,

Ἐξ ὧν παρ' ὅσα τ' ἔω, ὅσα τ' ἔαθ', ὅσα τ' ἔσται ὁ-
πίσσω,

Δένδρεά τ' ἐολᾶσησε, καὶ ἀνέρες, ἡδὲ γυναικες,
Θῆρες τ' οἰωνοί τ' καὶ ὕδατοθρέμμονες ἰχθυεῖς,
Καὶν τε θεοὶ δολιχαίωνες.

Ex eodem, paulo post.

Τοῦτο γὰρ φαίνεται, ὅτι συμβαίνει αὐτῷ τὸ νέφος μὴ εἶναι
μᾶλλον φθορᾶς ἢ τῆς αἰπῆς· ὁμοίως δὲ οὐδ' ἡ φιλοπῆς,
τῆς αἰπῆς, σπυρῶσθαι γὰρ εἰς τὸ ἐν, φθείρει τὰ ἄλλα. καὶ αἶμα δὲ
καὶ τῆς μετὰ βολῆς αἰπῆς οὐδὲν λέγει, ἀλλ' ὅτι οὕτως πέ-
φικεν,

Ἀλλ' ὅτε δὴ μέγα νέφος ἐνὶ μελέεσσιν ἐθρέφθη,
Εἰς τιμὰς τ' ἀνόρουσε τελειομήριοιο χροῖνοιο,
Ὅς σφιν ἀμοιβᾶτος παλαίτερος παρεληλατο ὄρκου.

Ex Aristotele:

Ναὶ εἰς τὸ αὐτὸ ἀπὸ Ἀριστοτέλους, sed etiam à Sexto philosopho
et alijs afferuntur sequentia Empedoclis carmina. Inter
eos autem Sextus illos affert, haec praefatur,

Εμπεδοκλῆς δὲ ὁ Ἀκραιναῖος, καὶ μὲν αὐτὸς ἀπλούστερον
ἐκκοιῶνται αὐτὸν ἐξ ηγεῖται, ἐξ κεπέλαι τῆς ἀληθείας πα-
ραδίδωσι· δύο γὰρ δραστικαὶ αἱ αὐτῶν ἀρχαί· ἡ ἀπὸ τῆς φύσεως,
φιλίαν καὶ νέκος, αἶμα τε τῶν πεσόντων μνηθεῖς ὡς ὕλην,
τῆς τε καὶ ὕδατος, καὶ αἰέρος καὶ πυρός, πλάσας· αὐτὰ ἐφ' ἣν
κεπέλαια τυγχάνειν· παλαιὰ δὲ οὗς (ὡς φρεῖπον αἰώθεν)
καὶ οὗς φυσικοῖς κυλίσται ἀφ' ἧς αὐτὸν τὸ πᾶν ὁμοίον αἰπῶν
μοίον εἶναι γνωρίζεται. Paulo post; Τοιαύτης δ' οὕσης
καὶ οὗς φρεῖπον ἐπὶ τοῖς δόξαις, εἰ καὶ ὁ Εμπεδοκλῆς
αὐτῇ συμβαίνει φερεσθαι· ἐξ τε οὐτῶν αἰπῶν τὰ πάντα σωεσθαι
καὶ ἀρχῶν, λέγειν ἰσχυρῶς αὐτῶν τῶν ἀρχῶν τὰ κεπέ-
λαι· δ' ὧν γράφει,

Γαίη μὲν γὰρ γαῖαν ὁπώπερ μὲν, ὕδατι δ' ὕδωρ,
Αἰθέρι δ' αἰθέρα δίδον, ἀπὲρ πύρερ αἰδῆλων,
Στοργὴν δὲ στοργῇ, νέκος δὲ τε νέκει· λυγροί.

Εμφατικῶν ὡς γὰρ μὲν καὶ αἰσθητὰ ἀνόμενα μετὰ τῆς γῆς,

ὑδωρ δὲ κ' ἔμπεδον ὕδατος, αἴετα δὲ μεταίετα τῷ αἵματι· καὶ
 ὅτι πυρὸς τὸ αἶμα λόγον. ἄλλοι δὲ ἵσταν οἱ λέγοντες, καὶ τὸν
 ἔμπεδον κλέα κερπίλον ἔχει τῆς αληθείας οὐ τὰς αἰσθήσεις,
 ἀλλὰ τὸν ὀρθὸν λόγον. τὸ δὲ ὀρθὸν λόγον τὸν μὲν θείον, θεῖον
 ὑπαρχάν, τὸν δὲ αἰθρώπινον. ὦν τὸν μὲν θείον, ἀνέξοισιν
 ἔχει· τὸν δὲ αἰθρώπινον, ἐξοισίν. λέγει δὲ θεὸς μὲν τὸ μὴ ἐν
 ταῖς αἰσθήσεσι πλεῖον κρίσιν παλητοῖς ὑπαρχάν, οὕτως,
 Στὴν ὡπὶ μὲν γὰρ παλάμη καὶ γῆα κέχυνται,
 Πολλὰ δ' ἐδὲν ἔπεα τ' αὖτ' ἀμολύνεσι μερμήρινας.
 Παῦρον δ' ἔζωσι βίου μέγας ἀδρήσαντες,
 Ωκύμορσι καπνοῖο δίκην δ' ἐθέντες ἀπέπληαν,
 Αὐτὸ μόνον παθόντες ὅτ' ὥς ἐκυσεν ἔκαστος,
 Πάντοσ' ἐλαυνόμενοι· τὸ δ' ἔλлон δ' ἔχεται δ' ὀρεῖν.
 Οὕτως οὐτ' ὀπιδερκτὰ τ' αὖτ' ἀνδράσιν, οὐτ'
 ἐπιμοῦσα,
 Οὐτε νόω θεὸς ἐληγία. --

Περὶ δ' τὸ μὴ εἰς τὸ παντελὲς ἀληθὴν ἔχει πλεονάζειαν,
 ὥς ἐφ' ὅσον ἡνέται ὁ αἰθρώπινος λόγος ληθίαν ὑπαρ-
 χάν, ὁμοιωθεὶς τοῖς περὶ κέρμοις ὁμοιωθεὶς,

-- σὺ οὖν ἐπεὶ ὡς ἐλίσσεται,
 Πόσσαι, εἰς πλεονάζειαν γὰρ βροτείη μή τις ὄρεται.

Καὶ δὲ τὸν ὅτι τῆς ὀπιδερκτῆς τοῖς πλεονάζειαν ἐπιμοῦσα
 γινώσκων, περὶ τὸν ὅτι τὸν δ' ἐκαστὸς αἰσθήσεως λαμβανόμενος,
 πλεονάζει, τὸν λόγον τούτων ὀπιδερκτῆς καὶ ὁ
 περὶ τὸν κατὰ δαμῶν τῆς αὐτῶν πείρας. φησὶ γὰρ,
 Ἀλλὰ θεοὶ τ' ὡς μὲν μανίην ἀπετρέφετε γλώσσης,
 ἔκ δ' ὅσων σωματίων κατὰ τὴν ὀρετεύετε πηγὴν.

Καὶ σε πολυμήνη λαοκάλεινε παρθένε μοῦσιν·
 Ἄντημα ὦν θέμις ὅτιν ἐφημερίοισιν ἀκούειν·
 Πέρυπε παρ' Ὀσεείης ἐλάουσ' Ὀλύμπιον ἄρμα·
 Μηδὲ σε γ' Ὀδοξοῖο βιήσεται αἰθέρα ἱμῆς·
 Περὶ θνατῶν ἀνέλεσται, ἐφ' ὃν ὅσους πλεονάζει
 εἰπεῖν.

Θάρα, καὶ τότε δὴ σοφίης ἐπ' ἀκροῖσι θάρα.
 Ἀλλὰ γὰρ ἄθροι πᾶς παλάμη πη δὴ λον ἔκαστος,
 Μήτε γὰρ ὅτιν ἔχων πᾶς πλεονάζει κατ' ἀκούειν,
 Ἡ Ὀλύμπιον ἐξ Ὀδοξοῖο ὑπὲρ τεσσάρων γλώσσης,
 Μήτε π' ὅτιν ἄλλων ὁ πόσις πλεονάζει νοῆσαι.
 Γῆων πᾶσιν ἔρυκε, νόει δ' ἡ δὴ λον ἔκαστος.

Ex Plutarcho, & aliis.

Τέσσαρα τ' ὡς πάντων βιζώματα πλεονάζειν ἀκούει.
 Ζεὺς δὲ γῆς, ἡρῆ τε Φερὸς σείας, ἡ δὲ αἰθῶν δ' ὅσους.
 Νῆσις δ' ἡ δακρύοις τ' ὡς κερύνωμα βροτείαν.

Ἀλλοτε μὲν Φιλότῃ πλεονάζειν εἰς ἐν ἅπαντι,
 Ἀλλοτε δὲ αὐτὸν δ' ἔκαστος Φορβύμδρα νείκεος ἐ-
 χθαι.

Πῦρ καὶ ὕδωρ καὶ γαῖα καὶ ἡέρος ἡπτον ὕψος,
 Νῆσις τ' ἐξ Ὀλύμπου δ' ἔκαστος, ἀπὸ λαόντων ἀπ' αὐτῆς,
 Καὶ Φιλότῃς μὲν τ' ὅσους, ἴση μήκος τε πλάτος τε.
 Τίτω σὺ νόω δ' ὅσους, μή δ' ὅσους ἡσὸς τεθηπώς.

Ex Plutarcho.

Ἐμπεδοκλῆς φύσιν μὲν ἔχει, μήτε δὲ τ' ὅσους εἰσὶν καὶ δ' ὅσους
 a.iii.

πασι γράφει γὰρ οὕτως ἐν τῷ παρότρῳ φυσικῷ,
 Ἄλλο δὲ σοι ἐρέω· φύσις οὐδενός ὅστιν ἐχέστω
 ὄνησάν, ἐδὲ τις ἐλθὼν μὲν θανάσιον γένεθαι·
 Ἄλλα μόνον μίξις τε διαλλάξις τε μιγνύτων
 ἔστι, φύσις δὲ ὅτι τοῖς ὀνομάζεται ἀνθρώποισι.

Ex eodem.

Νήπιοι, οὐ γὰρ σφιν δολιχόφρονες εἰσὶ μέγα-
 μναι,
 οἳ δὴ γίνεσθαι πάρος σὺν ἑὸν ἐλπίζουσιν,
 ἥτοι κατεθνήσκειν τε καὶ ἐξόλυνθαι ἀπάντη.

Ταῦτα γὰρ τὰ ἔπη, μέγα βεβῶντες δεῖ τοῖς ὅσα ἔχουσιν, ὡς
 οὐκ ἀναρεῖ γένεσθαι, ἀλλὰ πῶς καὶ μὴ ὅπως οὐδὲ φθάναι, ἀλ-
 λά πῶς παύσθαι· οὐδέ τις πῶς εἰς τὸ μὴ ὅτι ἀπολύσθαι, ἐπεὶ τῷ γε
 βουληνδῶ μὴ ἀγέως οὕτω μὴδὲ ἡλιθίως ἀλλὰ παρὰ τε-
 ρον συκοφαντεῖν, τὸ μετὰ ταῦτα ὅτι τὸν αἰσίου ἀν-
 παρὰ τοῦτο, τὸ Ἐμπεδοκλέους λέγοντος,

Οὐκ αὖ ἀνὴρ τοιαῦτα σοφὸς φρεσὶ μαντλάσσει,
 ὅς ὅφρα μὲν τε βιάσθαι, τὸ δὲ βίοτον καλέουσι
 τόφρα μὲν εἴη, καὶ σφί παύροι δεινὰ καὶ ἐσθλὰ,
 Περὶ δὲ πειγνύτε βροτοὶ καὶ λυγνέτες ἐδὲν ἄρ' εἰσὶ.

Ταῦτα γὰρ, οὐκ ἀναιδέως μὴ εἶναι τοῖς γεγονότας καὶ ζῶν-
 τας, δεῖν, εἶναι δὲ μᾶλλον οἰομένου καὶ τοῖς μὴδεπω γεγονότας καὶ
 τοῖς ἤδη τεθνηκότας.

Ex Diogene Laertio.

Τοῦτον [Γοργίου πρὸν Λεοντίου] φησὶν ὁ Σάτυρος λέγειν
 ὡς αὐτὸς παρὲν τῷ Ἐμπεδοκλέει γρηπύοντι, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν

ἀλλ' οὐδὲ ποιημάτων ἐπαγγέλλεται τοῦτο τε καὶ ἄλλα πλείω·
 δι' ὧν φησι,

Φάρμακα δὲ ὅσα γράσι κακῶν ἐν γήραος ἀλ-
 γας,
 Πόσις ἡ ἐπεὶ μόνον σοι ἐγὼ κερνέω τῆδε πάντα.
 Παύσης δὲ ἀκαμάτων ἀνέμων μῦθος, οἷτ' ὅτι
 γαῖαν

ὀρύνοντες, ποιοῦσι κατεφθινύθουσιν ἄρουραν·
 Καὶ πάλιν ἡ καὶ ἐθέλησθαι, παλίν τιτα πνύματι
 ἐπαύσεις.

Θήσας δὲ ἐξ ἑμβροιο κελαωνοῦ καί τιμον αὐχμὸν
 ἀνθρώποις, θήσεις δὲ καὶ ἐξ αὐχμῶ τοῦ θείου
 ῥέματι δένδρεσθρεπτα, καὶ δὲ ἐν θέρει ἀήσωνται·
 Ἄξας δὲ ἐξ αἰθέρος κατεφθιμῶν μῦθος ἀνδρός.

Ex Diogene Laertio, & aliis.

ὦ φίλοι, οἱ μέγα ἄστυ καὶ ξανθοῦ ἀκράγαντος
 ναίειτ' ἀν' ἄκρα πόλεις, ἀγαθὰν μελεδήμονες
 ἐργων,
 Χαίρετ' ἐγὼ δὲ ὑμῖν θεὸς ἄμβροτος, ἐκέπθην-
 πός,

Πωλῶμαι μὲν πᾶσι τετιμῶρος, ὡς περ εἰκοι,
 Ταυνίαις τε ποτίσσιλος ἐφέσιν τε θαλείης,
 Τοῖσιν ἀμὲν ὅτ' αὖ ἡρώμεαι ἐς ὅσα τηλεθῶνται,
 Ἀνδράσιν ἡδὲ γυναῖξιν σεβίζομαι. οἱ δὲ ἀμὲν ἔπονται
 Μυρταί, ἐξέρχοντες ὅπη παρὸς κέρδος ἀπαρπάζει,
 Οἱ μὲν μαντισσῶν κεχρημένοι, οἱ δὲ ὑψιπύων
 Παντοίων ἐπύθοντο ἡλύειν δὴ κέαι βάξιν.

Ἀλλὰ τί τοῖς δὲ ὀππότε μὲν χρῆμα π
πράσας,
Εἰ θνητῶν φείεμαι πολυφθερῶν αὐθρόπων;

Ex Athenæo, & aliis.

Ἦδη γάρ ποτ' ἐγὼ γυρόμεν κούρη τε κόρος τε,
Θάμνος τ' οἰωνός τε, καὶ εἰν ἀλὶ ἔλλοπος ἰχθύς.

Ex Sexto philosopho.

οὐ παύσεσθε φόνους δυσήχους; σὺν ἐσορεῖτε
Ἀλλήλοισι δαπνιόντες ἀκηδεῖσι νοοῖο;

Μορφῶν δὲ ἀλλάσσονται πατήρ Φίλον ἦν αἰέρας,
Σφάζει ἐπευχόμενος, μέγα νηπιος. οἱ ἣ παρδίντη
Λισόμενον θύοντες. ὁ δὲ αὐήκουσος ὁμοκλέων,
Σφάζας, ἐν μεγάροισι κακὴν ἀλεγύνετο δαΐτα.
ὧς δὲ αὐτὸς πατήρ ἦν ἐλὼν καὶ μητέρα παῖδες
Θυμὸν δαπαράσσειται, Φίλας καὶ σάριτας ἐδουσι.

Ex Athenæo.

Ἄντα ἣ θνητὰ φύοντο τὰ πρὶν μέθον ἀθάναν' ἔτι,
Ζωρεῖ τε τὰ πρὶν ἀκρητὰ, Διχαλὰ πῶν τε κελύ-
φους.

Ex Plutarcho.

Ἐμπεδοκλῆς δὲ καὶ δίκας φησὶ δίδοναι τοῖς δαίμονας ὧν
ἔξαρτῶσι καὶ πλημυλίσσονται.

Αἰθέριον μὲν γὰρ σφελόμενος πόντον δὲ διώκει,
Πόντος δὲ ἐς χθονὸς οὐδας ἀπέπινσε, γαῖα δὲ
ἐσπῶθις

Ἡελίου ἀκράμυτος, ὁ δὲ αἰθέρος ἔμβαλε δύναις.
Ἄλλος δὲ ἐξ ἄλλου δέχεται, συγέουσι δὲ πᾶσι.

Ex eodem.

Οὐ γὰρ (ὡς ὁ Μένανδρος φησὶν) Ἄπαντι δαίμονι ἀνδρὶ συμ-
πράσσει Εὐδὸς γυρόμεν, μυσταγῆς τὸ βίου ἀγαθός,
ἀλλὰ μάλλον (ὡς Ἐμπεδοκλῆς) διτταὶ βίαις ἔχουσιν ἡμῶν
γυρόμενον πρὸς λαμβάνουσι καὶ κατέρχονται μοῖραν καὶ δαί-
μονες.

Ἐνθ' ἦσαν χθονίη τε καὶ Ἡλιόπη Ἰαναῶπις,
Δῆρις θ' αἰματέεσσα, καὶ Ἀρμονίη ἱμερῶπις,
Καλλις δ' αἰγρή τε, Θόωσι τε, Δειναίη τε,
Νημερτής τ' ἐρέεσσα, μελάγχρωτος τ' Ἀσπίφεια.
ἔστι τούτων ἑκάστου σπέρματα ἥντι πατρῶν ἀνὰ κεραυδῶς
δεδελμύνης ἡμῶν τ' ἡμέτερος, καὶ δὲ τούτο πολλὰ ἀνωμα-
λίαν ἐχούσης, βύχεται μὲν ὁ νοῦν ἔχων τὰ βελπίονα, πρὸς
δακὰ δὲ καὶ γάπερα χεῖται δὲ ἀμφοτέροισι, τὸ ἀγαν ἀφαι-
ρῶν.

Ex eodem.

Ὁ δὲ Ἐμπεδοκλῆς ἐν ἀρχῇ τῆς φιλοσοφίας περὶ ἀναφω-
νήσας,
ἔστι τὴν αὐαίτης χρῆμα θεῶν ψήφισμα παλαιόν,
Εὐτέ τις ἀμπαλκίησι φόνω φίλα γῆα μῆνην,
Δαίμονες οἵτε μακράϊωνες λελόγχασι βίοιο,
Τρεῖς μιν μυρίας ὥρας ἀπὸ μετάρων ἀλάληδ'·
Τῶν καὶ ἐγὼ νῦν εἰμὶ Φυγὰς θεόθεν ἑσπέρης,
οὐχ ἑαυτὸν ἀλλ' ἀφ' ἑαυτοῦ πάντας ἀποδείκνυσιν μεταναίτας
ἐν ταῦτα καὶ ξένους καὶ φυγάδας ἡμᾶς ὄντας.

Ex eodem.

Ὁ μὲν οὖν τὰ ἀέειπὼν περὶ τῶν ἀποδείκνυσιν τῆς φυγῆς

πὸς δὲ αὐτῶν, ὡς Φαίδωον, λόγος, ἐν πιαύταις ὁρᾷ πηχὺ νόση-
σιν· ὁ δὲ πρὸ ὕδατος λαμβάνει μὲν καὶ αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ ὁμοίως· οὕτω
πῶς τὸ Ἐμπεδοκλῆος λέγοντες.

Ἡέλιον μὲν λαμψέον ὁρᾷ καὶ θερμὸν ἀπάντη,
Ὀμβρὸν δ' ἐν πᾶσι δνοφόντα τε ῥιγαλέον τε.

πρὸ θερμὸν πρὸ ψυχρόν, ὡς πρὸ λαμψέον τὸ μέλαν, αἰνιτίζεται,
συλλογισάμεν δὲ δεῖκεν ὅτι τῆς αὐτῆς οὐσίας ὁρᾷ τὸ μέλαν καὶ
τὸ ψυχρόν, ὡς τῆς αὐτῆς τὸ λαμψέον καὶ τὸ θερμόν.

Ex eodem.

Καὶ τ' εἰδὼν ὁρᾷς (ὃν ἀριστέχευαν ἡμῶν ὁ Γίνδαρος περὶ-
εἶπεν), οὐ πηχὺ γὰρ τὸ πῦρ αἰὼν ἔσθ' ἵστα καὶ κατὰ πλὴν γλῶ-
σσιν, ὡς αἰὼν αἰὼν γλῶσσιν ἡμῶν σωματίων ἀπαύτως,

Τοῦτο μὲν ἐν κέγχμασι θαλάσσης νόμοις βαρυ-
νότοις,

Ναὶ μὲν κυρύκων τε λιθόρρινων χελύων τε,
(φησὶν Ἐμπεδοκλῆς)

Ἐνθ' ὁψεί χθόνα χροτὸς ὑδάτων ναυεπέουσιν,
οὐχ ὡς ἡ φύσις δίδωσι χόρον, ἀλλ' ὡς ἡ φύσις τὸ κοινὸν ἔρ-
γον ποθεῖ σύνταξις, ταῦτα ἔχουσιν.

Ex eodem.

Ἡ δὲ πέψις ἔοικεν ἑλ' σίψις, ὡς Ἐμπεδοκλῆς μὲν ὁρᾷ,
λέγει,

Ὀίνος δ' αὖτ' ὀφθαλμοῦ πέλεται σιπὲν ἐν ξύλῳ ὑδῶρ.

Ex Galeno.

Ἐνθ' ἰερμότερον πρὸ κατ' ἄρρενα ἔταλετο γαίης.
Καὶ μέλαιες δ' αὖτ' οὐ καὶ ἀνδρῶδες εἶδος αἰδρες,
Καὶ λαχνηέντες μᾶλλον.

Ex enarratore Nicandri.

Ἡδ' ἤσκει κτὶ λα πᾶντα ἔανθρώποισι παροσσηνῇ,
φῆρες τ' ἀνθρώποι τε· Φιλοφροσύνη τε δὲ δόη.

Ex Clemente Alex.

Ἔμιν ὅ καὶ ὁ ὑμέτερος ὑποδύεται ποιητής, ὁ Ἀκραιζαν-
πῖνος Ἐμπεδοκλῆς,

Τοιγάρτοι χαλεπήσιν ἀλύοντες κραδίησιν,
Οὐ ποτε δειλαίων ὀχλῶν λωφήσετε θυμόν.

Ex eodem.

Φησὶ δὲ καὶ ὁ Ἐμπεδοκλῆς ἡμῶν ὅταν τὰς ψυχὰς θεοῦ
γίνεσθαι, ὡς δὲ πῶς γράφω,

Εἰς δὲ τέλος μέντης τε καὶ ὑμνοπάλοι καὶ ἡρώοι
Καὶ πόροι ἀνθρώποισιν ὅτι χθονίοισι πέλονται·
Ἐνθεν αἰσθλασσοῦσι θεοὶ ἡμῶσι Φέρεται.

Ex eodem.

Καὶ μοι σφόδρα ἐπιμνεῖν ἐπεὶ πῶς Ἀκραιζανπῖνον ποι-
ητὴν, ὡς ὑμνοῦντα πλὴν πῶς ὡς δὲ πῶς,

Ὡ φίλοι, οἶδ' αὖ μὲν οὖν, ἔκ τ' αἰληθείη παρὰ μύθοις
Οὐκ ἐγὼ γ' ὁξέρεω· μέλα δ' ἔδραλέη γὰρ τέτυκ' ὅ
Ἀνδράσι ἔδιδε γλῶσσος ὅτι φρένα πίσιος ὀρμή.

Ex eodem Clemente.

Ἐνέχερον γὰρ τῆς ἀληθείας πᾶσι δὲ δειξὶν ἀπαμύνησιν οἱ
πολλοί, ὅτι ἀρκούμενοι ψαλῇ τῇ ἐκ πίστεως σωτηρίᾳ.

Ἀλλὰ καὶ καὶ μὲν καὶ ἔρ' αὖ πάλιν κρατέουσιν ὑπὸ τῶν
ἐν δὲ πᾶσι ἡμετέρῃς κέλεται πιστῶς ὡς μὲν ταῖς μούσῃς.

Γινώθι Διδάσκαλός σου ἐν ἀνθρώποις λόγιος.

Τοῖς μὲν γὰρ κακοῖς ὅπως σύνηδες, φησὶν ὁ Ἐμπεδοκλῆς,
ἐθέλειν κρατεῖν τῶν ἀληθῶν ἔχοντες ἀπιστεῖν.

Ex eodem.

Ἀμεινον ὅς σε δέχομαι πόν ἀθέερα, πάντα συνέχοντα καὶ
σφίγγοντα κατὰ καὶ ὁ Ἐμπεδοκλῆς φησιν,

--εἰδὶ ἄγε τοῖς λέξω περὶ τῶν ἡλίων δόχῃν.

Ἐξ ὧν δὴ ἐγγίγοντο τὰ νῦν ἐσπερόμηναι πέντα,

Γαῖά τε καὶ πόντος πολυκύμων, ἡ δὲ ὑγρὸς ἀήρ,

Τιτάν, ἡ δὲ αἰθήρ σφίγγων παρὶ κύκλον ἄπτανται.

Ex eodem.

Τὸ ἄρτι θεῖον, ὁ Ἀκραγαγεῖος φησὶ ποιητής,

Οὐκ ἔστιν πελάσσειν, οὐδὲ ὀφθαλμοῖσιν ἐφικτὴν.

Ἡμετέροις, ἢ χειρὶ λαβεῖν. ἢ πῆρ τε μεγίστη

Παιδοῖς αὐτὸ ἐρόπῃσιν ἀμαξί, τὸς εἰς φρένα πίπτει.

Ex eodem.

Ἦν ὅσῳ καὶ δικαίως διαβιώσαντο, μακάριοι μὲν ἐν-
ταῦτα, μακαριώτεροι ὅμως πᾶσι θεοῖς ἀπαλλαγέντες οὐ
χρόναιον, πᾶσι δὲ δαμονίαν ἔχοντες, ἀλλὰ ἐν αἰὶνι αἰσ-
παύεσθαι δυνάμενοι,

Ἀγαυά τις ἀλλοιοῖσιν ὁμέστοι, ἐν τε τραπέζῃς

Εόντες ἀνδρείων ἀρχῶν δαμόκληροι, ἀπηρείς.

ἢ φιλόσοφος Ἐμπεδοκλῆς λέγει ποιητικῇ.

Ex eodem Clemente.

Ὅστις ὅς θεῶν παρὰ πᾶσι ἐκλήσεται παλῶτον,

Δειλὸς δὲ ὡς σκοπέουσα θείαν πέρι δόξα μέμνηται.

Ex eodem.

Ἡ ἐκλειπὸς γὰρ καὶ ἡ ζώου φαίνεται πᾶσι γινώσκοντες ἐπι-
δαν, φησὶ, γινώσκοντες ζῶειν ἐθέλοισι, μόνους τ' ἔχον, μάλιστα
ὅταν παύεσθαι καὶ πάλαις καταλείποισι μόνους γινώσκοντες.
ἄλλος δὲ αὐτὰ συμφορὰ μόνος καὶ Ἐμπεδοκλῆς, λέγειν,

Κλαῦστέ τε καὶ κώκυστε, ἰδὼν ἀστυγητὰ χῶρον.

καὶ ἔτι,

Εἰς μὲν γὰρ ζῶων ἐπὶ θά νεκρὰ, ἡ δὲ ἀμείβων.

καὶ πάλιν,

Ὡς πόποι, ἦ δειλὸν θνητῶν γένος, ὃ δυνάμολον.

Οἷον ἐξ ἐρίδων εἰς τε σπονδαὶν ἐγγράσσει.

Ex eodem.

Ὅθεν εἰκότως καλὸν μόνος ὁ γινώσκων ἀποκαυεῖται δόξας,
καὶ τὰ τὸ σπασίον αἰτωῦσι, φέρων παρὰ δόξας καὶ πᾶσι
γη, παρὰ τοῦ μόνος τὸ σπασίον ταῦτα οὐχ ὑβρίζων πᾶσι
εἰς ὅντα, παρὰ δὲ οἷμαι, καὶ ἐλέγχων,

--ἐξ οἷας ἡμῶν καὶ οἷου μήκεος ὅλβου

(ὡς φησὶν Ἐμπεδοκλῆς)

Ὡς δὲ λίπὼν μετὰ θνητῶν ἀναστέφεται. *

Ex Athenæo, & Porphyrio.

Οὐδέ τις ὡς κείνοισιν Ἀρης θεός, οὐδὲ κυδοιμός,

Οὐδέ Ζεὺς βασιλεύς, οὐδὲ ὁ Κρόνος, ἔδῃ ὁ Πο-
σειδῶν.

Ἀλλὰ Κύπρις βασίλεια, ἢ ὅτιν ἡ φίλια.

Τῶν οἱ γὰρ ὅσους ἐέασιν ἀγαλλμασιν ἰλασσκοντο.

Τραπῶν τε ζώοις, μύρσις τε δαυδαλεόσμοις,

Σμύρνης τ' ἀκρότου θυσίης, λιθάνε τε θυάδης.

Ξουθῶν τε πωνδῶς μελιτῶν ῥιπιοῦντες ἐς οὐδ' αἶας·
 Ταύρων δ' ἀκρίτοισι φόνους οὐ δυνέτο βωμύς·
 Ἀλλὰ μύσος τούτ' ἔσκεν ἐν ἀνθρώποισι μέγιστος,
 Θυμὸν δ' ἀπορράσαντας ἐέλμδραι ἦν γῆα.

Ex Porphyrio.

Οἶμοι ὅτ' εἰς πᾶσι μετὰ δαίμονας ἐπὶ γῆα
 Περὶ χέτλι' ἔργα βορᾶς πᾶσι χείλεσι μητίσμεός·

*Sunt autem hi versus, sicut et proxime precedentes,
 eiusdem argumenti cum illis quos antea habuisti, ex Sexto
 philosopho: quorum institutio est, Οὐ πάντων φόνους δύσχευς.*

Ex Tzetze.

Ἐμπεδοκλῆς τὸ ὁ θεός, πᾶσι κατ' ἔπος λέγει,
 Οὐ μὲν γὰρ βορῆν κεφαλῇ καὶ γῆα κέκασται·
 Οὐ μὲν ἀπὸ νῶτον γε δόο κλάσθαι αἰσάουσιν,
 Οὐ πόδες, οὐ θῶα γούνα, καὶ μήδεα λαχρήνται·
 Ἀλλὰ φρενὶ ἱερῇ καὶ αἰθέσφατος ἔπλετο μῦθος,
 φροντίσι τὸ σμῦρον ἀπαντα κραταΐσσουσι θοῆσιν.

Ex Diogene Laertio.

Ἦν δέ τις ἐν κείνοισιν ἀνὴρ παρ' αἰῶσιαι εἰδώς,
 ὅς δ' ἡ μέγιστος περὶ πᾶσι δυνάμειος τοῦ πλούτου.

Ex Plutarcho.

ὣς δ' ὅτ' ὁ πᾶσι γὰρ λαοὺν ἐν γόμφωσσι καὶ ἔδῃσιν.

Ex eodem.

-- αὐτὰρ ἐχένοισι
 Οἷον δ' αἰεὶ χαλκῶν νῶτον ὅππῃ πεφύκασι.

Nam perperam apud illum legitur,

-- αὐτὰρ ἐχένοισι

Οἷον δ' αἰεὶ χαλκῶν νῶτον ὅππῃ πεφύκασι.

Ex eodem Plut. & Theodorito.

Οὐδ' ἐπὶ τῷ πᾶσι κενὸν πέλει, οὐδ' ἐπὶ βίῳ.

Ex Plutarcho & Macrobio.

*Singula autem ad se similitudinem sui capere, (inquit
 Macrobius) testis est Empedocles: qui ait,*

ὣς γλυκὺ μὲν γλυκὺ μέγιστον, πικρὸν δ' ὅππῃ
 πικρὸν ὄρουσεν,
 ὅζον δ' ἐπ' ὅζον ἔσθῃ, θερμὸν δ' ἐπὶ χόλῳ θερμὸν

Ex Diogene Laertio.

Παυσανίᾳ, σὺ δὲ κλυθὶ διαίφρονος ἀγχιπυρῆ.

Ex eodem.

Παυσανίᾳ ἰητὸν ἐπὶ νῦν ἀγχιπυρῆ
 Φῶτ' ἀσκληπιάδην πατρὶς ἐθρεψέμεν
 ὅς πολλοὺς μογεροῖσι μετανομήσιν καμύπτει,
 Φῶτας ἀπέστρεψεν φερεσφόνους αἰδύτων.

Ex eodem.

Ἄκρον ἰητὸν Ἄκρον Ἀκράγων τινος πατρὸς ἄκρου
 Κρύπτει κρημνὸς ἄκρος πατρὶδος ἀκροτάτης.

ΞΕΝΟΦΑΝΟΥΣ

Ε' Γ Η.

XENOPHANIS

CARMINA.

Ex Sexto philosophio:

Ἐν τυτοῖς δὲ εἰσι καὶ οἱ ἀπὸ τῆς σκέψεως. ὧν Ξενοφάνης
μὲν κατὰ ζῆλον, εἰπὼν πάντα ἀκατάληπτα, ὅτι τῶντις ἐστὶ
τῆς φύσεως, ὃν οἷς ἡσάφει,

Καὶ τὸ μὲν οὖν σαφέες οὐ τίς ἀνὴρ ἴδεν, οὐδὲ τις
ἔσται

Εἰδὼς ἀμφὶ θεῶν τε καὶ ἄλλα λέγων περὶ πάντων·

Εἰ γὰρ καὶ θαυμάσιον τύχῃ τετελεσμένον εἰπὼν,

Αὐτὸς ἔβριως ἐκ οἴδε· δόκους δὲ ὅππῃ πῦσι τέτυ-
κται.

Διὰ τούτων γὰρ Σαφὲς μὲν ἔοικε λέγειν παληδὲς καὶ π
γνώριμον· καὶ δὲ λέγεται, Ἀπλοῦς δὲ μῦθος τῆς ἀληθείας
ἐφύετο· Ἄνδρα δὲ, πῶν ἀνθρώπων, πρὶ εἰδικῶν καταχρώμενος αὐ-
τῷ τῷ ῥήματι· εἰδὼς γὰρ ἀνθρώπου κατέστηκεν ὁ αἰὴρ. Paucis in-
teriectis, Ἀμφὶ θεῶν δὲ, ὑποδείγματικῶς, περὶ ζήνωνος ἡ ἀ-
λήλων. Δόκον δὲ, τίς δόκησιν καὶ πῶς δόξαν. ὡς περὶ τοῦ πρ
ἡ καὶ ἐξ ἀπλοῦς πρὶ αὐτῆς λεγόμενον, τὸ μὲν οὖν ἀλή-
θες καὶ γνώριμον οὐδέ τις ἀνθρώπος οἶδε πῶς ὃν τῶν ἀδύνατον
περὶ ῥήμασι. καὶ γὰρ ὅτι τύχῃ ὅππῃ ἄλλῃ τούτῳ, ὅμως οὐκ οἶ-
δαν ὅππῃ ὅππῃ ἄλλῃ αὐτοῖς, ἀλλ' οἶεται καὶ δοκεῖ.

b.ii.

Ex eodem.

Εὐ γ' οὐκ καὶ Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος, διδάσκων ὅτι
εἰς καὶ ἀσώματος ὁ θεὸς, ὅστις φέρεται,
Εἰς θεὸς ἐν τε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισι μέγιστος,
οὐτι δέμας θνητοῖσιν ὁμοῖος, οὐδὲ νόημα.

Καὶ πάλιν,

--ἀλλὰ βροτοὶ δοκεῖουσιν θεοὺς γυνάσασθαι,
τὴν σφαιτέρῳ δι' ἐσθῆτι ἐχόν, φωνῇ τε δέ-
μας τε.

Καὶ πάλιν,

Ἄλλ' εἴποι χεῖρας γ' εἶχον βόες ἢε λέοντες,
ἢ γράψαι χεῖρες αἶ, ἔργα τελεῖν ὥπερ ἄνδρες,
ἵπποι μὲν θ' ἵπποισι, βόες δέ τε βουσὶν ὁμοίῳ
καὶ κε θεῶν ἰδέας ἐγράψον, καὶ σώματ' ἐποιοῦν
τοιαῦθ' αἶον περ καὶ αὐτοὶ δέμας εἶχον ὁμοῖον.

Ex Sexto philosopho.

Ἐκ γαίης γὰρ πάντα, καὶ εἰς γῆν πάντα τελευτᾷ.

Ex eodem.

Πάντες γὰρ γαίης τε καὶ ὕδατος ἐκνηρόμεθα.

Ex eodem.

Ἔνθεν καὶ ὁ Ξενοφάνης, διελέγων τις αὖτε Ὀμηρον καὶ
Ἡσίοδον, φησὶ,

Πάντα θεοῖς ἀνέστησαν Ὀμηρός θ' Ἡσίοδος τε
ὅσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνειδέα ἔχ' ἰόργος ἔστι,
κλέπειν, μοιχάειν τε, καὶ ἀλλήλους ἀπατᾷν.

Ex eodem.

Ὀμηρος δὲ καὶ Ἡσίοδος καὶ τὸν Κολοφώνιον Ξενοφάνη,
οἱ πολλοὶς ἐφθέγγαντο θεῶν ἀθεμίτια ἔργα,
κλέπειν, μοιχάειν τε, καὶ ἀλλήλους ἀπατᾷν.

Ex Stobaeo.

οὗτοι ἀπαρχῆς πάντων θεῶν θνητοῖς ἐπέδειξαν,
ἀλλὰ χροῶν ζητοῦντες ἐφύλασσεν ἀμείνων.

Ex Athenaeo.

Ἄλλ' εἰ μὲν τευχύτητι ποδῶν νίκην πρὸς δέχοιτο,
ἢ πενταθλῶν ἐνθα Διὸς τέκετος,
Παρ Πίσυδ' ῥοῆς ἐν Ὀλυμπίῃ, εἴτε παλαιῶν,
ἢ καὶ πυκτωσίῳ ἀλγανέας αὖ ἐχόν,
εἴτε ἢ δεινὸν αἶθλον, ὃ παγκράτιον καλέουσιν,
ἀσπίσι κείη κεδρότερος πρὸς ἄκρον,
καὶ κε πεσεδρίην φανερίῳ ἐν ἀγῶσιν δέχοιτο,
καὶ κε σιτεῖη δημοσίων κτεαίων,
ἔκ πολέως καὶ δῶρον ὃ οἱ κειμήλιον εἴη,
εἴτε καὶ ἵπποισιν, τῶν τε γ' ἀπαντα λάχοι.
οὐκ εὖν ἀξίος ὥς περ ἐγώ, ῥώμης γὰρ ἀμείνων.
ἀνδρῶν ἢ δ' ἵππων ἡμετέρη σφίη.
Ἄλλ' εἰ κ' ἔμελλε τὰ πονομίζεσθαι, οὐδὲ δίκαιον
Προκρίνειν ῥώμῳ τῆς ἀγαθῆς σφίης.
οὐτε γὰρ εἰ πύκλῃς ἀγαθὸς λαοῖσιν ἐτ' εἴη,
οὐτ' εἰ πενταθλῆν, οὐτε παλαισμοσύνην
οὐδὲ μὲν εἰ τευχύτητι ποδῶν, τί περ ἔστι πεσέτημον
ῥώμης, ὅσ' ἀνδρῶν ἔργ' ἐν ἀγῶνι πέλει.
τοῦνεκεν ἂρ δὴ μάλλον ἐν δόνομίῃ πόλις εἴη.

Σμικρὸν δ' αὖ π' πόλιν χάριμα μύθοιτ' ὅππ' τὰς,
 εἴ τις ἀεθλοῦν νικῶ Πίσκο παρ' ὄρθας.
 Οὐ γὰρ παίειται ταῦτ' αὖ μυχοῖς πόλεως.

Ex eodem.

Οἶδ' οὐδ' ὑμῶν καὶ αὐτὸς τὸ συμπόσον, καὶ τὸν Κροφώ-
 ριον Ξενοφάνη, πλὴν ῥες ἄν πάσης θυμηδίας,

Νῦν γὰρ δὴ δάπεδον καὶ ταρῶν καὶ χεῖρες ἀπάντων,
 Καὶ κύλικες· πολλοῖσι δ' ἀμφιπυθίς σεφά-
 νοις,

Ἄλλος δ' ὁ δῶδες μύθον ἐν Φιάλῃ παρὰ πείκει,
 Κρατὴρ δ' ἐσηκεν μεσὸς εὐφροσύνης·

Ἄλλω δ' οἶν' ἔτιμος, ὃς ἔποτε Φησὶ παρὰ δῶσιν
 Μείλιχος, ἐν κεράμοις αὐθιγὸς ὅσ' ἀμύρας.

Ἐν δὲ μέσσις ἀγνὴν ὀδμὴν λιβανωτὸς ἰησι,
 Ψυχρὸν δ' ὅστιν ὕδωρ καὶ γλυκὺ ἐκ ταρῶν.

Πάρκωνται δ' ἄρτοι ξανθοὶ, γεραρεὶ τε τράπεζα,
 Τυροῦ ἐκ μέλιτος πόντος ἀχχομύνη.

Βωμὸς δ' αὐθιγὸν αὐτὸ μέσον πάντῃ πεπνυμένος,
 Μολπή δ' ἀμφὶς ἔχει δώματα καὶ θαλίη.

Χρὴν ἢ πρῶτον μὲν θεὸν ὑμνεῖν δ' ὄφρονας ἀνδρας
 Εὐφήμοις μύθοις καὶ κατὰ ρῆσι λόγοις·

Σπείουσιν τὰς τε καὶ δ' ἑταίροισι τὰ δίκαια δύνασθαι
 Πρῶτα δ' αὖτ' αὐτὸ γὰρ ὅν ἐστι παρὰ χερσὶν τερῶν.

Οὐχ ἔβρις πίνειν δ' ὅπσον κεν ἔχων ἀφίηται
 Οἷα δ' αὖτ' ἀπὸ πτόλου μὴ πάντῃ γεραλέας.

Ἀνδρῶν δ' αὖτ' ἐν τούτῳ ὃς ἐὰν λατῶν ἀναφάνη
 ὣς ἢ μνημοσύνη, καὶ τὸν ὃς ἀμφὶ δρετῆς,

Οὐπ' μάλας διέπνυε λιτύνων, καὶ δὲ γυμνάντων,
 Οὐδὲ τε κενταύροισιν ἢ σάσιας παρὰ τέρων
 Φενδόναις, τοῖς οὐδὲν χεῖρσιν ἔνεστι *
 Θεῶν παρὰ μνηστῆρσιν αἰὲν ἔχον ἀγασθῆναι.

Ex eodem.

Καὶ Ξενοφάνη δ' ὁ Κολοφώνιος ἐν τοῖς ἐλεγείοις φησὶν,
 Πέμψας γὰρ καλλιῶν ἐρέφου σκέλος ἤρατο πτόν
 Ταύρου λαρυνοῦ τίμιον ἀνδρὶ λαχρεῖν·
 Τῷ κλέος Ἑλλάδα παῖσιν ἀφίξε' ἔδ' ἀπολήξει,
 ἔστι δ' αὖ ἀοιδάων ἢ γῆρος Ἑλλαδικόν.

Ex Diogene Laertio.

Περί τῶν ἄλλοτε ἄλλων αὐτὸν [τὸν Γουθαγόραν] γεγνησθαι
 Ξενοφάνη ἐν ἐλεγείοις παρὰ μεσοτύρῃ, ἢς ἀρχή,

Νῦν αὖτ' ἄλλον ἐπὶ μὲν λόγον, δείξω ἢ κέλευθον.
 ὃ δὲ περὶ αὐτῆς φησιν, οὕτως ἔχει,

Καὶ ποτὲ μιν συφελίζομην σκύλακος παριόντα,
 Φασὶν ἐπικλιεῖραι, καὶ τὸδε φάσκει ἔπος,

Παῦσαι, μηδὲ ρά π' ἔτι· ἐπεὶ Φίλου ἀνέρος ὅστις
 Ψυχῇ, τὴν ἔγνω φησὶ γεραμύνης αἰών.

b. iiii.

ΠΑΡΜΕΝΙΔΟΥ

Ε' Γ Η.

ΠΑΡΜΕΝΙΔΙΣ

CARMINA.

Ex Sexto philosopho.

Ὁ δὲ γῶκεμος αὐτῷ [τῷ Ξενοφάνει] Παρμενίδης τῷ
 ἄλλῳ δόξαν αὐτοῦ λόγον κατέγωγε, φημι δὲ τῷ ἀδελφεῷ ἔχοντος ὑπο-
 λήψεις πρὶν εἰς ὀπισθημονικόν, ὥστε τὸν εἰσάγειν, ὡς ἔθε-
 τοι περὶ τὸν, ἀποσταλῆς καὶ τῆς αὐτῆς αἰδέσεως πίστεως. ἐν ἀρχῇ
 λόγος γὰρ τῷ πατρὶ φύσεως, ἡγάθει τὸν ἔσπον, ὡς τὸν.

Ἴπποι παρ' ἐμε φέρουσιν ὅσον τ' ὅττι θυμὸς ἐκείνους
 Πέμπων, ἐπεὶ μὲν ἐς ὁδὸν γ' ἦσαν πολὺ φημι ἄγνου-
 σαι.

Δαίμονος ἢ καὶ πάντ' αὐτὴ φέρει εἰδὸς, φάται,
 Τῇ φέρει μὲν τῇ γὰρ μία πολὺ φέρει φέρει
 ἵπποι.

Ἄρμα ὑπὸ νουσαι, κοῦραι δὲ ὁδὸν ἡγεμόνδον.
 Ἄξων δὲ ἐν χοίρῃσι σύρμαχος αὐτῶν
 Αἰθέρης, οἰοῖς γὰρ ἐπεὶ γὰρ δινωτῆσι
 Κύναις ἀμφοτέρωθεν, ὅτε ἀπὸ τῆς αὐτῆς
 Ἡλιάδες κοῦραι παρὰ λιπῶσαι δώματα νυκτός,
 Εἰς Φάος ὡς αὐτῶν κρατερῶν δὸς χερσὶ καλῶ-
 πῆρας,
 ἔνθα πύλαι νυκτὸς τε καὶ ἡμέρας εἰσὶ κελεύθων.

Καὶ σφας ἑσθ' ἔχον ἀμφὶς ἔχ' ἑλάνους ἔδδς,
 Αὐτὰρ δὲ αἰθέρα καὶ πᾶσι μετὰ λυσι θυρέοις.
 Τῶν δὲ δίκην πολύπινος ἔχ' κληΐδας ἀμοιβούς.
 Τὼ δὲ παρφάρμακα κούραι μελακοῖσι λό-
 γῶσι.

Πείσαν ὅττι φραδέως ὡς σφιν βαλάνων τὸν ὀρχία
 ἀπ' ἐρέως ὥστε πυλέων ἄπο. τῇ δὲ θυρέων
 χάσμι ἀχανές ποιήσαν, ἀναπάρμακα πολυχάλ-
 κους

Ἄξονας ἐν σύρματι ἀμοιβὰς εἰλίξασα
 Γόμοις καὶ περὶ νησιν ἀνέστη. τῇ δὲ αὐτῶν
 Ἰθὺς ἔχον κούραι κατ' ἀμύξιν τὸν ἄρμα ἑλάνους.
 Καί με θὰ παρφάρμακα ὑπεδέξατο, χεῖρα δὲ χεῖρα
 δεξιτερῶν ἔλεν. ὥς δὲ δὲ ἔπος φάτο, καὶ με
 παρσηνύδα.

ὧ κούρ' ἄνθρωποισι σιωάδους λυγροῖσι,
 Ἰπποὶ τῇ σε φέρουσιν ἱερῶν ἡμέτερον δῶ,
 Χαῖρ', ἐπεὶ ἔτι σε μύρεα κακὴ παρσηνύδα νέεσθαι
 Τὼ δὲ ὁδὸν ἢ γὰρ ἀπ' ἀνθρώπων ἐκ τὸς πύπτου
 ὅστιν.

Ἀλλὰ θέμις τε δίκη τε. χρεὼ δὲ σε πάντα ποιεῖ-
 σθαι.

Ἡμὲν ἀληθείης ἀπειθείας ἀρεμέας ἦτορ,
 Ἡ δὲ βροτῶν δόξας πᾶς οὐκ ἐνὶ πύσι ἀληθείης.
 Ἀλλὰ σὺ τῆς δὲ ἀφ' ὁδοῦ διζήσιος εἰργε νόημα,
 Μηδὲ σ' ἔτος πολὺ πειρον ὁδὸν καὶ τὴν δὲ βιάσθαι
 Νωμῶν ἀσκοπον ὄμμα καὶ ἡγήεσθαι ἀκευλῶ.
 Καὶ γλῶσσαν κρινῶν δὲ λόγῳ πολὺ πειρον ἔλεγχον

Ἐξ ἐμέθεν ρηθέντα. μόνον δὲ π. θυμὸς ὁδοῦ
 Δείπεται.

Ἐν τούτοις γὰρ ὁ Παρμενίδης ἔκπαισι μὲν φησὶν αὐτὸν φέρειν
 ταῖς ἀλόχοις τῆς ψυχῆς ὁρμαί τε καὶ ὁρέξεις· καὶ δὲ τὴν πα-
 λύφειμον ὁδὸν καὶ δαίμονος πορεύεσθαι τὴν καὶ τὸν φιλοσο-
 φον λόγον θεωρεῖν, ὡς λόγος παρσηνύδα δαίμονος ἑσθ' ὅτι
 τὴν αὐτῶν ἀπάντων ὁδηγεῖ γαῖαν. Κούρας δὲ αὐτὰ παρὰ
 γὰρ ταῖς αἰσθήσεσι, ὡς καὶ μὲν ἀκούει ἀνίσταται ἐν τῇ λέξει,
 ὁδοῖς γὰρ ἐπείρετο διανοήσι κύκλοις· τούτοις τοῖς ὅτι ὡς τῶν,
 τὴν φωνῶν δὲ ὡς κατὰ δέχονται, ταῖς δὲ ὁρεῖσι, ἡλιάδους
 κούρας κέκληκε δαίμονα μὲν νυκτὸς ἀπολειπούσας, ἐς φάος
 ὡσαυδύας, ὅθεν τὸ μὲν χεῖρας φάος γινέσθαι τὴν χεῖρσιν αὐτῶν.
 ἐπὶ δὲ τὴν πολὺ πειρον ἐλθεῖν δίκην, καὶ ἔχουσιν κληΐδας
 ἀμοιβούς, ἢ ῥέγονται, ἀσφαλεῖς ἔχουσιν ταῖς ἡμέ-
 των κατὰ λήψεις. ἥτοι αὐτὸν ὑποδέξαμεν ἔπειτα λέγειται δὲ
 ταῦτα διδάξαι, Ἡμὲν ἀληθείης ἀπειθείας ἀρεμέας ἦτορ, ὅ-
 περ ὅτι τὸ τῆς ὀπιστήμης ἀμετακίνητον βῆμα· ἑτέρον δὲ, βρο-
 τῶν δόξας πᾶς οὐκ ἐνὶ πύσι ἀληθείης· τούτοις, τὸ ἐν δόξῃ καί-
 ρον παρὶν, ὅτι καὶ ὡς ἀβέβαιον. Καὶ ὅτι πᾶσι παρσηνύδα
 τὸ μὲν δὲ τῶν αἰσθήσεων παρσηνύδα, ἀλλὰ τῇ λόγῳ. Μὴ γὰρ
 σέφειν τῶν πολὺ πειρον ὁδὸν καὶ τὴν δὲ βιάσθαι, Νωμῶν
 ἀσκοπον ὄμμα καὶ ἡγήεσθαι ἀκευλῶ, Καὶ γλῶσσαν, κρινῶν δὲ
 λόγῳ πολὺ πειρον ἔλεγχον Ἐξ ἐμέθεν ρηθέντα. Ἀλλ' οὗτος
 μὲν καὶ αὐτὸς (ὡς δὲ καὶ εἰρημῶν συμφανές) τὸν ὀπιστήμονι-
 κᾶν λόγον κανόνα τῆς ἐν τοῖς οὖσι ἀληθείας ἀναγορεύσας,
 ἀπέστη τῆς ἡμέρας αἰσθήσεων ὀπιστάσεως. Ἐμπροσθεν δὲ δεσ.

Ex Clemente.

Ἀφ' ἡμῶν οὖν ὅτι τὴν ἀληθὴ μάθησιν ὁ βουλόμενος,
 ἀκούει τῶν Παρμενίδου καὶ Ἐλένου καὶ Ἰσοκράτους,
 Εἴσῃ δὲ αἰθέρα τε φύσιν καὶ τὸν αἰθέρα πάντα

Σήματα, ἃ καὶ παλαιὸς ἀνθρώπος ἡελίοιο
λαμπάδος ἔργ' ἀΐδηλα, ἃ ὁππότεν ὄξε γήρυοντο.
ἔργα τε κύκλωπος πύσση πῶε φαιτὰ σε λελυῆς
καὶ φύσιν, εἰδήσεις ἧ καὶ ἔρανδον ἀμφὶς ἔχοντα.
ἔνθεν μὲν γὰρ ἐφυγε ἃ ὡς μιν ἄρουσ' ἐπέδησεν,
ἀνὰ γὰρ κηπεύεται ἔχον ἄσρων. *

Ex eodem.

Ἀλλὰ καὶ Παρμενίδης ἐν τῷ αὐτῷ ποιήματι πῶς τῆς ἐλ-
πίδος ἀνισοσύμμετρος τὰ τοιαῦτα λέγει,
Λεῦσε δὲ ὁμῶς ἀπείνεται νόω πειρέοντα βεβαίως.
Οὐ γὰρ ἀποτμήξει τὸ ἔον τῶ ἔοντος ἔχουσα,
οὔτε σκιδὸν ἀμυδρον πάντη πάντως καὶ κόσμον,
οὔτε στωϊστὰ μυδρον.

Ex eodem Clemente & Plutarcho.

Παρμενίδης ἧ ὁ μέγας (ὡς φησὶν ἐν Γορίῃ Πλάτων) ὡδέ
πως πῶς τὸ θεοῦ γὰρ φησὶ,
Πολλὰ μάλ' ὡς εἰρήνητον ἔον καὶ ἀνώλεθρόν ὅστιν,
οὐλόν, μόνον ὁ γένεσ τε καὶ ἀτεμεές, ἡ δὲ εἰρήνητον.

Ex Platone.

Εἰ τῶντων ὅλον ὅστιν, ὡς παρὰ καὶ Παρμενίδης λέγει,
Πάντῃθεν κύκλου σφαίρας ἐναλίγκιον ὁ γένεω,
Μεσὸς ὅθεν ἰσοπαλὲς πάντῃ. τὸ γὰρ οὐτὲ ἡ μείζον
οὔτε βεβαίότερον πέλειν χρεῶν ὅστι τῇ ἢ τῇ
Τοιοῦτόν γε ὃν τὸ ὄν, μέσον τε καὶ ἔοχαπν ἔχῃ.

Ex eodem.

Παρμενίδης ἧ πῶς γένεσιν λέγει,
Περὶ πῶς μὲν ἔρχεται θεῶν μητίσσυτο πάντων.

Ex Plutarcho.

Ἀλλ' ὡς παρὰ ἡ σελλῶν παλαιῶν ἐκείνων κρείττονι καὶ
δευτερώτῃ.

Ἀλλ' εἰ πεπλησύνεται πῶς αὐτῶς ἡελίοιο,
κατὰ τὸν Παρμενίδην· οὕτω πῶς δευτέρῃ τῶν ἀγαθῶν,
χρεῶν τῶν ἡγεμόνι, καὶ τῶς αὐτῶν ἐκείνου δυνάμει καὶ
ἡμῶς ἀπολαύοντας.

Ex eodem.

Οὐδὲ γὰρ ὁ πῶς μὴ λέγειν εἶναι τὸν πεπρωμένον σίδηρον, ἢ
πῶς σελλῶν ἢ λίον, ἀλλὰ καὶ Παρμενίδην,
Νυκτὶ φάος περὶ γαῖαν ἀλάμυρον, ἀλλότριον φάος.
ἀλλ' αἰρεῖ σιδήρου χρεῖσιν, ἢ σελλῶν φύσιν.

Ex Proclo in Plat.

Ὁ μὲν οὖν Πλάτων διὰ τὸ ἡδὺν τοῖς τε λόγοις καὶ τοῖς γινώ-
σκειν τοῖς γνωστοῖς διείλετο. ὁ δὲ γε Παρμενίδης, καίτοι διὰ ποιή-
σιν ἀσαφὲς ὢν, ὁμοῦ καὶ αὐτὸς ταῦτα ἐνδεικνύμενος φησὶν.

Ἡ μὲν ἀληθείης σφαιρῆος ἀτεμεές ἦτορ,
Ἡ δὲ βροτῶν δόξας, αἷς ὅσῃ ἐνὶ πίστις ἀληθείης.

Καὶ πάλιν,

Εἰ δὲ ἄγε τῇ ἐρέω, κομισσῇ ἧ σὺ μῦθον ἀκούσας,
Αἶπερ ὁδοὶ μούσῃ διζήσιος εἰσι νοήσῃ.
Ἡ μὲν, ὅπως ὅστις τε καὶ ὅστις ἐστὶ μὴ εἶναι,
Περὶ τοῦ ὅστις κέλδουτος ἀληθείης γὰρ ὅππῃ δέῃ.
Ἡ δὲ ὡς ὅστις ἐστὶ γὰρ, καὶ ὡς χρεῶν ὅστις μὴ εἶναι,
Τῶν δὴ τοι φράζω παλαιὰ περὶ θεῶν ἐμμενέων ἀπαρτῶν.

Καί,

Οὐτε γὰρ ἀν' ἡγεμονίας τὸ γὰρ μὴ ὄν· ἔνδ' ἐφικνται.

οὔτε φράσας.

Δε γὰρ δι' αὐτὸ καὶ ὁ φιλόσοφος, ὅτι δι' ἡτοῖς φράσμασιν, οὐσι καὶ μὴ οὐσι, δι' ἡσὶς ἔστι τὰς γνώσεως ἀλήθειαν, ἡ καὶ ἀφ' ἐγγὴ καλῶς κεν, ὡς τὰ φωνὰ τῶ νοερῷ λάμπουσιν καὶ πῖ-
πιν, ἡ τῆς μονήμου γνώσεως ἀφ' ἑλάν.

*Anima aduertenda est duos primos versus qui hic affe-
runtur à Proclo, haberi in loco qui primus aliamus est ex
Sextio: sed ut patet ibi legi, non ut patet ibi legi.*

Ex Theophrasto.

Γαρυμίδης μὲν γὰρ ὅλως οὐδὲν ἀφώκεν, ἀλλὰ μόνον ὅτι
δυὶν ὄντων στοιχείων, καὶ τὸ ὑπερβαλλόν ὅτιν ἡ γνώσις. καὶ γὰρ
ὑπερβαλλὸν τὸ θερμὸν ἢ τὸ ψυχρὸν, ἀλλὰ γινέσθαι τὴν δέξινον
βίωσιν δὲ καὶ κατὰ τὴν φύσιν, τὴν δέξινον τὸ θερμὸν. ἡ μὲν ἀλλὰ
καὶ τὴν τὴν δέξινον βίωσιν συμμέσας.

Ὡς γὰρ ἐκείνῳ (φῆσιν) ἐκείνῳ μελέων πολὺ
παλαιοτέρων,

Τὼς νόος ἀνθρώποισι παρὲς γένεσιν. τὸ γὰρ αὐτὸ
ἔστιν ὅπερ φρονέει μελέων φύσις ἀνθρώποισι.
Καὶ πᾶσιν καὶ πάντε. τὸ γὰρ παλαιὸν ὅτι νόημα.

Τὸ γὰρ αἰσθάνεσθαι καὶ τὸ φρονεῖν, ὡς τὸ αὐτὸ λέγει, διὸ καὶ τὴν
μνήμην καὶ τὴν λήθην ἀπὸ τούτων γινέσθαι δεῖ τῆς κρεί-
στεως. ἀνὰ δὲ ἰσάζωσι τῇ μίξει, πότερον ἔστι φρονεῖν, ἢ ἔστιν ἡ
ἡ δέξινος, οὐδὲν ἔτι δὴ ἀφώκεν. ὅτι ἡ καὶ τὰ ὁρατὰ καὶ τὰ
τὸ πᾶσι δὲ αἰσθάνων, φανερόν ἐστι φῆσιν, τὸ νεκρὸν φωνή, μὲν
καὶ θερμὸν καὶ φωνῆς ἐκ αἰσθάνεσθαι, δεῖ τὴν ἐκείνῳ τῷ
πυρός ψυχροῦ δὲ καὶ σωπῆς καὶ τῷ ὁρατῶν αἰσθάνεσθαι, καὶ
ὅλως δὲ πᾶν τὸ ὅτι ἐκείνῳ γινώσιν. οὕτως μὲν οὐ αὐτὸς ἐ-
οικέν ἀπομένεσθαι τῇ φάσει τὰ συμβαίνοντα διὰ τὴν δέξινον
ὑπερβαλλόν.

ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ

Ε' Π Η.

CLEANTHIS

CARMINA.

Ex Stobæo ἐν ἐκλογῇ Φυσικῶν
γνωμῶν.

Κύδεις' ἀθανάτων, πολυώνυμε, παῖς κρατὶς αἰεὶ,
Ζεὺς, φύσεως δ' ἐξηγέ, νόμου μέγας πάντων κυβερ-
νῶν.

Χαῖρε. σέ γ' ὅς περ πᾶσι θέμις θνητοῖσι προσκυδᾷν.
Ἐκ σοῦ γ' ὅς τις ἦσ' ἄνθρωπος, ἤτοι μὴ μῆμα λαχρόντες
Μοῦνον, ὅσα ζῶει τε καὶ ἔρπει θνήτ' ὅππ' οἶμαι.
Τὸ σε κρατὶς μνήσω, καὶ σὸν κράτος αἶεν αἰετῶ.
Σοὶ δὲ πᾶς ὁδε κόσμος ἐλυσσόμενος περὶ γοῖαν
Πείθεται, ἥκεν ἀγῆς, καὶ ἐκὼν ὑπὸ σεία κρατεῖται.
Τοῖον ἔχει τ' ἀπορρῶν ἀνικητοῖς ὑπὸ χερσὶν
Ἀμφήκη, πυρρὸν τε, αἰεζόμενον κεραυνόν.
Τοῦ γ' ὅς ὑπὸ πλεγμαίας φύσεως πάντ' ἐρρίστασι,
ὧς σὺ κρατεῖς ὅνεις κοινὸν λόγον, ὃς ἀπὸ πάντων
φοιτᾷ μυχμύμενος μερῶν μικροῖσι φάεσσι,
ὃς πόσος γεγαῶς ὕπατος βασιλεὺς ἀπὸ πάντων.
Οὐδέ τι γίγνεται ἔργον ὅππ' ἔχονι σοῦ δίχα δαί-
μων,
Οὐτε κατ' αἰθέρα γαῖαν πόλιν, οὐτ' ὅππ' ὅππ' ὅππ' ὅππ'.

Πᾶσι ὅπουσι ῥέζουσι κακὰ σφετέρῃσιν αἰοίαις.
Καὶ κοσμοῖς πᾶσι ἁκοσμοῖς, καὶ ἐφίλασσι φίλα
ῥέζουσιν.

Ὡς γὰρ εἰς ἐν πᾶσι σωήρησιν ἐὰν κακοῖσιν,
Ὡς δ' ἐνα γίνεσθαι πάντων λόγον αἰὲν ὄντων,
ὃν φεύγοντες εἰσὶν ὅσοι ἐνηπῶν κακοί εἰσιν.
Δύσμοροι, οἳ τ' ἀγαθῶν μὲν αἰεὶ κτήσιν ποθέοντες,
οὔτ' ἐσπεύουσι θεοῦ κρινόν νόμον, οὔτε κλύουσιν·
Ὡς κεν πειθόμενοι σωφροβίον ἐὰν ἔχουσιν,
Αὐτὶ δ' αὖ ὁρμῶσιν ἀνὰ καλοῦ ἄλλος ἐπ' αἰ-
λα·

Οἱ μὲν ἄνδρες δόξης παυομένην δυσέριον ἔχοντες,
οἱ δ' ὅτι κερδοσύνας τετραμμένοι οὐδὲν κό-
σμων,

Ἄλλοι δ' εἰς ἀνέσιν, ἐσώματος ἡδέα ἔχουσι,
* * * ἐπ' ἄλλατε δ' ἄλλα φέροντες,
Σπύλλοντες μέλα πάμπαν ὅταν τίς τῶνδε γένε-
σθαι.

Ἀλλὰ Ζεὺς πάνδ' ὀρεῖ, κελανεφές, δέχεται ἔρῳ,
Ἀνθρώποις ῥύου ἀπειροπαύης ἀπὸ λυγρῆς,
Ἦν σὺ πάτερ σκέδασον φυγῆς ἄπο, δὸς ἣ κυρῆσται
Γνώμης, ἥ πῖσυνος σὺ δίκης μέτρε πάντε κυβε-
ρναῖς·

Ὅφρ' αὖ τιμῇ γέντες ἀμειβώμεσθ' ἀπὸ τιμῆς,
Τιμῶντες πᾶσι ἔργα διηνεκές, ὡς ἐπείκει
Θνητὸν ὄντα, ἐπεὶ οὔτε βροτοῖς γέρας ἄλλατε
μέλizon,
οὔτε θεοῖς, ἢ κρινόν αἰεὶ νόμον ἐν δίκῃ ὑμῶν.

Ex Clemente Alex.

Καὶ ἡ Κλεάνθου δὲ τοῦ Στωϊκοῦ φιλοσόφου ποιητικὴ ὡς
πῶς τὰ ὁμοία γράφει,

Μὴ πρὸς δόξαν ὄρεαι, ἐθέλων σφοδρῶς αἰεὶ γινέσθαι·
Μηδὲ φόβου πολλὰν ἀκρίβειαν καὶ ἀναιδέα δόξαν·
οὔ γὰρ πολλῆς ἐχθρῶν σωφροσύνης κέρει, οὔτε δικαίαν·
οὔτε καλὴν· ὁλίγοις δὲ παρ' ἀνδράσι τοῦτο κερ-
δεῖται.

Ex Plutarcho.

Πόρνας τε εὐνοίας, σῶμα δ' εἰς νέους περὶ
Δαπάνης ὁπότερ' ἴθι.

Ex Clemente Alex.

Κλεάνθης δὲ ὁ Πισιδεὺς, ὁ ἀπὸ τῆς τοῦ φιλοσόφου, ὅς ἔστι
θεογονίαν ποιητικὴν, θεολογίαν δὲ ἀληθινὴν ἀνδείκνυσται,
ὅτι ἀπεκρύφατο τοῦ θεοῦ πέρι, ὅτι ἔχει φρονεῖν.

Τάχα γὰρ ἐρώταί μ' οἷόν ἐστι, ἀκούει δὲ.
Τετραμμένοι, δίκην ὄντων, ὅς ἐστις, ὅς ἐστις,
Κεράτων ἐαυτοῦ, χρησίμων, καλὸν, δέον·
Αὐστηρὸν, αὐτὸ καὶ αἰεὶ συμφέρον·
Ἀφόβον, ἀλυπον, λυσίτελές, ἀνώδυνον,
Ὡφέλιμον, ὠφέρετον, ἀσφαλές, φίλον,
Ἐντίμον, ὁμοῦ γούμῳ, ὁμοῦ κλέος, ἀπυφόν·
Ἐπιμελές, περὶ αὐτὸν, σφοδρὸν, χερνίζον·
Ἀμεμπτον, αἰεὶ διὰ μὲν.

Ἀνελάττειται πᾶσι ὅς τις εἰς δόξαν βλέπει

52 ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ ΕΠΗ.

ὡς δὴ παρ' ἐκείνης τευχόμυθος καλοῦ πινος.

Ἐνθάδε δὴ σαφῶς (οἷμα) διδάσκει ὁποῖός ἐστιν ὁ θεός, ὃς
ὡς ἡ δόξα ἡ κοινή, ἢ ἡ σωτήρεια τοῖς ἐπομύτοις ἀνταῖν, ἀλλὰ
ἀπὸ μὲν τὸν θεὸν ὁππότε αὐτὰς ἐξεδραποδίζεσθαι.

Ex Galeno.

Τὸ μὲν τὸ Κλεάνθου γνώμην ὑπὲρ τοῦ παθητικοῦ τῆς ψυχῆς
ἐκ τῆς φάσεως φησὶ ἐπὶ τῷ [Ὁρσειδώνιος]

τί ποτ' ἐστ' ὁ, π βούλει θυμέ; τοῦ τόμου φράσσιν

ἔχω λογισμὸν πῶν ὁ βούλει ποιῆν.

Βασιλικόν γε. πάλιν ὁμῶς εἰπὸν πάλιν.

ὡς αὖ ὁππότε αὐτὸς ὁππότε γνήσεται.

Ταυτὴ πάλιν ὁ Κλεάνθου φησὶ ἐπὶ τῷ Ὁρσειδώνιος
ἐναργῶς ἐνδεικνύμενος τὴν αὐτὴν παθητικὴν τῆς ψυχῆς γνώ-
μην αὐτοῦ· εἶγε δὴ πεποίηκε τὸν λογισμὸν τῷ θυμῷ ἐξελεγ-
μένον, ὡς ἕτερον ἑτέρῳ.

ΕΠΙΧΑΡΜΟΥ

Ε' Γ Η.

EPICHRAMI

CARMINA.

Ex Alcimo, apud Diogenem Laertium
in Platonis vita.

Φαίνεται ὅ καὶ Πλάτων πολλά ἤν' Ἐπικάρμου λέγον.
σκεπτικόν ὃ (ὁ Πλάτων φησὶν) αἰσθητὸν μὲν εἶναι τὸ μηδέποτε
ἐν τῇ ποιῇ μηδὲ ποσὶ διαμετρῶν, ἀλλ' αἰεὶ ῥέον καὶ μεταβάλλ-
λον· αἷς δὲ ὧν αὐτὸς αἰετὶ πρὶν εἰρημέν, ὧτων οὔτε ἴσταν, οὔ-
τε ἴναι, οὔτε ποσῶν, οὔτε ποιῶν οὔτων. αὐτὰ δ' ἔστιν ὧν αἰεὶ
ῥυεῖς, οὐσία δὲ μηδέποτε πέφυκε. νοητὸν δὲ, εἰς οὐ μὴδὲν
δοκίμειται, μηδὲ πρὸς γίνεταί. ὧτε δ' ὅτιν ἡ σφῆς αἰδέων φύ-
σις· ἡ δὲ οὐσία καὶ τὴν αὐτῶν αἰεὶ συμβέβηκεν εἶναι. καὶ μὲν
ὅτι Ἐπικάρμος φησὶ τῇ αἰσθητῶν καὶ νοητῶν ἀναρχαῖς εἴρηκεν,

Ἀλλ' αἰεὶ τὸ θεοὶ παρῆσαν, ὑπέλιπον δ' ἐπὶ πόποι καί.
Τὰ δὲ δ' αἰεὶ παρῆσαν ὁμοία, διὰ ὃ τ' αὐτῶν αἰεὶ.
Ἀλλὰ λέγεται μὲν χάος πρῶτον γινώσκειν τῆς θεῶν.
Πῶς δὲ καὶ ἀμάχανόν γ' ἀπό λινος μὴδὲν ὅ, τίς πρῶ-
τον μόλις.

Οὐκ ἄρ' ἐμολε πρῶτον οὐδὲν, εἰ δὲ καὶ Δία δεύ-
τερον.

Τῶν δὲ δ' ὧν ἄμμες νῦν αἰεὶ λέγω, μέλλει τὸ δ' εἶναι.

ΕΠΙΧΑΡΜ. Ε' Π Η. 55

Πότ' ἀνθρώπων τις φεισὼν, αἰ δὲ λῆς, πὺν δ' ἔπον,
Ποπιθέρμῳ λῆς ἴσφον, ἡ καὶ τῶν ὑπέρχουσιν
λαβῶν.

Ἡ δοκεῖ καὶ τὴν καὶ ὁ αὐτὸς εἶρμις, οὐκ ἐμὴν ἔχει.
Οὐδὲ μὲν εἰς αἰεὶ πρὶν μᾶλλον παρὰ αἰὲν καὶ
θέρμις

Ἀἷ ἡς ἔπειθ' ἐμῆκος, ἡ τὴν παρὰ ὅτι ἐόντος ἀποτα-
μῶν,

Ἐπὶ χ' ὑπέρχον τῆνο τὸ μέτρον. εἰ γὰρ αἰεὶ, νῦν ὅρη
καὶ τῶς ἀνδρόποως. ὁ μὲν γὰρ αὐξέει, ὁ δὲ γὰρ
μὲν φθίνει.

Ὡς μεταλλάσσῃ ὅτι πάντες ἐν τῇ πάντι τὸν χρόνον.

Ὡς μεταλλάσσει καὶ φύσιν, καὶ ἐπὶ καὶ ἐν τῇ τῇ
μὲν.

Ἀλλὰ δὴ ἔπειθ' εἴη καὶ αὐτὸ τὴν παρὰ ἐξελικτόν.

Καὶ τὸ δὴ καὶ γὰρ χθες ἄλλοι καὶ νῦν ἄλλοι τελέ-
θους

Καὶ οἱ ἄλλοι, καὶ οὐκ αὐτὸ καὶ τὸν λόγον.

Ex eodem Alcimo, apud eundem
Diogenem.

Φασὶν οἱ θεοὶ πῶς ἡρώς τὰ μὲν διατρεῖς τὰ σάματος αἰσθη-
ται, ὅτι ἀκούσαν, βλέπυσαν· τὰ δὲ αὐτῶν καὶ αὐτῶν ἐν-
θυμῆσαι, μὴδὲν τῇ σάματι χαρμῶν. διὸ καὶ ἡ δὲ ὄντων
τὰ μὲν αἰσθητὰ εἶναι, τὰ δὲ νοητὰ. αἶν ἔνεκα καὶ Γλάτων ἐλε-
γμὸς οἱ δὲ τῶν σιωπῶν τὰ τῶν πάντων δόξα, ὅτι θεοὶ αἰσθηταί,
πρὸς τὴν μὲν αὐτὰ καὶ αὐτὰς διελέσαι τὰς ἰδέας· ὅτι ὁμοι-
όπτα καὶ μονόπτα, καὶ πολλὰ καὶ μέγας, καὶ σάσι καὶ κί-
νησι. δυνάμει, αὐτὰ καὶ αὐτὰ, τὸ καλὸν καὶ ἀγαθὸν καὶ δόξα

καὶ οὐκ ἔστι τὰ τοιαῦτα ὑποθέσθαι. τρέπον, ἥτις ἰδέων συνιδεῖν
ὅσα παρὲς διήλθας εἰσὶν. ὅς ὅπσις μὲν, ἢ μέγας, ἢ δέσπο-
τεῖαν· ἐν θυμου μέρους ὅπαι περ ἡμῖν, διὰ τὸ μετέχον ἐκεί-
νων, ὁμώνυμια ἐκείνοις ὑπαρξάν. λέγει δέ, ὅς διήλθας μὲν,
ἢ σὰ δὲ διήλθον· καὶ αὖ δέ, ὅσα τὰ καλῶν, ἔστι δὲ εἰδέν ἐν ἐκα-
στον αἰδιδόν τε καὶ νόημα, καὶ παρὲς τοῖς ἀπαθείς. διὸ καὶ
φησιν ἐν τῇ φύσει τὰς ἰδέας ἐστῆναι, καὶ τὰ παρὲς τὰς ἀπαθείας·
τὰ δὲ ἄλλα τούτοις ἐοικέναι, τούτων ὁμοιώματα καθεστῶτα.
ὁ δὲ τῶν ἐπιχάρμους παρὲς τὸ ἀγαθὸν καὶ παρὲς τῶν ἰδεῶν οὐ-
τω λέγει.

Ἄρ' ὅστις ἀλλήσις τί περ ἄγχι; πάνυ μὲν οὖν.
Ἀνθρώπος οὖν ἀλλήσις ὅστις; οὐδαμῶς.
Φέρ' ἴδω, τί δὲ ἀλλήτας; τίς εἰμὲν τοὶ δοκεῖς;
Ἀνθρώπος; ἢ οὐ γάρ; πάνυ μὲν οὖν. οὐκοῦν δοκεῖς
οὕτως ἔχειν καὶ παρὲς ἀγαθῶν; τὸ μὲν
ἄρα τὸν τὸ δε, περ ἄγχι· εἰμὲν καὶ αὐτὸς ὅστις δέ-
κα

Εἰδὴ μαθὼν τὴν, ἀγαθὸς ἦδη γίνεταί.
Ἄς περ γὰρ εἰ ἀλλήσιν ἀλλήτας μαθὼν,
ὄρχισιν ὄρχισις ἴς, ἢ παλοκίς παλοκίς,
ἢ πῶν γ' ὁμοίως τῶν τοιούτων ὅ, τι πὺ λῆς,
οὐκ αὐτὸς εἴη χ' αἰ τέχνη, τεχνικὸς γα μάλα.

Ex eodem Alcimo, apud eundem
Diogenem.

Ἐλάττων ἐν τῇ παρὲς τῶν ἰδεῶν ὑπολήψι φησὶν, ἔσθ' ὅστις
μνήμη τὰς ἰδέας ἐν τοῖς οὖσις ὑπαρξάν, διὰ τὸ πῶς μνή-
μην ἡρεμωῶς γινώσκων καὶ μνηστικῶς ἔστι· μνηστικὸν δὲ οὐδὲν ἔπρον
ἢ τὰς ἰδέας. ἵνα γὰρ αὐτὸς τῶν (φησὶ) διέσταζεν τὰς ἰδέας, μὴ τῆς
ἰδέας, ἐφ' ἣν μνηστικὸν, καὶ παρὲς τούτων τὸν νοῦν φυσικῶς εἰληφότες

καὶ δὲ μνημονοῦν τῆς ὁμοιότητος τε καὶ τοῦ ὅτις, ὅποια ἴς ὅστις
αὐτοῖς, ἐκ δὲ μνηστικῶν διότι πᾶσι τοῖς ζώοις ἐμφυτὸς ὅστις ἡ τῆς
ὁμοιότητος θεωρεῖται. διὸ καὶ τῶν ὁμοφύλων αἰσθάνεται. πῶς
φαίνεται ὁ ἐπιχάρμους;

Εὖ μοι περὶ σφόν ὅστις οὐ καὶ ἐν μόνον,
ἀλλ' ὅσα περ ζῇ πάντα καὶ γινώσκων ἔχει.
καὶ γὰρ τὸ γῆλυ τῶν ἀλεκορέων γῆλος
αἰ λῆς κατὰ μνηστικὴν ἀπένες, οὐ τίς τε κινῶ
ζῶντ', ἀλλ' ἐπὶ ζῆ, καὶ ποιεῖ ψυχὰν ἔχειν.
τὸ δὲ σφόν αὐτὸς φύσις τὸ δὲ οἶδεν ὡς ἔχει
μόνα. περὶ δὲ περὶ γὰρ αὐτὰς ὑπο.

καὶ πάλιν,
Θαυμάσθ' οὐδὲν ὅστις μετὰ τῶν οὐτῶν λέγειν.
καὶ αἰσθάνειν αὐτοῖς αὐτοῖς, καὶ δοκεῖν
καλῶς πεφικέναι. καὶ γὰρ αὐτὸν κυνὶ
καλλίστον εἰμὲν φαίνεται καὶ βοῖς βοῖς,
ὅστις δὲ ἄλλω καλλίστον, * εἰς δὲ οὐ.

Ex Diogene Laertio.

Ὅτι δὲ οὐδὲ αὐτὸς ἐπιχάρμους ἡγήσει πῶς αὐτοῦ σοφίαν,
μαθὲν ὅτι καὶ τούτων, ἐν οἷς τὸν ζηλώσαντα θεωρεῖται· τού-
τοι,

αἷς δὲ ἐγὼ δοκέω. δοκέω γὰρ σαφὲς ἔμμεν τούτῳ
ὅτι

τῶν ἐμῶν μνῆμα ποιεῖ εἰς εἶν' ὅτι λόγων τούτων ἔπι
καὶ λαβῶν ἴς αὐτῶν, παρὲς τοῖς μετέσθ' οὐκ ἔχειν,
ἔχει,

Εἴ μοι δοκεῖς ἐπεφύρεσθ' ὅτι, λόγοισι παιδείας καλῶς,

Διςπάλαιστος ὧν τοὺς ἄλλους ὀπταλίστους δοτο-
 Φανεί.

*Alios Epicharmi versus qui ad philosophicam poesin nō
 pertinent, consilio prætermisimus.*

ΤΙΜΩΝΟΣ ΤΟΥ

ΦΛΙΑΣΙΟΥ Ε΄ ΠΗ.

TIMONIS PHLIA-

SII CARMINA.

Ex Sexto philosopho.

Φῆ δέ τις αἰάζων, οἷα βροτοὶ αἰάζουσιν,
Οἷμοι ἐγὼ τί πάθω, τί νύ μοι σφόν ἐνθα γήνη;
Πτωχὸς μὲν φρένας αἰμὴ, νόσος δέ μοι σὺν ἐνὶ κόκ-
κῳς.

Ἢ με μάλιστα φέξεται ὅττι μοι αἰπὺν ὄλεθρον.
Τεὶς μάκαρες μὲντοι ἔτετάκεις, οἳ μὴ ἔχοντες
Μήτε καπατρώξαντες ἐνὶ χολῇ ὅσος ἐπέπαιτο.
Νῦν δέ με λούραλέαις ἐρισιν εἰμαρτο δαμνῶμαι,
Καὶ πενίη, ἣ ὅσ' ἄλλα βροτοῖς κηφίως ἐλασρεῖ.

Ex Clemente Alex. & Eusebio.

Φοιτῶ δὲ βροτολογιὰς ἔρις κενὸν λελαγκῆα,
Νείκης ἀνδροφόνου κασιγνήτη καὶ ἑρμῆος,
Ἢ τ' ἀλὰν παῖντα κυλινδεταὶ αὐτὰρ ἔπειτα
Ἐς βελίθος ἐσθήλξε κέρη, καὶ ἐς ἐλπίδα βάλλει.

Ἐπειτα ὀλίγον ὑποβὰς ὀπφείρει,
Τίς γὰρ τοῖσι δὲ λῶν ἐρεδὶ ξυνέηκε μάχεσθαι;
Ἢ χοῖς συνδρομος ὄχλος. ὃ γὰρ σιγῶσι χολωθεῖς

ΤΙΜΩΝΟΣ Ε΄ ΠΗ. 61

Νοῦσον ἐπ' ἀνέρας ὥστε λάλω, ὁλέκοντο γ' παλ-
λοι.

Ex Theodorito.

Σχέτλιοι ἀνθρώποι, καὶ ἐλέγγεια, καὶ ἑσέρες οἶον,
Ποίων ἐκ τ' ἐρίδων. Ἐλεγχόμενων πεπλάνησθε,
Ἀνθρώποι κενεῆς οἰήσιν ἐμπαλεῖ ἀσκοί.

Ex Sexto philosopho.

Πολλὰν λακεδόνων λυμέντες διπιδολωτή.

Ex Athenæo.

Τὸ μουσεῖον ὁ Φλιάσιος Τίμων ὁ σπλοχεῖρος ἐκλαρόν
που φησὶν, ὅππῃ κήπων τοῖς ἐν αὐτῷ βεφορμῶσι φιλοσόφοις,
ὅτι ὡς παρ' ἐν πανάρεσσι γινώσκονται, καὶ αὐτοὶ πολυμή-
ται ὁρνίδες.

Πολλοὶ μὲν βόσκοντα ἐν Αἰγύπτῳ πολυφύλῳ
Βιδύακοι χαρμακίται ἀπείριτοι δηρῶντες
Μουσέων ἐν ἐλάτῳ.

Ex Diogene Laertio, primus versus
libri primi τῶν σίλλων Timonis.

Ἐσπετε νῦν μοι ὅσοι πολυπὲς ἀγμῶνες ἐστέ σφιστεῖς.

Ex Sexto philosopho.

Ὁ γὰρ παρ' ἐνός δογματίζων, ἢ θεωρεῖν φαντασίαν φασ-
πασίας ὅλως κ' ἴσιν ἢ ἀπίσαν παρ' ἑνὸς ἢ ἀδύλων, τῷ
δογματικῷ γίνεται χαρμακῆρος, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ Τίμων δὲ
τῷ παρ' ἑνὸς φαίσις αὐτῷ λεγόμενον. ἐν πολλοῖς γὰρ αὐτὸν ἐ-
παμνέσας τὸν Ξενοφάνην, ὡς καὶ τοῖς σίλλοις αὐτῷ ἀναδει-
ναι, ἐπαμνέσας αὐτὸν ὁ διυρόμενος καὶ λέγοντα,

ὣς καὶ ἐγὼν ὄφελον πικρὸν οὐ νόου ἀντίβολῆσαι

Ἀμφοτέρωθεν ἔλεπτος· δολίη δ' ὁδὸς ἐξαπατήσῃν,
 Πρεσβυγμῆς ἔτ' ἐὼν, καὶ ἀπενθήσεις ἀπέστις
 Σκεπασμένης. ὅπῃ γὰρ ἐμὸν νόον εἰρύσαιμι;
 Εἰς ἐν τῶν τὸ πᾶν ἀνέλυετο, πᾶν δ' ἐὼν αἰεὶ
 Πάντῃ ἀνελκόμηνον, μίαν εἰς φύσιν ἴσασθ' ὁ-
 μοίαν.

Διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ἰσάτυφον αὐτὸν λέγει, καὶ οὐ τέλειον
 ἄτυφον, δι' ὧν φησί,

Ἐξνοφαιῆς ὑπέρτερος, ὁμηραπείτης ἐπισκώπης·
 Ἐὰν ἀπ' ἀνθρώπων θεὸν ἐπλάσσει· ἴσον ἀπέναντι·
 Ἀσκητῇ, νοερόν τὸν ἡν νόημα.

Ἰσάτυφον γὰρ εἶπε, πᾶν κατὰ τὸ ἄτυφον· Ὀμηραπείτῳ δὲ
 ὁπισκώπῳ, ἐπεὶ τίτῳ παρ' Ὀμήρῳ ἀπείτῳ διέσurreν. ἐδο-
 γμάριε δὲ ὁ Ξενοφαιῆς πᾶσι τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις πᾶσι
 λήψας, ἐν τῇ τὸ πᾶν, καὶ πᾶν θεὸν συμφορῇ τοῖς πᾶσιν. τῇ δὲ
 σφαιροειδῇ καὶ ἀπατῇ καὶ ἀμετάβλητον καὶ λογικόν.

Ex eodem.

Καίτοι δόξειεν αἰετὸν ὅτι τῆς ἀνθρώπου τῆς
 ὁ σωφίης τῆς ὑπέρβουλος λόγον Τίμον, ἐν οἷς φησί,

Γραμματικῇ, τὸ οὐ πῶς ἀνασκοπῇ ἐδὲ ἀνθρώπου
 Ἀνδρὶ διδασκομένῳ φοινικῇ σήματι. Κάδμου·

Οὐ μὲν οὐτως ἔχον φαίνεται. πῶς ἴσως αὐτὰ λεγόμενον
 οὐκ ἔστι τοιοῦτον κατ' αὐτῆς τῆς γραμματικῆς κατὰ τὸ διδά-
 σκεται τὰ φοινικῇ σήματα Κάδμου· τὸ, οὐδεμίαν ὅτι ἀν-
 σκοπῇ οὐδ' ἀνθρώπου. πῶς γὰρ, εἰ διδάσκειται ἢς αὐτῷ, οὐ-
 δεμίαν ἔχον ὁπισκοφῶν αὐτῆς; ἀλλὰ μάλλον τοιοῦτό φη-
 σι, διδάσκειν τὰ φοινικῇ σήματα Κάδμου, ὅδε μὲν ἄλ-
 λης πᾶσι τοῖς γραμματικῆς ὁπισκοφῇ.

Ex eodem.

Ὁ δὲ Ἰρρωπεγέρας ῥητῶς που γράφας, Γεῖν θεὸν οὐτὲ εἰ
 εἶσιν, οὐτ' ὅποιοι βίαιες εἰσὶ, διαίμα καὶ γὰρ πολλὰ τὰ ὅτι τὰ
 κολύνοντά με. παρ' ἡμῶν γὰρ αὐτὸς κατεφίφισα-
 μένων τῶν Ἀθηνῶν, δισφυγῶν, καὶ κατὰ τὰ λαλῶν πλάσας
 ἀπέθανε. μέμνηται δὲ τοῦτος τῆς ἰστορίας καὶ Τίμον ὁ Φιλιά-
 στος ἐν τῇ δευτέρῳ τῶν σίλλων, τῶν διεξερχομένων,

ὥστε καὶ μετέπειτα σοφιστῶν

οὐτ' ἀλιγυγλώσω οὐτ' ἀσκοπῶ οὐτ' ἀκυλίστω
 Πρωτογέρῳ, ἔθελον ἢ τέφρην σὺν γραμματικῇ θεῖναι.
 ὅτι θεοὶ κατεφίφισαν οὐτ' εἰδέναι οὐτε δύνανται
 ὅπως οἱ πῖνες εἰσὶ καὶ οἱ πῖνες ἀθρήσονται.

Πᾶσιν ἔχον φυλακὴν ὁπισκοφῆς. τὸ μὲν οὐ οἱ
 Χραίσμης· ἀλλὰ φυγῆς ἐπεμνήετο, ὅφρα μὴ οὐ-
 τως

Σωκρατικὸν πίνων ψυχρὸν ποτὸν αἰεὶ δύν.

Ex Plutarcho.

Τὰ γὰρ ὅτι πλησίον μὲν ὅτι τὰς ἡδονὰς ὁ ἀκόλαστος ἰσχυρὸς
 τῶν ὁπισκοφῶν φέρεται, καὶ δίδωσιν αὐτὸν καὶ συγκαταβύ-
 νει πλάγιος δὲ ὁ ἀκρατής, ὅτι ὅταν ἀφαιρεῖν γλιχόμενος καὶ
 διωγόμενος τὸ πάθος, ἰσχυρὸς καὶ πᾶσι πᾶσι τὸ ἀγρόν.

ὡς Ἀναξαρχὸν εἰσάγει Τίμον,

Ἐν δὲ τῷ Ἰαρισιλῶν τε καὶ ἐμμενέας, ὅπως ἰρῶσαι
 φαίνεται· Ἀναξαρχοῦ κύνεον μέγας, ὅρα καὶ εἰδώς,
 ὡς φάσιν, ἄθλιος ἔσκε· φύσις δὲ μιν ἐμπελιν
 ἦν

εἰδονοσολῆς, ἡ δὲ πλάσις ἰσχυροῦς σοφιστῶν.

Ex Athenaeo.

Κτησίβιος δὲ ὁ Καλλιμαχίδης ὁ Μενεδήμου γνώμιος

(ὡς φησιν Ἀντίγονος ὁ Καρύσιος ἐν τοῖς Στοιχείοις) ἐρωτηθεὶς ὑπὸ
Ζηνος τί ἀειγέρονεν ἐκ φιλοσοφίας αὐτοῦ, ἔφη, αὐτομολῶντα
δειπνῆν. διὸ καὶ ὁ Τίμων που ποτὶς αὐτὸν ἔφη,
Δειπνομαγνῆς, νεκροῦ ὅμματ' ἔχων, κραδίῳ δὲ
ἀκύνιστον.

Ex eodem.

Στωϊκὸν δὲ δόγμα ὅτιν ὅτι πάντα ἀποποιήσῃ ὁ σοφὸς, καὶ φαν-
αῖν φρονίμως ἀρτῶσθαι. διὰ καὶ Τίμων ὁ Φιλίστος ἔφη,
καὶ Ζηνῶν νεῖον γε Φακίῳ ἐλθεῖν ὅς μὴ φρονίμως
μεμάρτηκεν.

Ex eodem.

Οὗτος γὰρ ὁ Τίμων ὅτιν ὅς καὶ τῷ κίχρυ μνημονθῆαι ἐκ
τῆς δευτέρας τῆς σίλων κέρων οὕτως,

Οὐτέ μοι ἐκταῖη μάζ' αἰδάνει, οὐτέ χαρὺν ἔχει
ἢ λυδῶν, λιτὴ δὲ καὶ αὐτολήν ἐκὶ κέγχρω
ἑλλῶων ἢ πᾶσι περὶ στρογγύφητος οἰζυῖ.

Ex Diogene Laertio.

Οἶδε δὲ αὐτὸν [Θάλητα] ἀστρονομὸν καὶ Τίμων, ὅτι
ἐν τοῖς σίλοις ἐπαγγεῖ αὐτὸν, κέρων,
Οἶον ἐπειτα Θάλητα, σφῶν σφῶν ἀστρονόμημα.

Ex eodem Diog. in Anaxagora.

Ἐρώτης [ὁ Ἀναξαγόρας] τῇ ὕλῃ νοῦν ἐπέθηκεν, ἀρχαίμα-
τας οὕτω τῷ συγγεαίματι, ὅτιν ἡδέως καὶ μεγαλοφρόνως
ἡρμηνεύμενον, πάντα χεῖματι. ὡς ὅμοιόν, ἔπα νῦν ἐλθὼν αὐ-
τὰ διεκόσμησε. Ἐπεὶ καὶ Νοῦς ἀπεικλήθη καὶ φησι περὶ αὐτῆς
Τίμων ἐν τοῖς σίλοις οὕτω,
καὶ που Ἀναξαγόρην φάσι ἐμυλμαὶ ὡλκισσῶν

ἤρω,

Νῆρ,

Νῆρ, ὅτι δὴ νόθον αὐτῶν, ὅς δὲ ἀπὸ τῆς ἐπιμέλειας.
Πάντα συνεσφῆκωσεν ὁμοῦ τεταραγμένα
ποτὶς γεν.

Ex eodem Diog. in Socrate.

Δούρειος ὅ καὶ δουλεύου αὐτὸν [Σωκράτης φησὶ] ἐργάσα-
σθαι λίθους. εἰναι περὶ αὐτῆς καὶ τὰς ἀκροπόλεις Χάριτας ἐνιοῖ
φασίν, ὁ δευτέρως οὐ σαρ. ὅτιν καὶ Τίμων ἐν τοῖς σίλοις
εἰπεῖν,

Ἐκ δὲ δὴ ἀπέμεινε λιθοξόος ἐνομολόχης
ἑλλῶων ἐπαισθῶν, ἀκριβολόχοις ἀποφῆνας,
Μυκτῆρ ῥητορὸς μινίος, ὑπὸ τῆς ἐξουσίας.

Ex eodem Diog. in Aristippo.

Ἀπέλαυε μὲν γὰρ ἡδονῆς τὸ παρόντων [Ἀριστίππος] οὐκ ἐγ-
ρα ὅτι πόνω τὴν ἀπόλαυσιν ἢ οὐ παρόντων. ὅτιν καὶ Διο-
γῆνης βασιλικὸν κῶνα ἔλεγε αὐτὸν. ὁ δὲ Τίμων παρέφαρξεν
ὡς ἀρνησάμενον, οὕτωσι πῶς εἰπὼν,
Οἶα δὲ Ἀριστίππος ἐρυφὲρ φῦσις ἀμφαφάωντος
ψύδῃ.

Ex eodem Diog. in Euclide.

Τῶς περὶ ἀποδείξεσιν ἐνίστατο [Εὐκλείδης] οὐ καὶ λήμμα-
τα, ἀλλὰ καὶ ὅτι ποιεῖν καὶ τὸ δὲ ἀποδείξεσθαι λόγον αἰν-
ρει, κέρων ἢ ποῖ δὲ ὁμοίαν αὐτὸν ἢ δὲ ἀνομοίαν συνίσταται.
καὶ εἰ μὴ δὲ ὁμοίων, περὶ αὐτῶν δὲ μᾶλλον ἢ οἷς ὁμοία ἐ-
στὶν ἀναρρέφεται. εἰ δὲ δὲ ἀνομοίων, παρέλκειν τὴν ἀποδεί-
ξιν. δὲ ταῦτα δὲ καὶ περὶ αὐτῶν ταῦτα φησὶ Τίμων, ποτὶς
παρεστέρων καὶ τοῖς λοιποῖς Σωκρατικοῖς,

Ἀλλ' οὐ μοι τούτων φλεδόνων μέλει· ἐπεὶ γὰρ ἀλλὰ
οὐδενός, οὐ φαίδωνος ὅτις γὰρ μὲν, οὐδὲ ἐρ-
διάντω

d.i

Εὐκλείδου, Μεγαρέων δὲ ἔμβαλε λύσαν ἐ-
λασμοῦ.

Ex eodem Diog. in Menedemo.

Ὁ δὲ Τίμων οὕτω,
Λύρον ἀναστήσεις ὀφρυωμύς, ἀφροσύνομος.

Ex eodem Diog. in Platone.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Τίμων εἰς τὸν Πλάτωνα λέγων φησὶ,
Τῶν πάντων δὲ ἡγήτο πλαιτύσεις, ἀλλ' ἀγορη-
τής

Ἡδύεπτος, τέττιζιν ἰσογράφος, εἴθ' Εὐκλείδου
Δένδρει ἐφ' ἑξομύοι ὅπου λειροέσται ἰᾶσι.

Ibidem.

Ἀλλὰ καὶ Τίμων οὕτως ὠχρηματίζων αὐτὸν [τὸν
Πλάτωνα] σιωπῇ,
Ὡς ἀνέπλωσε Πλάτων, πεπλάσμενός τ' ἔστιν ἰδώς.

Ex eodem Diog. & ex Numenio.

Τίμων δὲ (inquit Numenius de Arcesilio) καὶ ἀπὸ
Μενεδήμου τὸ εἰστικὸν φησὶ λαβόντα δ' ἀρτυθῆναι· εἴθε
γε δὴ φησὶ περὶ αὐτοῦ,

Τῇ γὰρ ἔχων Μενεδήμου ὑπὸ στέροισι μόλυβδον
Θεύσεται, ἢ Πύρρωνα τὸ πᾶν κρεῖας, ἢ Διόδωρον.

καὶ θελιπὼν αὐτὸν ποιεῖ λέγοντα, inquit Diogenes;
Νήξομαι εἰς Πύρρωνα, ἢ εἰς σκολιὸν Διόδωρον.

Ἦν δὲ ἀξιωμακώτατος, καὶ συνήμωτος, καὶ ἐν τῇ λα-
οῦ δημοτικῇ ὀνομάτων ὀπισκώπῃς τ' ἱκανός καὶ
παρρησιαστής. διὸ καὶ πάλιν ὁ Τίμων οὕτως περὶ αὐτοῦ,
Καὶ νέον οὐ λήσῃς ὀπιπλήξῃς ἐγκαταμηνίς.

De eodem.

Εἰς δὲ τὸ διαβαλλόμενον αὐτὸ φιλοχλον καὶ Τίμων πᾶσι
ἄλλα φησὶν, ἀπὸρ δὴ οὕτω τὸν ἔσπον,

Ὡς εἰπὼν, ὀχλοῖο πείσασιν εἰς ἡμέτερον.

Οἱ δὲ μιν ἡῦτε γλαῦκα περὶ σπύρα περὶ τῶν
ἡλέμετον δεικνύντες. ὅθ' οὐνεκεν ὀχλοαρέσκῃς,
οὐ μέγα πενήγμετάλας, τί πλάτυνεαι, ἡλίθιος
ὥς;

Ex eodem Diog. in Clitomacho.

Καὶ τοῦ δὲ τῷ Α' κερματικοῦ ὁ Τίμων οὕτως ὠχρεῖται,
οὐδ' Ἀκρηματικὸν πλάτρημασι τῆς ἀναλύ-
σου.

Ex eodem Diog. in Aristotele.

Ἀλλὰ καὶ Τίμων αὐτὸ [τῷ Α' εὐποτέλοις] κατὰ τὰ εἰ-
πὼν,
οὐδ' ἄρ' Ἀριστοτέλους εἰκαμοσιεύς ἀλεγεινῆς.

Ex eodem Diog. in Zenone.

Ἦν δὲ [ὁ Ζήνων] καὶ ζητητικὸς καὶ περὶ πάντων ἀκρίβει-
λογόμηνος. ὁθεν καὶ ὁ Τίμων ἐν τοῖς στίλοις φησὶν οὕτω,

Καὶ φοίνισσάν ἱερὸν λυχνόχραυν σκιερῶ ἐνὶ τῷ φῶ-
σι πάντων ἡμείρουσιν, ὁ δὲ ἔρρει γύρρατος αὐτῆς
Μικρὸς ἰὼν, ροῦν δὲ ἔχων ἐλάσσονα σκινδαφίδιο.

Ibidem.

Ἦσαν δὲ περὶ αὐτὸν [τὸν Ζήωνα] καὶ γυμνοπόροι Ζε-
νὸς, ὥς φησι καὶ ὁ Τίμων,
Ὀφρεῖ πενεσίων σιωπῇ νέφος, διὰ περὶ πάντων
Πτωχότατος τ' ἦσαν καὶ κουφότατοι βροτοὶ ἀσάν.

Ibidem.

Ἦν δ' ἕως πειστικός, καὶ ὄχλῳ πεποιημένος. ὅθεν ὁ Τίμων
φησὶ περὶ αὐτοῦ,
καὶ τις Ἀρίστωνος γῆνης ἀπο αἰμύλον ἔλκων.

Ex eodem Diog. in Cleanthe.

Ἦν δὲ πονικός, μὲν [ὁ Κλεάνθης,] ἀφύσκατος δὲ, καὶ βρα-
δύς ὑπερβαλλόντως. διὸ καὶ Τίμων περὶ αὐτοῦ φησὶν οὕτως,
τίς δ' ὅπως κτίλος ὡς ὅστις πολέειται σίχας ἀν-
δρῶν;
Μωλύτης, ἐπέων φίλος, Ἀσινῶν, ὄλμος ἀπλ-
μος.

Ex eodem Diog. in Pythagora.

Τὴν δὲ σεμνοπαρέπειαν τῷ Πυθαγόρῳ καὶ Τίμων ἐν τοῖς
σillois, δάμων αὐτὸν ὁμῶς οὐ παρέλιπεν, εἰπὼν οὕτω,
Πυθαγόρῳ τε γῆτας δπουκλίναντ' ὅτι δόξω,
ὅτι ἐπ' ἀνθρώπων, σεμνηγορέης ἀαρεσίην.

Ex eodem in Empedocle.

Οὐ παρήκε δὲ οὐδὲ τυττον [τὸν Ἐμπεδοκλέα] ὁ Τίμων, ἀλλ'
ὥσθ' αὐτὸς κατὰπύεται, λέγων,

-- καὶ Ἐμπεδοκλῆς ἀγοραίῳ

Κηλητῆς ἐπέων ὅσα δ' ἔωθεν, ὅσα δὲ εἶλεν
Ἀρχων, ἵς διέστην δ' ἔχας ὅτι δ' εὐείας ἄλλων.

Ex eodem Diog. in Xenophane.

Ξενοφάνης Δεξιῶν, ἢ (ὡς Ἀπολλόδοτος) Ὀρθοδόμοις, Κο-
λοφώνιος, ἐπημνείει περὶ τοῦ Τίμωνος. φησὶ γὰρ,
Ξενοφάνη δ' ὑπὸ τυφόν, ὁμηροπατὴρ τὴν ὀπτική-
πῆλιν.

Ex eodem Diog. in Parmenide.

Περὶ αὐτοῦ [τοῦ Παρμενίδου] φησὶν ὁ Τίμων,
Παρμενίδου τε βίῳ μεγαλόφρονα τίω πολυ-
δοξον,
ὅς ῥ' ὅτι φαντασίᾳς ἀπάτης ἀνεκείκαστο νόσφης.

Ex eodem Diog. in Zenone Eleate.

Περὶ αὐτοῦ [τοῦ Ζήνωνος] καὶ Μελίσσου Τίμων φησὶ τῶ-
τα,
Ἀμφοπεργλώσου τε μέγα θένος οὐκ ἀλα-
παδνόν
Ζήνωνος πάντων ἐπιλήπτορος, ἡ δὲ Μελίσσου,
Πολλῶν Φαιῶσιν ἐπάνω, πείρων γε μὲν εἶσω.

Ex eodem Diog. in Democrito.

Γάτων γὰρ ἔχον ὅτι ἀρχαίων μεμνημένος ὁ Πλάτων,
οὐδαμοῦ Δημοκρίτου ἀπομνημονεύει, ἀλλ' οὐδὲ ἐν ταῖς αἰτι-
πῆνι αὐτῶν δέοι· δῆλον εἶδαι ὡς περὶ τὸν ἄριστον οὕτω ὅτι
φιλοσόφων ἐστὶν, ὃν γὰρ καὶ Τίμων τυττον ἐπημνείει περὶ τῶν
πονητῶν.

Οἷον Δημόκριτον τε περὶ φρονα, ποιμνία μύθων,
Ἀμφίνοον λέχων, ἀμὲν πρὸς τοῖς ἀνέγνω.

Ex eodem Diog. in Protagora.

Πρώτης [ὁ Πρωταγόρας] λόγον ἀγῶνας ἐδίδασκε, καὶ
τόφισμα τοῖς θεωρηματολογοῦσι περὶ ἡγήγε· καὶ τίτ' ὅτι
νοῖαν ἀφίει, περὶ τοῦ νομα διελέχθη, καὶ τὸ καὶ ὅτι
λαμον ἡμῶς ὅτι ἐρεσκάν ἐχρήνησεν. ἵνα καὶ Τίμων φησὶ πε-
ρὶ αὐτοῦ,

Πρωταγόρης τ' ὅτι μὲν περὶ, ἐρεζέμεναι δὲ εἰδώς.

Ex eodem Diog. in Pyrrhone.

Ζηλωτὴς ἔρχετο πάλαι [ὁ Πύρρων] τῆς ἀπορρηξούσης, ὅ-
θεν καὶ ὁ Τίμων πάλαι αὐτὸν φησὶν οὕτως ἐν τῷ Πύρρωνι, καὶ
ἐν τοῖς στίχοις,

Ὡ γέρον, ὦ Πύρρων, πῶς ἢ πόθεν ἔκδυσιν Ὀρεῖς
Λατρεῖς, δόξαν τε κενόφρονης τε σφισίων,
καὶ πάσης ἀπάτης πειθοῖς τ' ἀπελύσει δεισιμίας;
οὐδὲ μέλει σοι πῶ τι μεταλλήσῃ ἵνως αὐραὶ
ἐλλὰ δ' ἔχουσιν, πόθεν τε καὶ εἰς ὅ, τι κυρεῖ ἔκαστα.

*Alius eiusdem Timonis versus in hō indurmihi,
de eodem Pyrrhone, vide infra.*

Paulo post de Philone.

Ἐν Ἡλιδι καταποντούμενος [ὁ Πύρρων] ὑπὸ τῆς ζῆναι-
των ἐν τοῖς λόχοις, ἀπερρήξας τοιμάσιον, διενήξατο τὸν Ἀλ-
φειόν. ἦν αὐτὸς πολεμιάτης τοῖς σφιστάς, ὡς καὶ Τίμων φη-
σὶν. ὁ δὲ Φίλων τὸ πλεῖστον διελέγετο ὅθεν καὶ πάλαι τῷ Πύρρῳ φη-
σὶν οὕτως,
Ἢ πὼν ἀπ' ἀνθρώπων ἀπόροχον, αὐτολαλήτῳ,
οὐκ ἐμπαζόμενον δόξης ἐξέδων τε φίλωνα.

Rursum de Pyrrhone.

Ὅτε πῶς εἰκόνα ἔχοντες λέγμενοι ἔχουν, τὸ φαινόμενον δι-
σαφόμενον ὅταν δὲ ἐπαιμὸν μὴ ἔχουν αὐτῶν ἔχοντες, οὐκ ἐπὶ ὁ
φαίνεται, ἕτερον δὲ λέγμενοι. ἔθεν καὶ ὁ Τίμων ἐν τῷ Πύρρῳ
φησὶ μὴ ἐκβεβηκέναι πῶς αἰνῶν δεινῶν, καὶ ἐν τοῖς ἰνδαλμοῖς
οὕτω κέχθαι,

Ἀλλὰ τὸ φαινόμενον παντὶ ὁδόνει ἔπερ' αὐτὸς ἔλθῃ.
καὶ ἐν τοῖς πάλαι αὐθιγαῖσι φησὶ, τὸ μὲν ὅτι ὅτι γλυκὺ, οὐ πῆ-
μι τὸ δὲ ὅτι φαίνεται, ὁμολογῶ.

Ex eodem Diog. in Epicuro.

Φησὶ δὲ Ἐριμπετος γραμματοδιδάσκων αὐτὸν [τὸν Ἐπί-
κουρον] γελῶν ἰδοὺ ἔπειτα μὲν τι περὶ τὸν Διό-
κετον βιβλίοις, ἐπὶ φιλοσοφίαν αἵξαι. διὸ καὶ τὸν Τίμονα
φάσκουσιν πάλαι αὐτὸν,

Ἔσπετος αὐτὸς Φυσικῶν καὶ κύνες περὶ Σάμῃς ἐλθὼν,
Γραμμοδιδασκαλίδης, ἀναγνώστῳ τῷ ζῶντων.

Ex Athenæo.

Γεὶ δὲ τὸ Ἐπικούρου Τίμων ἐν τῇ τῇ σκάναν φησὶ,
Γαστρί χαλεζόμενος, τῆς οὐ λαμνυρότερον αὐτὸν.

Ex Aristocle.

οὐδὲ γὰρ ἐκείνο φαίνεται αὐτὸν, ὅτι τοῖς νόμοις διδιδάσκει κελ-
τὰς καὶ τὰς ἡμετέρας οἰκουμένης. πῶς γὰρ; οἷον ἀπαθείς καὶ
ἀπάρεχοι, (καθὰ καὶ αὐτοὶ φασιν) ὄντες; ὁ γὰρ Τίμων αὐ-
τὰ καὶ λέγει πάλαι τῷ Πύρρῳ,
Ἀλλοῖον τὸν ἀπὸ Φων ἐγὼ ἴδον ἢ ἀδύνατον.
Πᾶσιν ὅσοις διαμῶνται ἄμ' ἀρήτοις τε φάπεις τε,
λαῶν ἔθνεα κοῦφα, βαρυνόμεν' ἔνθα καὶ ἔνθα
ἐκ παθῶν, δόξης τε καὶ εἰ καὶ νομοθήκης.

Ex eodem.

Εἰ δὲ οὐδὲν ὀφείλος ὅτι τῷ λόγον, ἢ ἡμῶν ἀνοχλοῦσιν, ἢ
διὰ τὸν Τίμονα φησὶν,

οὐκ αὖτ' ἐν Πύρρωνι γ' ἐρίσθην βροτὸς ἄλλος.

Ex Sexto philosopho.

Τίμωνος τε τῷ Φιλισίου τὸν Πύρρωνα ἐλπίφ' ἀπεικάζον-
τος, ἐν οἷς φησὶ,

Μῶνός δ' ἀνθρώποισι θεοῦ τρέπον ἡγαμονδείς,
ὅς πάλαι πᾶσι ἐλαῖν γαῖαν ἀναστροφῆται,

Δεικνύς δὲ πόρῃ σφαιραῖς περιμαύτορα κύκλῳ
 δόξεν μὲν τοῖς γεωμετρικοῖς καὶ ἡμῶν αὐτὸ λέγειν, καὶ δὲ ἡ
 πᾶσι πὺν φιλοσοφῶν ὀπιφάειαν· ἄλλως δὲ ὀπισθὸς μὴ ποτε
 καὶ μάχεται τὰ πᾶσι δειγμάτων τὰ σκεπτικὰ βουλήματα, τὰ
 ὑπὸ τοῦ Φλιασίου εἰς τὸν Γυρρῶνα λεχθέντα· εἶγε ὁ μὲν ἡ-
 λιος τὰ περὶ πῦρ μὴ βλεπόμενα, τὰ φανὶ καὶ τὰ ἀγνώτων δει-
 κνυσιν· ὁ δὲ Γυρρῶν καὶ τὰ περὶ δόξας ἡμῶν ληφθέντα τῶν
 γεωμετρίων, εἰς ἀδηλότητα πᾶσι ἂν βιάζεται. τὸ δὲ οὐχ
 οὕτως ἔχον φαίνεται τῶν φιλοσοφώτερον ὀπιφάλλοντι· ἀλλ'
 ἡλίου ὅσον ἐπέχον φησὶ τὸν Γυρρῶνα, καὶ ὅσον ὁ θεὸς τὰς
 τῶν ἀκρίβειās εἰς αὐτὸν ἀπενιζόντων ὄψις ἀμυροῖ, οὕτω
 καὶ ὁ σκεπτικὸς λόγος τὸ πᾶς δεικνύει ὅμματα τῶν ὀπιφά-
 στερον ἀπὸ πᾶσι γεωμετρίων συγχῆ, ὥστε ἀκαταληπτὸν εἶναι περὶ
 ἐκείνου τῶν καὶ τῶν γεωμετρικῶν βρασύτητα ὑπερδύων.

Ex Diogene Laertio.

Τοῦτό μοι ὡς Πύρρων ἰμείρεται ἡτορ ἀνοῦσαι
 Πᾶς ποτ' ἀνὴρ ἔτ' ἀγῆς ρῶσαι μεθ' ἡσυχίας,
 Μοῦνος ἐν ἀνδ' ἐρόποισι θεοῦ τέκτονι ἡγεμονόων.

Ex Sexto philosopho.

Οὕτω γὰρ καὶ ἡμῶν τὴν τελείαν καὶ σκεπτικὴν ἀπολα-
 ξὼν ἔδειξεν, καὶ τὸν Τίμωνα,

--βιάσαι ρῆσαι μεθ' ἡσυχίας

Αἰεὶ ἀφροντίτως καὶ ἀκινήτως καὶ ταῦτα,
 Μὴ πρὸς ἔχον δειλῶς ἡδυλόγου σφίγης.

Ex eodem.

Περὶ μὲν γὰρ πᾶς πρὸς τὴν φύσιν ὑποστάτως τῶν τε ἀγα-
 θῶν καὶ κακῶν καὶ οὐδετέρων ἱκανοῖ πως εἶσιν ἡμῶν ἀγῶ-
 νες πρὸς τοῖς δογματικοῖς. καὶ δὲ τὸ φαινόμενον τοῦτων ἐκα-

στον, ἔχοντες ἄγαθὸν ἢ κακὸν ἢ ἀδιάφορον πρὸς ἀγῶνι
 κατὰ τὸ καὶ ὁ Τίμων ἐν τοῖς δήμοις ἔοικε δηλοῦν, ὅταν
 φῇ,

Ἡ γὰρ ἐγὼν ἐρέω ὥς μοι καταφαίνεται εἶ
 Μῦθον ἀληθείης ὁρῶν ἔχον ἡγῶνα·
 ὧς ἡ τὰ θεῶν τε φύσις καὶ τῶν θεῶν αἰεὶ
 ἔξ ὧν ἰσότητος γίνεται ἀνδρὶ βίος.

Ex Gellio.

Timon amarulentus librum maledicentissimum conscripsit, qui σίλλος inscribitur. nī eo libro Platonem philosophum (quem dixeramus tenui admodum pecunia familiari fuisse) contumeliose appellat, quod impenso pretio librum Pythagoricæ disciplinæ emisset. ex quo eo Timæum nobilem illum dialogum continuasset. Versus super ea re Τίμωνος hi sunt,

Καὶ σὸ Πλάτων, ἔχ' αἶρε σε μαθητὴν ὁ πόθος ἔχει.
Πολλὰν δ' ἔγγυρ' ὧν ὀλίγην ἡλλάξας οὐ βίβλον,
Ὅθεν ἀπερχόμενος ρεῖα φεῖν ἐδιδάχθης.

ΚΡΙΤΙΟΥ

Ι' ΑΜΒΕΙΑ.

CRITIAE

I AMBI.

Hic est Critias qui unus è triginta tyrannis Athenarū fuit, & qui à Platone inducitur.

Ex Sexto philosopho.

Ἦν χρόνος ὅτ' ἠὲ ἄπαντες ἀνθρώπων βίος,
Καὶ θεομάδης, ἰσχυρός θ' ὑπερέτης.
Ὅτ' οὐδὲν ἄεθλον οὔτε τοῖς ἐδ' ἁλῶσιν ἠὲ,
Οὔτ' αὖ κ' λαίσμα τοῖς κραινοῖς ἐγένετο.
Καὶ πᾶσι μοῖ δοκοῦσιν αὖθ' ἔσθ' ἄν νόμοις
Θέσται νολασθεῖς, ἵνα δίκη τύραννον ἦ,
Τὴν θ' ὕβριν ἐχέη δούλιον,
Ἐζημιούτο δ' εἴ τις ἔξαμεινένοι.
Ἐπὶ τ' ἐπὶ δὴ τὰ μὲν φωνῇ μὲν οἱ νόμοι
Ἀπὴρον αὐτοῖς ἔργα μὴ πρὸς αἰσιν βία,
Λάθραι δ' ἔπαρσεν, τῶν μαῦται μοῖ δοκεῖ
Πυκνός τις καὶ σφόδρ' ἰσχυρὸς ἀνὴρ
Γινώσκει ὃς θνητοῖσιν ἔξδυσσεν ὅπως
Εἴη τὸ δαῖγμα τοῖς κραινοῖσι καὶ λάθρα
Πράσσωνσιν ἢ λέγωνσιν ἢ φρονῶσιν,
Ἐντεῦθεν οὖν τὸ θεῖον εἰσηγήσεται.

αἷς ἔστι δαίμων ἀφ' ἧτ' ὠθαλλῶν βίω,
 Νόω τ' ἀκούων καὶ βλέπων, φρονεῖν τε καὶ
 Περσεύων τε πάντα καὶ φύσιν θείαν φροῶν.
 ὅφ' οὐ πᾶν μὲν τὸ λεχθέν ἐν βροτοῖς ἀκούεσθαι,
 Δεσφόμενον ὅ πᾶν ἰδεῖν δυνήσεται.
 ἔαν δὲ σὺ σιγῇ ἢ βελούχῃ κακόν,
 τοῦτ' οὐχὶ λήσῃ τοῖς θεοῖς. τὸ γὰρ φρονεῖν.
 ἔνεστι. τοῖς δὲ τοῖς λόγοις λέγων,
 διδασμάτων ἡδίστην εἰσηγήσαιο,
 ψάδει καλύψας τὴν ἀλήθειαν λόγῳ.
 αἰεὶ δ' ἐφάσκε τοῖς θεοῖς ἐνταῦθα ἵνα
 μάλιστα αὐτὸς ἐξέπληξεν ἀνδρόποις ἄγων,
 ὅθεν περ ἔγνω τοῖς φόβοις ὄντας βροτοῖς,
 καὶ πᾶς πονήσας τῷ παλαιπτόρῳ βίῳ,
 ἐκ τῆς ὑπερθεῖς παρ' ἀφ' ἧς ἐν ἄσπραπαι
 κατ' αἶδεν οὐρανόθεν, δεινὰ δ' ἡ κτήνηματα
 βροτῶν· τὸ τ' ἀσπερσπὸν οὐρανὸν δέμας,
 χέρον καλὸν παίκιλμα τέκτονος σοφοῦ.
 ὅθεν τε λαμπερὸς ἀστέρων σείχρ' ὀφθαλμὸς,
 ὅθ' ἰσχυρὸς εἰς γῆν ὄμβρος ἐκπορεύεται,
 τοιούτους δ' ἐπετίθεισ' ἀνδρόποις φόβους,
 αἰεὶ οὖς καλὰς τε παρ' λόγῳ κατ' ὥκισε
 τὸν δαίμονα σὸν ἐν πρῆποντι χωρίῳ,
 τίλει ἀνθρώπων τε τοῖς νόμοις κατέσβεσε.

ΟΡΦΕΩΣ ΕΨΗ.

ORPHEI CAR-

MINA.

Ex Aristobulo, Iustino Martyre,
Clemente, & aliis.

Ορφέος γὰρ (inquit Iustinus) ὁ τῆς πολυτέλειας ὑ-
μῶν, ὡς αὐτὸς εἶποι τις, παρὼς διδάσκαλος γεγονώς, οἷα παρὰ
τὸν υἱὸν αὐτοῦ Μουσίου καὶ τοῖς λοιποῖς γησίοις ἀκροαταῖς ὕ-
περον παρ' ἐνὸς καὶ μόνου θεοῦ κηρύττει λέγων, αἰατίζον
ὑπομνήσας ὑμᾶς. φησὶ δὲ οὕτως,

Φθίγγομαι οἷς θέμις ὅστις θύρας δὲ θύγῃ θεοδ' ἐβέ-
βηλοι,

Φόβοντες δικέων θεσμοῖς θείοιο τέχεντος.
Πᾶσι νόμου. σὺ δὲ ἄκκε φασφόρος ἐκγονε μήνης
Μουσῆ'. ἐξερῶ γὰρ αἰληθῆα μὴ δέ σε πᾶσι πρὶν
ἐν σῇ θεῶσι φανένται, φίλης αἰῶνος ἀμέρσῃ.
Εἰς τὴν λόγον θεῶν βλέψας, οὕτω παρὰ δρόμῳ,
Ἰθύνων κραδίης νοερόν κούτος. ὃ δὲ ὅππῃ βαινέ
Ἀτρεωπιτοῦ μοῦνον δὲ ἐσώρα κόσμῳ τυπωτῶν
Ἀθῆνατον πωλαδὸς δὲ λόγος παρὰ τῷ θεῷ φανέναι.
Εἰς ἑστ' αὐτοπελῆς, αὐτὸς δὲ ὑπο πᾶσι τελείῃ.
ἐν δὲ αὐτοῖς αὐτὸς παρὰ νῆσται. ἔδ' ἐπὶ αὐτὸν
Εἰσσεύατο ψυχῶν θνητῶν, νῶ δὲ εἰσερχάται.
Αὐτὸς δὲ ἐξ ἀγαθῶν θνητοῖς κακῶν οὐκ ὅππῃ τέλλει
Ἀνθρώποις. αὐτὸς δὲ χάρις καὶ μῖσος ὅππῃ δέει,

καὶ πόλεμος, καὶ λοιμός, ἰδί' ἀλγέα διακρούοντα.
οὐδέ τις ἐστ' ἐπερος. σὺ δὲ κεν ῥέει πᾶσι τ' ἐσση-
σταις.

Αἶψα ἰδὼς αὐτὸν πρὶν, δήποτε δεῦρ' ὅππῃ γαῖαν.
Τέκνον ἐμὸν δείξω σοι, ὅππῃ καὶ δέκαται αὐτὸς
Γ' ἡρία καὶ χεῖρα σιβαρῶν κρατερόιο θεοῖο.

Αὐτὸν δὲ οὐχ ὁρώω παρὰ γὰρ νέφος ἐσσημπα
λοιπὸν ἐμῶν, ὅππῃ τὴν ἡδὲ πύχαι ἀνθρώποισιν.

οὐ γὰρ κεν τις ἰδοι θνητῶν μερόπων κραίνοντα,

Εἰ μὴ μενονογῆς τις ἀπορῶς Φύλου αὐῶθεν
Χαλδαίων. ἰδρὶς γὰρ ἐλὼ ἀερόιο παρείης,

καὶ σφαίρης κίνημ' ἀμφὶ χθόνα ὡς παρὰ τέλλει

Κυκλοτερές γ' ἐν ἰσῶ, καὶ ὅππῃ σφέπερον κνώδαλα.

Πνέμεται δὲ ἡνιοχῆι παρὰ τ' ἡέρα καὶ παρὰ χαῦμα
Νάματις. ἐκφανέει δὲ παρὰ σέλας ἰφίχμητος.

Αὐτὸς δὲ μέγαν αὐτοῖς ἐπ' οὐρανὸν ἐσσημπα,

Χρυσέω ἐνὶ θρόνῳ γαῖα δὲ ὑπο πᾶσι βέβηκε.

Χεῖρα δὲ δεξιτερῶν ὅππῃ τέρμασιν ἀπεανόιο

ἐκτετακέν. ὁρέων τὴν τέρμα βάσις ἐνδοθι θυμῷ,

οὐδὲ φέρειν δύναται κρατερόν μῦθος. ἐστὶ τὴν πᾶν-
τως

Αὐτὸς ἐπουράνιος, ὃ δὲ χθονὶ πᾶντα τελευτᾷ,

Ἀρχὴν αὐτὸς ἐχὼν ἅμα καὶ μέσον ἡδὲ τελευτῶν,

ὡς λόγος ἀρχαίων, ὡς ὑλογῆς διέταξεν,

ἐκ θεοῦ γινώμεται λαβὼν καὶ διὰ πᾶσα θεσμόν.

Ἄλλως οὐ θεμὸν τὴν λέγειν. τέρμα δὲ γαῖα

ἐν νόῳ. ἐξ ὑπάτου κραίνει παρὰ πᾶντ' ἐν ἰσῶ.

καὶ τέκνον, σὺ δὲ τοῖσι νόοις πελάζει, γλώσσῃ

Εὐ μέλ' ὀππικρατέων. αἰετοῖσι ἢ ἔνθεο Φήμιεν.

Ex Iustino Martyre.

Εἰς Ζεὺς, εἰς Αἴδης, εἰς Ἥλιος, εἰς Διόνυσος,
Εἰς θεὸς ἐν πάντεσσι. τί σοι δίχα ταῦτ' ἀγορεύω;

Ex eodem.

Οὐρανὸν ὀρκίζω σε, θεοῦ μεγάλου σφ' οὗ ἔργον.
Αὐδὴν ὀρκίζω σε πατέρος, τίλ' φθιγγέτω πρῶτον
Ἡνίκα κόσμον ἀπαντα εἰς ἐπείξατο βουλαῖς.

Τί βούλεται τὸ λέγειν αὐτὸν, Αὐδὴν ὀρκίζω σε πατέρα, ἢ
φθίγγετω πρῶτον. Αὐδὴν ὀρκίζω σε πατέρα, ὅτι Θεὸς ὀνομάζει
λόγον, δι' οὗ οὐρανὸς καὶ γῆ καὶ ἡ πάντα ἐγένετο κτίσις· ὡς
διδάσκουσιν ἡμᾶς αἱ δεῖται ὅτι ἀγίων ἀνδρῶν περὶ πείσαι.
αἷς ἐν μέρει καὶ αὐτὸς ἐν Αἰγύπτῳ περὶ πείσαι, ἐγὼ ὅτι τὰς λογίας
Θεὸς πάντα ἐγένετο ἡ κτίσις. διὸ καὶ μετὰ τὸ φῆσαι, Αὐδὴν ὀρκί-
ζω σε πατέρα, τίλ' φθιγγέτω πρῶτον, παρ' αὐτὰ συναπτεῖται λέ-
γον, Ἡνίκα κόσμον ἀπαντα εἰς ἐπείξατο βουλαῖς. Ἐνθαῦ-
τα πὺν λόγον αὐδὴν εἶπε τὸ ποιητικὸν ὀνομάζει μέτρον. ὅτι δὲ
τοῦτ' ἔτι καὶ εἶπε, διήλον δὲ τὸ μικρὸν πρὸς μετὰ, τὸ μέτρον συλ-
λωροῦντος αὐτὰ, λόγον αὐτὸν ὀνομάζειν· ἔφη γὰρ,
Εἰς δὲ θεῖον λόγον βλέψας, τοῦτω περὶ σέδρανε.

Ex Proclo.

Ὁ μὲν οὖν Γλάτων τοιοῦτον ὑποσημαδμὸς δημιουργόν,
ἀρρήτον αὐτὸν καὶ ἀκατανόματον εἶασεν, ὡς ἐν ἑξαχτοῦ μοί-
ρα περὶ ταχμένον ἦν ὁ λῶν. ἔπειτα γὰρ ἐν πάσῃ τῇδε θεῶν τὸ
ἀναλογουμένῳ ἐνί. τοιοῦτον γὰρ ἡ ἐν ἐκάστῳ κόσμῳ μονάς·
ὁ δὲ γε Ὀρφικὸς καὶ ὄνομα αὐτῷ περὶ ἡνέκεν, ἅπερ ἐκείθεν κι-
νούμενος· ὅ καὶ αὐτὸς ὁ Γλάτων ἐν ἄλλοις ἠκολούθησεν. ὁ
γὰρ παρ' αὐτῷ Ζεὺς, ὁ περὶ τῶν Κρονιδῶν, οὗτος ὅστις ἦν
ὁ λῶν

ὁ λῶν δημιουργός· μετὰ γὰρ τὴν κρείττωσιν τῆς Φαίνης, αἱ
ἰδέαι ἦν πάντων ἐν αὐτῇ πεφηνάσιν, ὡς φησὶν ὁ θεολόγος,
Τοῦνεκα σὺν τῷ παντὶ Διὸς πάλιν ἐν τὸς ἐτύχη
Αἰθέρος Ὀρείης ἡδ' οὐρανοῦ ἀγλαὸν ὕψος,
Πόντου τ' ὠκυγέτου γαίης τ' ἐρικυδέος Ὀρη,
Ὠκεανὸς τε μέγας, καὶ νείατα πέτραι γαίης,
Καὶ ποταμοὶ ἔκ πόντος ἀπείριτος, ἀλλὰ ἀ τε πάντῃ,
Πάντες τ' ἀθάνατοι μέγαρες θεοὶ, ἡδὲ θεάμεναι,
Ὅσα τ' ἔλεν γεγαῶτα, καὶ ὕστερον ὅπως ὅς' ἐμελλεν
Ἐγχετο· Ζεὺς δ' ἐνὶ γαστέρι σύβρα πεφύκει.

Τῶν δὲ ἰδεῶν πλήρης ὢν, δὲ τῶν ἐν αὐτῇ τὰ ὅλα πε-
εἰλήφει, ὡς καὶ τοῦτο ἐνδεικνύμενος ὁ θεολόγος ἐπήγαγε,
Ζεὺς πρῶτος γένετο, Ζεὺς ὕστατος δὲ γένετο ἑρμῆς,
Ζεὺς κεφαλῇ, Ζεὺς μέσσω· Διὸς δ' ἐν πάντῃ τέ-
τυκται.
Ζεὺς ἄρσεν γένετο, Ζεὺς ἀμειβοῦς ἐπὶ τὸ νόμῳ,
Ζεὺς πυθμένι γαίης τε καὶ ἔρηνδ' ἀστερόεντος,
Ζεὺς ποιητὴν πάντων, Ζεὺς ἀναμάτου πρὸς ἑρμῆ,
Ζεὺς πόντου ῥίζα, Ζεὺς ἥλιος ἡδὲ σελλεύη,
Ζεὺς βασιλεὺς, Ζεὺς αὐτὸς ἀπάντων δὲ γένε-
το λῶν.

Ἐν κρείττω, εἰς δαίμων γένετο, μέγας δὲ γένετο ἀπάν-
των,

Ἐν ἢ δέμας βασιλεῖον, ἐν ᾧ τῷδε πάντῃ κυκλεῖ-
ται,

Πῦρ, ἔκ ὕδατος, καὶ γαῖα, ἔκ ἀέθρῳ, νύξ τε ἔκ ἡμέρας,
Καὶ μή τις περὶ τῶν γένετα καὶ ἑρμῆς πολυτελής.
Πάντα γὰρ ἐν Ζηνὸς μεγάλῳ τὰδε σῶματι κείνῳ,

Οὐνεκα δινέται κατ' ἀπείρενα μετὰ δὲ ὅλον πον.
 Ἀλλὰ χθονὶς πῶς ὄνομα ἔχει, πῶς σινυμίας ἦ ἔχει-
 σον

Πανταδαπὸς καὶ κατὰ δὲ ἀμειβομένης χθονος.

Phanata dixit solem ἔκ τῃ φωνῇ καὶ φανερῶν, id est a
lumine atque illuminatione: quia amictis visitur amicta
conficiens: Dionysius (ut ipse nates ait) ἔκ τῃ δινέται
 καὶ ἀπείρετα, id est, quod atransatur in ambitum.

Paulo póst.

Iidem versus Orphei ἢ Ἑλλήνων νομίζοντες, boni consilij
 hunc deum praesentem monstrant. Nam si conceptu men-
 tis consilia nascuntur, mundi autem mentem solem opi-
 nantur auctores, a quo in homines manat intelligendi prin-
 cipium, merito boni consilij solem antistitem crediderunt.
Solē Liberū esse manifestē pronuntiat Orpheus hoc versu,
 Ἥλιος ἐν Διόνυσον ἐπὶ πύλῃσιν ἡμετέρῃσιν.

Paulo póst.

Orpheus Liberum atque solem, unum esse deum eun-
 demque demonstrans, de ornam. uesheique eius in sacris
 Liberalibus ita scribit,

Τῶν τε γὰρ πάντων τελεῖν ἱερὰ σέβῃ πυκνέσονται,
 Σώμα θεοῦ πλάσσειν ἐρμηνεύς Ἡελίοιο.

Πρότε μὲν δὲ γυνήεσσιν ἐν αὐτῇσιν ἀκτίνεσσιν
 Πέπλον φοινίκεσσιν περὶ εἰνελον ἀμφιόρατον
 Αὐτὰρ ὑπερθε νεβροῖο παναγίου δούρου κατὰ φαι-
 Δέρμα πολυσκίον θηρόδ' ἀνδρῶν ὤμον,
 Ἄσπερον δαδάλειον μίμημα, ἱεροῦ τε πύλῃο.

Εἴτε δ' ὑπερθε νεβροῦ χερύσειον ζωστήρα βαλέειδ' ἔχει
 Παμφανόωνται, πτέρ' ἔχοντων φορέειν, μέγα σῆμα,

Εὐθύς δ' ἐν περὶ πᾶν γαίης φάει θεὸν αἰορέσων
 Χρυσείας ἀντίσι βάλῃ ῥόον ἀπασανόιο,
 Αὐτὴ δ' ἄσπετος ἦ, αὐτὰ δὲ δρόσω ἀμφιμυγείσαι
 Μαερωμένη δίνῃσιν ἑλίας ορμήν καὶ κύκλον
 Πρὸς θεοῦ, ζώνη δ' ἔχει ὑπὸ στένων ἀμειβέσων
 Φαίει δ' ὅπως αὐτὸς κύκλος, μέγα θωμὴ ἐστὶ θεῶν.

Ex eodem.

Solem esse omnia Orpheus testatur his versibus,
 Κέλῃσι περὶ πᾶν δίνῃς ἑλίας ορμήν καὶ κύκλον
 Οὐρανίαις σφαλίγῃσι περὶ δρόμον αἰὲν ἑλίαςων,
 Ἄγλῳ δὲ Ζεὺ Διόνυσε, πύττω πόντῳ, πύττω αἰῶνι,
 Ἥλιε πᾶν ἐπερ, πᾶν αἰόλα, χερύσειον φεγγῆς.

Ex eodem.

Et Apollinē περὶ θεὸν cognominant, nō propria gen-
 tis unius ac civitatis religione, sed ut auctore progeneran-
 darum omnium rerum: quod sol humeribus exsiccatis pro-
 generandis omnibus praebuit causam, ut ait Orpheus,
 Πεντὸς ἔχοντα νόον καὶ ὅτι φεγγα βαλέειδ'.

Ex Lactantio.

Orpheus, qui temporibus eius recentior fuit, aperte
 Saturnū in terra et apud homines regnasse commemorat.
 Πρότε μὲν αὐτὸς ἔξ ὅτι θεοῖων Κρόνος αὐ-
 δρᾶν,
 Εὐ δὲ Κρόνου γένετ' αὐτὸς αὐτὸς, μέγα δὲ δούρειον
 Ζεὺς.

Ex eodem.

Deum rerum et magnum, ἀρχαῖον, primogeni-
 tum [Orpheus] appellat, quod ante ipsum nihil sit geni-
 c.iii.

tum, sed ab ipso cuncta sunt generata. Eundem etiam Φάνητα nominat, quod quum adhuc nihil esset, primus ex infinito apparuerit et extiterit. Cuius originem atque naturam quia concipere animo non poterat, ex aere immenso natum esse dixit:

Προτόγον Φαέδων, παμήμεος ήέρος υός.

Aliud enim amplius quod diceret non habebat. Hunc ait esse omnium deorum parentem, quorum causa celum condiderit, liberisque prospexerit, ut haberent habitaculum sedemque communem,

Έκτισεν άγενάτοις δδμον άφθιτον.

Sequuntur loci in quibus itidem Φαήτης, τς προτόγονς θεού, fit mentio.

Ex Proclo.

Έστι γδ (είχη ή δειξιμόνδω τς κρηνημόνος λέγαν) ο παρ τς Ορφέϊ προτόγονος θεός, κτ' το πέρας ής νοητών ιδρυμένος παρ Πλάτωνι τς αύπζωφ. διδ και αιώνιόν έστι και ής νοημάτων κάλλισον και ύψος εν νοητοίς, ο παρ ο Ζδς εν νοεοίς, πέρας ή έκαίτερος τώνδε ής έξέων. και ο μδν, ής παρδειγματικων αίτίων τδ προστίσαν, ο δέ, ής δημιουργικων τδ μοναδικώπατον. διδ και ένούται παρς εκείνον ο Ζδς δέ, μέσις τής νυκτός, και πληρωθείς εκείθεν, γίγνεται κόσμος νοητός, ώς εν νοεοίς.

Ως τς προτερόνοιο γανον μδός ήρμε ποιον τών πάντων ή δέμιας είχαν ένι γαστέρι κοίλη, Μίξε ή οίς μελέεσσι θεξ δύναιμίν τε κς άλκλή, Τένειαι σελ τς τς Διδς πάλιν έν τος ένύχτη.

Ex Athenagora.

Και τίς ατ άθρατος κεκεμμένος και έν θεωρία γιγνός

υπό θεού γυνηδύαι πισύσαι έχιδνας. Ορφέας, Αν δέ Φαήτης άλλω γυνω τεκνώσαιο δεινών Νηδύος έξ έρής, προσδέν φοβεροπόν έχιδναν, ής χάται μδν δσά κρετός καλόν τε προσώπον ήν έσι δέν, τς ή λοιπα μέρη, φοβεροίο δράκοντες, Αύχενος έξ άκρου.

ή αύπν τόν Φάνητα δέξατο, διδ έντα προτόγονον (εστ' γδ ό εκ τς ώς προσχθείς) ή σάμα ή γήμα έχιν δράκοντες; ή καταποδύαι υπό τς Διδς, όπως ο Ζδς άχάρητος γένοιτο;

Ex Proclo.

Θάμναζον κείθεντες έν αίτέρι φείγος αελπίον,

Τδ έν άπέσιλβε χροός άγενάτιο Φαήτης.

Fit autem ab eodem Proclo (sicut ab Athenagora) mentio ε' τς καταπόσεως τς Φαήτης, εν τς γραφείο ante ex eo allata fuerunt.

Ex eodem.

Τίλει γδ ή Γή λαβοῦσαι τόν Ουρανόν, ως φησιν ο θεολόγος, Επίτα μδν διάδεις κούρας, επίτα δέ παύδας άνεικτας.

Ουγατέρας μδν θέμιν ε ένφρονα τηθύν, Μνημοσύνην τε βαθυπλόκαμον, θείαν τε μάχαν.

ή δέ Διώνω τίλειν δειπρεπές είδος έχουσαν, Φοίβω τε, Είλω τε, Διδς χηρέτειραν άνακτος. Γαίδα δέ άλλους σούπης,

Κοῖόν τε Κροῖόν τε μέγαν, Φόρουν τε χαρτερόν,
Καὶ Κρόνον, Ωκεανόν θ', ἤπερ ἰονά τ', Ἰαπετόν τε.

Ex eodem, aliquanto post.

Ὡς γὰρ ἐνόησε φησὶν αὐτοῖς ὁ Οὐρανὸς ἀμείλιχον ἤ-
περ ἔχοντας,
Καὶ φύσιν ἐκνομίλω, ρίπῃ βωθὺν γαίης ἐς Ἑρ-
πυον.

Paulo post.

Τῷ γὰρ ἄλλων Τιταίων εἰς πλὴν ἧς τῷ πατρὶος ἐπιβουλήν
ἰερόων, ὁ Ωκεανὸς ἀπαγρῆναι περὶ τῆς τῆς μητρὸς ἐπι-
πάσεις, καὶ ἐνδιδίαι περὶ τῆς ἑξέως,

ἔνθ' οὖν τ' Ωκεανὸς μὲν ἐνὶ μεγάροισιν ἔμμενεν,
Ὀρμηίνων ποτέρωσσι νόον τεύεσσι, ἥε ποτέρωσσι
ὄν γνωση τε βίης, καὶ ἀπὸ θαλάσσης ἔσται,
Σὺν Κρόνῳ, ἡδὲ ἄλλοισιν ἀδελφοῖς, οἱ πεπύθοντο
Μητρί, Φίλῃ, ἡδὲ γὰρ λιπὼν μύθοι ἐνδὺν ἔκμηλος.
Πολλὰ δὲ παρφύρον, μὲν ἡμεῖς ἐν μεγάροισι,
Σκυζόμενος ἡ μητρί, καὶ σιγήτοισι δὲ μάλλον.

Μένει οὖν εὖδ' ἅμα καὶ παρῆσι μετὰ τῆς Τιθύος. συν-
ζυγνύονται γὰρ αὐτὰ καὶ πλὴν παρῆσι ἀπογνύουσι. οἱ δὲ ἄλλοι
Τιταῖες εἰς δέμεσιν ἐπαύοντο καὶ παρῆσι. ἡγεῖται δὲ αὐ-
τῶν ὁ μέγας Κρόνος, ὃς φησὶν ὁ θεολόγος. καίτοιγε ὅτι ὁ
Κρόνος ὑπερβόρως ὄντι τῷ αἵματι, δεδήλων ὁ θεολόγος,
πάλιν λέγει, πλὴν Κρόνον αὐτὸν καταλαμβάνειν τὸν οὐ-
ρανίον Ὀλυμπον, καὶ εἰς διονυσίαν βασιλεύειν ἧς Τιτα-
ίων πλὴν δὲ Ωκεανόν, πλὴν ἡδὲ ἀπῆσαν πλὴν μέσσην. ναεῖν
γὰρ αὐτὸν ἐν τοῖς διαπύλαις φέρουσιν εἰς μετὰ τὸν Ὀλυμπον,
καὶ πλὴν οὐκ εἰς παρῆσι οὐρανόν, ἀλλ' οὐ πλὴν ἀκρότατον.

Ex eodem.

Οὕτω γὰρ ἡ δημιουργικὴ πέρας ἔχει βούλησις, καὶ πλὴν χεί-
ρω κερατῶν, καὶ ὑπὸ τῶν ἀμεινόντων, ἐν μὲν τοῖς μεμναιῖς Ἀ-
πανηνοῖσι ὑπὸ τῶν Ἀ' Θωαίων, ἐν δὲ τοῖς ὅλοις οἱ Τιταῖες
ὑπὸ τῶν Ὀλυμπίων,
Καὶ κερατῶν περὶ ἑόντες, ἀμεινόντων ἀνὰ πύσσιντες,
Ἰβελος αὐτ' ἐλθῆς καὶ ἀπὸ θαλάσσης ὑπερβόρως,
φησὶν ὁ θεολόγος. ἐν καὶ Γλάτων ζήλωσας, ὧς.

Ex Athenagora, eodem pertinentia.

Ὀμήρου μὲν γὰρ λέγοντες, Ωκεανόν τε θεὸν γῆρεν καὶ με-
τέρας Τιθύων. Ὀρφέως δὲ (ὃς καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν παρῆ-
σι ἐξέειρεν, καὶ τὰς γῆρας διεξήλθε, καὶ ὅσα ἐκείνοις πέ-
ρασε καὶ εἶπε, καὶ πεπύθοντο παρ' αὐτοῖς ἀληθέστερον θεολο-
γεῖν. ὃ καὶ Ὀμηρος τῷ πλὴν αὐτῶν θεῶν μάλα ἐπιταί)
ἐν αὐτῇ πλὴν παρῆσι γῆρεν αὐτῶν ἐξ ὑδατος σιωπῆτος,
Ωκεανὸς, ὅς περ γῆρας πάντας τέτυκται.

Ὡς γὰρ ὕδαρ ἐξῆλθε καὶ τὸν πῆς ὅλοις, ὑπὸ δὲ τῷ ὕδατι ἰ-
αὶ κατῆσι. ἐν δὲ ἐκείνῳ ἐγνύθη ζῶον δράκων, παρῆ-
σι πεφυκῆσαν ἔχον κεφαλῇ λέοντος. δὲ μέσση δὲ αὐτῶν, θεοῦ
παρῆσι, ὄνομα Ἡρακλῆς καὶ Κρόνος. οὗτος ὁ Ἡρακλῆς
ἐγνύθησιν ὑπὸ μέγας ὄν, ὁ συμπληροῦν μὲν ὑπὸ βίαις τῷ
γῆρεν καὶ πῆς. ἐν παρῆσι εἰς εἰς ἐρράγη. τὸ μὲν οὖν καὶ
κορυφῇ αὐτῇ, οὐρανὸς ἐπὶ ἐπὶ αὐτῇ τῷ κατεπεχθέν, γῆ.
παρῆσι καὶ καὶ θεὸς Γῆ δὲ πῆς. Οὐρανὸς δὲ Γῆ μι-
χθεῖς, γῆ καὶ θηλαῖα μὲν, Κλαδί, Λάχνη, Ἀ' ἔσπον' αὐδρας
δὲ κατὰ γῆρας, Κόνην, Γυόλην, Βελαφῶν καὶ Κύκλω-
τας, Βρόντιον καὶ Σπρέτιον καὶ Ἀ' ἔσπον. οὐ καὶ δῆσας κατε-
περῆσαν, ἐκπῆσιν αὐτῶν ὑπὸ τῶν παρῆσι τῆς ἀρχῆς
μαδῶν. διὸ καὶ ὀργισθεῖσαι ἡ Γῆ καὶ Τιταῖες ἐγνύθησι.

Κοίεσι δὲ ἐξ ἐνίωνας ἐξείνατο πύσσιν Γαῖαν.

οὐδὲ δὴ καὶ Τιτῆνας δ' ἑπὶ πύλῃσιν καλέουσιν,
οὐνεκα ἡσίοδ' ἔλθω μέγαν οὐρανὸν ἀστερόεντα.

Ex Proclo.

Ὡς γ' φησὶν ὁ θεολόγος, οἱ παρ' αὐτοῖς τεκτονόχρεις τῶ Διὶ
παρ' ἀνθρωπίνων δυνάμειν ἔδωκεν πείσας τῆς ἐγκοσμίου
ποιήσεως.

Οἱ Ζηνὶ βροχὴν τὴν τε πόρον, τεύξαι τε κεραυνὸν,
Πρῶτοι τεκτονόχρεις, οἱ Ἡφαίστων καὶ Ἀθήνη
Δαίδαλα πάντ' ἐδίδαξαν ὅς' ἔργον ἐν τῷ εἶρ-
ρει.

Ex codem.

Καὶ ὁ πέλεμος, μέρος τῆς δημιουργίας, ὃν ἡ στρατηγική τῆς
Ἀθηνᾶς ἐξοπάτησεν δυνάμει. καὶ παρ' αὐτῶν ἀπάντων, ὃ ἐν
παῖς ὡς ἀδελφικῶς ἀφίαις καὶ τῶ νοητῷ πνεύματι δυνάμει,
καὶ ἐν τῇ μιᾷ νοήσῃ τῆς Ἀθηνᾶς ἀνελκόμενος.

Ἡ δὲ γὰρ ἀθανάτων παρ' ὧν ἐξέρχεται ἔστιν ἀπασάν
Ἰσὺν ἐπὶ χροῶν.

φησὶν Ὁρφεὺς, οὐκ εἴη τε ὑφαντικὴ ἀνέκτιστος, καὶ ὁ πέλεμος τῆς
οὐσίας τῆς θεοῦ αὐτῆς, ἢ πάντα ἐξ ἡσίοδου, ὅσα τὸ πᾶν ἐγκο-
σμίου. οὐ γὰρ ἀλλὰ χροῶν βλάπτουσι ἢ εἰς ἐμὴν τὴν, πὸν ἐν τῷ
παντὶ φρονεῖν δύναμις πέλεμον.

Ex alio eiusdem Procli loco.

Ἡ γὰρ [Ἀθηνᾶ] ἐν ἰσχύϊ πᾶσαν συνέχουσα τὴν πατρι-
κήν ὀφθαλμῶν φιλόσοφος ἐστίν. καὶ ἡ πᾶσαν ἐναντίωσιν μονοει-
δῶς ὅπ' αὐτῆς πύουσα, φιλοπόλεμος αὐτῇ ἐκείνῃ καλοῖτο. διὸ καὶ
Ὁρφεὺς παρ' αὐτῆς ἀνελκόμενος φησὶν, ὅτι ἀπὸ αὐτῆς ὁ Ζεὺς
ἀπεργίνησεν ὅλην τῆς κεφαλῆς,

Ὅπλοισι λαμπρομήτην, χαλκήϊον ἀνέκτιστος ἰδέσθαι.

Ex codem.

Ἡ οὐκ ἴσμεν ὡς τὰ μὲν Βενδίδεια ἢ Ἀρτεμιν θεοπύουσαν
καὶ τὸν Ὁρακλῆα νομοῦν θέλει, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ὁρα-
κλῆος ἢ Βένδης. οὕτω καὶ Ὁρακλῆος θεολόγῳ μετὰ τῶν πύ-
λων τῆς σελλῆς ὀνομάτων καὶ τὴν Βένδιν εἰς τὴν θεὸν αἰα-
τήσαντες,

Πλὺτῶν τε, Εὐφροσύνη, Βένδης τε κραταιά.

Τὰ δὲ Παλαθήνια καὶ αὐτὰ μικρὰ, λέγουσι τοῖς Βενδι-
δαίοις ἐπὶ μῦθον, τὴν Ἀθηνᾶν εἶχε τῆς ἐορτῆς ἀνέκτιστος.
οὐκοῦν ἀμφὶ αὐτῆς, παῖδες Διὸς, ἀμφὶ παρ' αὐτοῖς. παρ' αὐτοῖς
δὲ καὶ ὅτι ἀμφὶ φωσφόροι. ἢ καὶ ἀμφὶ εἰς φῶς ἀγρυ-
πῶντες ἀφανεῖς λόγους τῆς φύσεως, ἐξ ὧν φωσφόρος ἢ δὲ, ὡς
τὸ νοερόν φῶς ἀνὰ πᾶσαν τῆς φύσεως.

Δαίμονες οἱ ἐν κέντρῳ τε καὶ ἀπὸ τοῦ ἀνελκόμενοι πῦρ.
καὶ ὡς ἀφανίζονται τὴν ἀχλὺν, ἢ παρούσης οὐχ ὅτι ψυχὴ
τῆς μὲν τῆς οὐρανῆς, ἢ δὲ τὸ ἀνθρώπινον.

Affertur ὅτι hic versus tanquam Orpheu quidā si
apud alium extet, sumptum ex illo fuisse
dicendum fuerit.

Ex codem.

Οἱ δὲ Φουβαγόρειοι ἔλεγον ἐν τῷ οὐρανῷ θεορεῖσθαι τὰ
στρεῖα διχῶς, ἀλλως μὲν πρὸς ἡλίου, ἀλλως δὲ μετὰ ἡλίου.
γὰρ μὲν γὰρ αἰθερία, ἢ σελλῆ. αὐτὸ μὲν οὐ καὶ ὁ θεολόγος ἐ-
ρηκε σαφῶς,

Μήσεται δὲ ἄλλῃ γαῖαν ἀπείρατον, ἣν τε σελήνην
Ἀθηνᾶ τοι κλήζουσιν, δῖα χθόνιον δὲ τε μήνην,
Ἡ πόλιν οὐρ' ἔχῃ, πόλιν ἄσπερον, πολλὰ μέλαθρα.

Ex codem.

Οὐτε ἄρα ὀφθαλμῶν δύναιτο κόσμος ὡς τὴν ὁρασίαν.

οὔτε ὧτων ποδὲς τίω ἀκόλῳ καὶ ἔχῃ καὶ Τυτὸ πὸ ἀνόμματος
κατ' εἰκόνα τῷ νοσητῷ θεοῦ, ποδὲς δὲ ἀπείκαστο. καὶ γὰρ ἐκεί-
νον ἀνόμμουτον ἔρωτα φησὶν ἔχῃν Ὀρφῶς,

Ποιμῶνων περὶ ἀπὸ δέοσιν ἀνόμμουτον ὠκύν ἔρωτα.

Ex eodem.

Κραῖνε μὲν οὖν Ζεὺς πάντα πατήρ, Βάκχος δ' ἑ-
πένεργον.

Ex eodem.

Τὰ πόινυν ὅλα ποιεῖται ὁ Ζεὺς, καὶ πάντα μοναδικῶς
καὶ νοερώς καὶ τοῖς χρησμοῖς μετὰ τῆς νυκτὸς ὑφίστησι, καὶ πάν-
τα τὰ ἐκύσματα θεῶν τε, καὶ τὰς μοῖρας τῷ παντός. λέγει
γαρ ποδὲς αὐτὸν ἢ νύξ ἐρατήσαιντα,

Πῶς δέ μοι ἐν τι παὶ πάντ' ἔσται ἢ χωρὶς ἔκαστον,
Αἰθέρι πάντ' ἄφρατ' ἀφάτω λάβε, παῖδ' ἐνὶ
μέσῳ

Οὐρανὸν, ἐν δέ τε γαῖαν ἀπείριτον, ἐν ᾧ γαί-
λασσαι,

Ἐν δέ τε τέρει πάντ' ἄτ' οὐρανὸς ἔστω φάωτο.

Καὶ δὴ καὶ ποιεῖ τῶν ἄλλων ὑποδεμένη δημιουργημάτων,
ἐπίνεγκαι,

Αὐτὰρ ἐπεὶ δέ σμῶν κρυπτερόν ὅππ' ἔπεισι τανύ-
σσης.

Δεσμὸς πάντως κρυπτός καὶ ἀδύνατος, ὁ ἀπὸ τῆς φύ-
σεως, καὶ τῆς ψυχῆς, καὶ τοῦ νοῦ.

Idem Proclus alibi.

Διὸ καὶ ὁ παρ' Ὀρφῆ δημιουργὸς ποιεῖ Τυτὸν ἔρωτᾶ
διεφερόντως τίω νύκτα, λέγων, Γῶς δέ μοι ἐν τε παὶ πάντ'.

ἔσται καὶ χωρὶς ἔκαστον. πὸ μὲν γὰρ χωρὶς ἔκαστον, διὰ τῆς ἐπε-
ρώτητος ποιῆς πὸ δὲ ἐν τῇ τὰ πάντα, διὰ τῆς αὐτίτητος.

Ex eodem.

Παρ' Ὀρφῆ τὸ φύσεως ἔργον, κλυτὰ θεσσαλαργόεσσι,
Καὶ φύσεως κλυτὰ ἔργα μὲν, καὶ ἀπείριτος αἰών.

Ex eodem.

Οὐ μόνον οἱ μαθηματικοὶ λέγουσι ποιεῖ τῇ μὴ πᾶν κλίματι
τῆς ἀνθρώποις ἔχῃν, ἀλλὰ καὶ Ὀρφῶς, οὕτως διορίζων,

--διώρμε δ' αὐτὸς ποιεῖ

Χωρὶς ἀπ' ἀγενάτων νάσειν ἔδος, ἢ μέσος ἄζων
Ἡελίε φέρεται ποτὶν δ' ἄμμος, οὐτέ τι λίλυ
Ψυχρὸς ὑπὲρ κεφαλῆς, ἔτ' ἐμπυρος, ἀλλὰ με-
σηρός.

Ex Diodoro Siculo.

Τοῖς ἑλλήνας [φασὶ] αὐτὸν [τίω] γαῖαν [ποιοῦν] ἀπλησῶς Δι-
μήτῃ καὶ λείν, βαρύν μετὰ τείσεως διὰ τὸν χρόνον τῆς λέ-
ξεως. πὸ γὰρ παλαιὸν ὀνομάζεσθαι γαῖαν μήτῃ καὶ λείν καὶ
τὸν Ὀρφῆα ποιεῖ μὲν ποιεῖν, λέγοντα,

Γῆ μήτηρ πάντων, Δημήτηρ πλεονοδότηρα.

Ex Iustino Martyre.

Ὁ δὲ ποιητὴς Οἰμῆρος τῇ τῆς ποιήσεως ἀπορχαίματος
ἐξουσία, καὶ τίω ἐν ἀρχῇ τῆς πολυθεότητος Ὀρφῶς ζηλώ-
σας δόξαν, μυστικῶς μὲν πλειόνων θεῶν μέμνηται, ἵνα μὴ
δόξη τῆς Ὀρφῶς ἀπάθειν ποιήσεως. ὡς οὕτως ζηλώσας
πορεύεται, ὡς καὶ διὰ τὸ πορεύεται τῆς ποιήσεως ἐπὶ τοῖς
αὐτὸν σημῶναι ὁρᾷ. πὸ γὰρ Ὀρφῶς,

Μελῶν ἀειδεῖ θεῶν Δημήτερος ἀγλαοκέρην,

ἐν ἀρχῇ τῆς ποιήσεως εἰρηκότος, αὐτὸς Μελῶν ἀειδεῖ θεῶν Πη-

ληϊάδεω Ἀχιλλῆος, γέγραφε, ἐλόμμενος ἐν ᾧ καὶ τὸ καὶ τὸ ποιῆσαι ἐκπεσεῖν μέτερος, ἵνα μὴ δόξῃ τὸ πρὸ θεῶν ὀνόματι μεμνηθεῖται ποθέως.

Ex Stobaeo.

Ζεὺς δὲ ἐνορῶν γονέων ὅποσι τίουσι θέρμιας,
Ἡδὲ ὅσοι σὺν ἀλέγουσιν, ἀναιδέα θυμὸν ἔχοντες·
καὶ τοῖς μὲν παρέφρονε καὶ ἥπιος ἐσθ' ἀδιδωσι,
τοῖς δὲ κακὰ φρονέων νεμεσίζεται δι' ἀμείβεσθαι.
Δεινὰ γὰρ καὶ γούαν ἐρμυνέες εἰσὶ τοκήων.

Ex Sexto philosopho.

Οἱ γὰρ νόμοι, πλεον εἰσὶ σύνδεσμοι· καὶ αἷς ψυχῇ σόμωτος ἐκφθαρέντος φθείρεται, ὥτω νόμον ἀναιρέθηναι καὶ αἱ πόλεις διόλλυνται. παρὰ καὶ ὁ ἡθολόγος Ὀρφῆς τὸ ἀναγκαῖον αὐτῶν ὑποφαίνων, φησὶ,

Ἦν χρόνος ὡς φῶς ὥς αἱ ἀλλήλων βίον εἶχον
σαρκωδὲ καὶ κρέας τὸν ἥθηνα φῶς δαίζε.
Μηδένος γὰρ ὁπταπῶτος νόμου, ἕκαστος ἐν χερσὶ τὸ δίκαιον εἶχε.

Ex Plutarcho.

Ἀλλὰ μὲν καὶ τοῖς θεοῖς ἐν πέντε γυμνάσιον φανταζόμενοι κατανόησας, ὡς περὶ τὸ μέτερον· δεύτερον δὲ, τὸ σύμμετρον καὶ πείνην, ὁ νοῦς καὶ τέταρτον, αἱ περὶ ψυχῇ ὁπταίμαι καὶ τέχαι καὶ δόξαι ἀληθεῖς· πέμπτον, αἱ ὡς ἡδονὴ καὶ παρὰ καὶ περὶ τὸ λυσιπῶς ἀκρεπες· ἑξῆς, τὸ ὀρθοκῶν ὑπερῶν,

Ἐκτετὴ δὲ ἐν γυμνάσιον κατεπαύσασθε θυμὸν ἀνιδίης.

Ex Tzetze.

Ἡ δὲ τῆς ἀρετῆς ἡρώες λέγονται ὡς φησιν Ὀρφῆς,
Μητέρε δὲ ἡρώων δρετὴν ἀπένεργε κλύοντες.

Ex eodem.

Ἡσίοδου ἔργα καὶ ἡμέραι τὸ βιβλίον ὀπταίμεθα, ἡτοι διδασκαλία γεωργίας, καὶ ἡμερῶν κατ' αἵματι πόδε καὶ πόδε ποιῆν. Οὕτω δὲ ὀπταίμεθα περὶ ἀντιθέτου καὶ ἡτέρων αὐτῶ πεντηκῆδεκα βιβλίων, ἀσπίδος, γεωργίας, ἡρωονίας, γυμνασίων καὶ λόγου, καὶ λοιπῶν ἀπάντων. ἔστι δὲ περὶ ἀντιθέτου καὶ τὸ μέγαλον Ὀρφῆος ἔργον καὶ ἡμερῶν ὡς ἔργον Ὀρφῆος, ἡτοι τὸ περὶ γεωργίας, οὕτως ὅτι ἡ ἀρχή.

Εἰ δὲ γεωπονίας σε φιλομερότου ἡμερος αἰρεῖ,
καὶ τ' ὅτι χρυσείης γυνεῆς ἐντύνει ἔργα,
Γαῖαν δὲ ζεῖδωρον ὡγὼν δὴ καμπεὶς δρετὸν,
Ἡ γυνεῖς ἐν κλήμει μεθυμναίου λελίσσεται
κατ' ἡμέρας, ὅτε λατὸν ὀπταίης εἰδαν ἐλέσθαι
ἡμεῖς, σκαπῶν τε λαχῶναι ἀμύροτον αἶαν·
αὐτὴ δὲ τὸ πῶς ἐπὶ τὴν μίην κατελέξω,
ὅπως αὖ πινδαρεὶ σελεύῃ πεπτοῖται
Ὀμπιά σοι Διμήτρος ἀερσινόοιο τε Βάκχου
Δῶρ' ἀναιπεμπέμεθα, καὶ ἐπὶ τὸν ὅλον ὀπταίην.

καὶ τῶν ἡρώων Ὀρφῆος οὕτως ὅτι ἡ ἀρχή· αἱ δὲ ἡμέραι, ἡτοι αἱ ἐφημερίδες αὐτῶ, ὅτε φησιν οὕτως,

Πάντ' ἐδάης μεσσηνὸς θεοφραδέ· εἰ δὲ σ' ἀνῶρα
θυμὸς ἐπὶ νουμίας μελέης καὶ μοῖραν ἀποῦσται,
Ἐἴα τοι ἐξερῶ, σὺ δὲ ἐνὶ φρεσὶ βάλλω σῆσιν.

οἷον ἔξιν ἔχοντα κυρεῖ. μάλα γὰρ χεῖρος ἔστιν
ἰδρυαίως αὐτῇ παρέχῃ κλέος αὐτῇ μύθος.

Ex eodem,

In hoc principium huius Hesiodi,

ἤματα δ' ἐμδίδον πεφυλαγμένος, εὐκὺ μοῖραν
Πεφραδέων δμώεσσι. &c.

Μετὰ τὴν ἥρπον διδασκαλίαν καὶ τὴν λοιπὴν ὑπο-
θήκην τε καὶ παραίνεσιν, νῦν δεξιλαμβάμεν πρὸς τῆς σε-
λιώης ἐφημερίδων κατάρχεται καὶ φησι ποία τῶτων ποίῳ
ἥρπον κατέθηκε χεῖρσιμος, καὶ δεινὰς καὶ σιληχυμῶρας
καὶ κακοζήλους, ἔπειθ' καὶ ψευδῆς καὶ οὐχ ὡς παρ' ὁ μέγας
Ορφός, διδασκαλικῶς τε καὶ πεφυλῶρας πρὸς ἐκείνους,
καὶ τὸ πλέον πεφυλῶρας καὶ ἀληθῶς. ἐκείνους μὲν γὰρ αὐ-
τῷ φησὶ,

Πρῶτον μὲν πρῶτῳ ἐνὶ ἡμέρῃ φαίνεται Ἄρης,
Μῦθος δ' εἰς τ' Ἄρην ὅττι τέλλεται, ἴσχεο δ' ἔργων.
Τὴν δ' ὑπερέξανύσσει, φύσιν δὲ κερσον ἀναφαίνῃ,
Αὐτὰρ ἔπειθ' ἐξίπνῃ ἡμέρῃ δούποθεν ἡελίοιο,
Πᾶσιν ὅττι θεοῖσι φυτοσφόρου ἀπὲρ ἀλκῆς,
Τετράδι δ' αὐξομένη πολυφειγγέει λαμπάδι
τείνει.

Ex eodem.

*Robur ait Orpheum scripsisse non solum
ἐφημερίδας, sed etiam διδασκαλικὰς.*

Τῶν διδασκαλῶν δ' ἡ κατάρχη, τῶν δὲ,

Διὸς νῦν, οὐδ' ἔμοι κατὰ πρῶτος ἀκῶς, τε πε-
τῶσας,

κέκλυθι

κέκλυθι ἔξιν ἀπικτεν ὅσην τὴν μήραν το δαίμων.
ἔκ τε μῆς νυκτὸς ἡδ' ὅς ἐνός ἡμέρας αὐτῶς.

Ex eodem.

Μέμνηται τῶν τῆς Ηεζρόνης, [καὶ] Ορφός ἐν γὰρ
γία, γράφων,
Ἀραίη κούρη δ' πέλει πρὸς αἴπαινα Φερίη
Σπέρματα, ἔθ' ὅς φυτοῖσιν ἐναίσιμος, ἐν τε βό-
θροισι

Βάλλειν ἔργα πάντα, τὰ τε δρυὸς ἄνερα λέγονται.
Οἶνας δ' ὅς ἀλέαδαι· ἐπεὶ συγείει πείαλλα
Ἰσάριου κούρη λῆμοις καὶ ἀδελφείας οἶνας·
Μνωμομένη ὅσα λυγρὰ Διονύσοιο ἐκίηται·
Ἀκτῶι μήσωντο, μέθῃ δὲ δμημῶροι αἰνῆ.
Ἰσάριον, καὶ μιν συφελῆς κορύνησι δαίξαν,
Σφαλλόμενοι δώροισι χρυσομανέοιο Ἰάκχου.

Ex eodem.

Ὅρος καὶ τὸ Δεισέθριον ὅσιν· ἀλλὰ καὶ πόλεις
τῆς γῆς Θρακῶν ἥν' Ὀδρυσῶν ὡν ὁ Ορφός ὑπεῖρκεν.
Γεῖφαι γὰρ οὕτως ὁ ἀνὴρ ἐν πῶς αὐτῷ βιβλίοις.
Νῦν δ' ἄγε μοι κούρη Δεισέθριος ἐννεπτε μούσας.

Ex eodem.

οὐδ' ἔμ' Ἰφίλοιο θάωπερος ἀνδράζοιο,
ὅς τε ἔμ' ἀνθερχέσιν ἐπέτερχεν, οὐδ' ἐπὶ κερπῶν
Σίνετ', ἀήσυρα γὰρ φέρον ὅττι λήιον αὐοῖν.

Ex Platone.

Ἀρχὴ δέ που καὶ Ορφός ὅτι
ὁ κλεινὸς πρῶτος καὶ κλεινὸς ἡρξεν γὰρ μοῖοις.

fi.

ὅς φησιν ἁσιν γήϊον ἰομήτορα Τηθύν ὄπυεν.

Ex Dione Chrysostomo.

Ἐχέρετο ὃ καὶ νεῶν ἄμμιλα καὶ Ἀργῶ ὀρίκα· καὶ μετὰ τῷ πατρὶ ἐπιδύσεν, ἀλλ' αὐτίκ' ἀνέθηκεν ὁ Ἰάσων ὀψάτωρ παρ' Ἰουσιδῶνι. καὶ τὸ δῆπρ' αἶμα ἐπέχεσθαι, ὃ λέγουσιν Ὀρφέως εἶναι.

Ἀργῶ τὸ σκάφος εἰμί· θεῶ δ' ἀνέθηκεν Ἰάσων Ἰσθμία ἐνεμέοις σελάμδρον πίτυσιν.

Ex Clemente.

Καὶ τῆ θωυμασθὴν εἰς Τυρρίωσι τοὶ βαρβαροὶ ἀρχαῖοι ἔπαυοντο παθημάτων, ὅπου γὰρ Ἀθιωταῖοι καὶ τῇ ἄλλῃ Ἑλλάδι (αἰδοῦμαι καὶ λέγειν, ἀρχαῖος ἔμπροσθεν) καὶ πάλιν Διὶ μυθολογία· ἀλλὰ μὲν γὰρ ἡ Διὶ καὶ Ζήτῃσιν τῆς θωυμασθὴς Κόρης, καὶ πάλιν Ἑλδυσίνα (τῆς Ἀθικῆς δὲ δὲ τῷ τὸ χωρίον) ἀποκρίνεται, καὶ φέρεται δῆπρ' αἰεὶ λυπομενῆ. τῷ τῷ μινουμῶνι ἀπαγορεύεται εἰσπεῖν νῦν, ἵνα μὴ δυοῖεν οἱ πεπλεσμένοι μιμεῖσθαι τὸν ὀδυρομένην. ὡκοῦν δὲ τινὲς καὶ τῇ Ἑλδυσίνα οἱ γηγενεῖς· ὀνόματα αὐτοῖς, Βαυβῶ, καὶ Δυσούλης, καὶ Τελιόλεμος· ἐπὶ δὲ, Εὐμολπὸς τε καὶ Εὐβουλάς. βουκόλος· ὁ Τελιόλεμος δὲ, πιμῶν δὲ, ὁ Εὐμολπὸς, συβώτης δὲ, ὁ Εὐβουλάς· ἀφ' ὧν τὸ Εὐμολπιδῶν καὶ τὸ κηρύκρον τὸ ἱεροφαντικὸν δὴ τῷ τῷ Ἀθιωτῇ γένος ἰσθμῇσιν. καὶ δὴ (ὃ γὰρ ἀνήσω μὴ οὐχὶ εἰπεῖν) ξενίσασα ἡ Βαυβῶ τὸν Διὶ, ὁρρέει καὶ κικεύων αὐτῇ. τῆς δὲ ἀγαμνομένης λαβεῖν, καὶ πῶς ἐν ἐδελοῦσιν (πενθήρης γὰρ τῷ) πειραλγῆς ἡ Βαυβῶ γυμνομένη, ὡς ἱσθμῶν δέσποτα δῆθεν, ἀνὰ ἐκκεταὶ τὰ ἀιδεῖα, καὶ δῆπρ' αἰεὶ κινύει τῇ θεῷ. ἡ δὲ πέρεται τῇ ὄψει ἡ Διὶ, καὶ μόλις ποτὲ δέχεται τὸ ποτὶν, ἡ δὲ εἰσα τὰ θεάματα. τῷ τῷ ἔστι τὰ κρύφια τῇ Ἀθιωτῇ μινυμῶνι· τῷ τῷ τῷ Ὀρφέος ἀνὰ γὰρ φέρεται. καὶ δὲ γὰρ

σῶμα δὲ σοὶ αὐτὸ τῷ Ὀρφέος τὰ ἔπη, ἵν' ἔχῃς μὲν τὰ τῆς ἀγαμνομένης τὸν μινυμῶνι.

ὡς εἰποῦσιν, πέντε τοῖς ἀνέσχετο, δέξαι ὃ πᾶν τὸ Σώματος· ἔδὲ πέντε ποτὶν τῶν τῶν δ' ἔστι Ἰάσωνος.

Χεῖρ' ἔμιν ῥίπτασκε γελῶν Βαυβοῖς ὑπὸ κέλευποις.

ἢ δ' ἐπεὶ οὖν μείδῃσε θεῶ, μείδῃσ' ὀνὶ θυμῷ, Δέξαιτο δ' αἰόλον αἰγῶν ἐν ὧ κυκλῶν ἐνέκειτο.

Ex eodem.

Τὰ γὰρ Διονύσου μινυμῶνι τέλει ἀπὸν θρωπῶν· ὅν εἰσπεῖν παῖδες ὄντα, ἐνόησαν κινήσει πειραλγῶντων Κουρήτων, δόλω δὲ ὑποδύων τινῶν, ἀπαθήσαντες πειραλγῶντων εἰδυμῶν οὐτοὶ δὴ οἱ Τινῶν δέσποτασιν, ἐπὶ νηπίαχον ὄντα, ὡς ὅτις τελετῆς ποιητῆς Ὀρφέος φησὶν ὁ Θράκιος, Κῶνος καὶ ῥέμπος καὶ πειραλγῶν καμπεσίγῃα, Μήλα τε χεῖρ' αἰεὶ καλὰ παρ' Ἐσπερίδων· λίγυ· Φώνων.

Ex eodem.

Εὐβοῖς δ' αὖ καὶ Ὀμηρον, τὸν μέγαν ποιητὴν, ὁκνεῖν τὰ ἔπη.

Ὅσον ὃ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ εὐειχὴς ἐλαφῆς, καὶ τὰ ἔζη, καὶ λέξιν μετεπνοχότα παρ' Ὀρφέος ὅτι τῷ Διονύσου ἀφρατισμοῦ. ἐν τῇ θεογονίᾳ δὲ τῷ Κρόνου Ὀρφεὶ πεποιήται, καὶ τὰ ἀποδοχμῶσιν παρὰ αὐτῶν, καὶ δὲ μιν ὑπὸς Ἡέρεϊ πάνδαματῶν. τῷ τῷ Ὀμηρος ὅτι τῷ Κυνέλωπος μετέθηκεν.

κ.ii.

Ex eodem.

Ορφέως ἔινω ποιήσας,

ὣς οὐ κύντερον ὡς καὶ ῥίγιον ἄλλο γυναικός,

Ὀμηρος ἀντίκρ' ἐλάττω, ἐκ αἰνότερον καὶ κωλύτερον ἄλλο γυναικός.

Ex eodem.

Ἄλλα καὶ Διονύσος ὁ Ὀρφεὺς ὁ θεαματικὸς ἐν τῇ ποσει
 πρὸς ἐμφάσεως τῆς ποσει τῶν θεῶν συμβόλου φησὶ καὶ λέ-
 ξιν, Ἐσήμενόν γ' οὐκ οὐδέ τις λείξεως μόνον, ἀλλὰ καὶ ὁδὸς συμ-
 βόλων ἐνιοὶ τὰς ποσειδῶν. ὁδὸς λείξεως μὲν, ὡς ἐλάττω
 γυναικὸς Δελφικῆς ποσειδῶν ἑλμαπα, τὸ Μινθὲν ἄραν, καὶ τὸ Γυνώ-
 θι σαυτὴν, καὶ τὰ τύποις ὅμοια· ὁδὸς δὲ συμβόλων, ὡς ὁ, τε ὁ-
 ρος ὁ φρεφόμενος ἐν τοῖς τοῖς θεῶν περὶ εὐρεσίαν, ἐλκυσμένης πα-
 ρεῖς Διὸς πύλων, καὶ τὸ τῶν θεῶν διδομένων τοῖς ποσει-
 κωνοῦσι. φησὶ γὰρ Ὀρφεὺς ὁ Ὀράμιος,

Θάλλων δὲ ὅσα βροτῶσιν ὅππ' ἔχοντες ἔργα

μέμνηται

Οὐδὲν ἔχ' ἴσταν αἰσάν ὅππ' ὀφρῶσιν, ἀλλὰ κυ-

κλῆται

Πάντα περὶ ζῆναι καὶ ἐν μέγας οὐ θέμις

ἔστιν,

Ἀλλ' ἔχ' ὡς ἤρξαντο δρόμου μέγας ἴσον ἔκμας.

Οἱ θεοὶ ἡτοὶ τῆς ποσειδῶνς τοῦ συμβόλου ὑποφω-
 ροῖσιν, ἡ ὅπως ὁπρῶνται οἱ πολλοὶ τοῖς μὲν καὶ τοῖς δὲ ὅλου
 δαλκύνει καὶ αὐξάνει, δαλκύνονται ὁπρῶνται, σφῶς δὲ αὐ-
 τοῖς ὁλίγον εἰληχέναι τὸν τῆς ζωῆς χρόνον. Τύπου χάριν δὲ
 δοῦναι τοῖς θεοῖς βούλονται. ἴσως δὲ καὶ ἵνα ὁπρῶνται ὁ-
 ρος ὡς οὐτοὶ αὐτὸν καὶ οὐτοὶ αὐτὸν εἰς τὸν τὸν βίον ὅ-
 ρος ἐκλῖπῃν, καὶ πυρὸς ἔργον γνήσεσθαι.

Paulo rōst.

Ναὶ μὲν ἡ στοιχειώτικὴ τῶν παίδων διδασκαλία τῶν θεῶν
 τετάρτων στοιχείων ποσειδῶν ἐρμηνεύει. βέδου μὲν γὰρ τῆς
 Φρύγας τὸ ὕδωρ φησὶ καλεῖν, καὶ τὰ καὶ Ὀρφεὺς,
 Καὶ βέδου νομφάων καὶ παλῆς βέδου ἀγγλῶν ὕδωρ.

Ex eodem.

Ἔστιν ὕδωρ ψυχῆς, θάνατος δὲ ὕδωρ περὶ αἰμοσύνης,
 ἔκ τ' ὕδατος γούνα, τὸ δὲ ἐκ γούνατος πάλιν ὕδωρ,
 ἔκ τ' ἐκ δὲ ψυχῆ ὅλον αἰθέριον ἀλλόσους.

Ex eodem.

Ἡ δὲ καὶ Ὀμηρος φαίνεται παύει καὶ ἐκ τῶν
 τῶν ὡς ἐτυχεῖν μαντείας ὑπόλου λέρων,
 Εἰ μὲν δὲ οὐτοὶ τε βιάζονται οἶον ἐόντες,
 Νοῦσον δὲ οὐτως ἐκ Διὸς μέγαλον ἀλέσσει.
 Οὐ γὰρ κύκλωτες Διὸς ἀγρόχου ἀλέσσει.

Καὶ ποσειδῶντος Ὀρφεὺς καὶ τῶν ποσειδῶντος φερόμενος
 εἰρήκεν,

Τίς Διὸς μεγάλαιος, πᾶτερ Διὸς ἀγρόχοιο.

Ex eodem.

Post versum antea allatum, quoniam initium est, φησὶ
 ξομαι οἷς θέμις ἐστίν.

Οὕτως μὲν δὲ Ὀρφεὺς ἡρόνφ, γέ ποτε σωῖται πεπληνη-
 μένος,

Ἀλλὰ σὺ μὴ μέλλων βροτὲ ποικιλόμῃτι βράδυνε
 Ἀλλὰ πάλιν μωπαγωγὸς σρέψας θεὸν ἰλάσκειο.

f.iii.

Ex Proclo.

Γεν δὲ ἀνήνται τῆς ὅλης θεωρηματίας, ὅτι θεῶν θεωρη-
ματίας καὶ ἀρχῶν ἀρέσεται, μιμούμενος καὶ τῷ τῷ παν-
τός ποιητῷ ὅς περ τῆς ὅλης δημιουργίας, εἰς τε τὸ χρησθή-
εον εἰσέναι λέγεται τῆς Νυκτός, καὶ κείθεν πληροῦσθαι θείων
νοήσεων, καὶ τὰς τῆς δημιουργίας ἀρχὰς ὑποδέχεσθαι, καὶ ἀπο-
εἶας (εἰ θέμις εἴπειν) ἀπάσας δαλύνειν. καὶ δὴ καὶ τὸν πατέ-
ρα θεωρεῖ καλεῖν εἰς πῦν τῆς δημιουργίας σύλληψιν, ὡς μὲν
πῦν Νύκτα τῇ θεολογῇ πεποίηται λέγων,

Μαῖα θεῶν ὑπ' αὐτῇ, Νύξ ἀμβροστε, πῶς τίςδε

Φράζε,

Πῶς χεῖρ' αἰθανάτων δ' ἔρχην κρατερόφρονα
θεῶν.

καὶ ἀκούει παρ' αὐτῆς,

Αἰθέρι πάντα πέριξ ἀφάτω λαβὲ τῶν ἐνὶ
μέσῳ Οὐρανῷ.

καὶ περὶ πάσης ἐξῆς αἰαδιδάσκειται τῆς κοσμοποιίας. ὡς
δὲ τὸν Κρόνον πάλιν μετα' αὐτὴν δεσμὸς μονονοῦκ' ἀρχαῖος
φησὶν,

Ὅρ' οὐδὲ ἡμετέρῳ γινώσκω δ' εἰδέετε δ' αἶμον.

Καὶ διὰ πάντων τῶν ἐχουμένων πῦν τὸ πατρὸς ἀμύβειαν
θεοκαλούμενος. καὶ πῶς γὰρ ἄλλως ἔμελλε θεῶν πάντα πλη-
ρῶσθαι, καὶ τῇ αὐτοζώῳ ἀντομοιώσειν τὸ αἰδιότῳ, ἢ ὡς τὰς
ἀφανεῖς αἰτίας τῶν ἄλων ἀναπεινόμενος; ἀφ' ὧν αὐτὸς πε-
πληρωμένος,

Μέλλεν δ' οὐδὲ κραδίης περφέρειν πάλι θεσκελα
ἔργα.

Conferendus est autem hic locus cum alio eiusdem Procli,
quem habes supra, pag. 92, ubi pars eorundem verborum
Orphici extat.

Qui sequuntur versus, à Proclo afferuntur, partim sub λογίων, vel λογίου, partim sub θεολογίας vel μυσθολογίας θεωρίας δότου titulo: Et petita hinc testimonia cum Orphicis interdum coniungit.

Εἰ δ' οὐκ ἔστιν ἡμεῖς εἰς τὴν Ομήρου δόξαν ἀναπίμπειν ἐθέλοι, πάντως ἐν ἀπορήσει λόγον, συμφωνῶν μὲν ταῖς ἱεραικαῖς ἀπαύσις ποιεῖματαις, συμφωνῶν δὲ ταῖς πελεταῖς καὶ ταῖς μυσθολογίαις, καὶ ταῖς τῶν θεῶν ὀπιφραδείαις· ἃς ὅν αὖτε καὶ ὕπαρ' ἰνὸν ἰδύμεν αἰῶθεν ἢ τῶν ἀνθρώπων φήμη παρέδεδεστο. ἐν ἅπασιν γὰρ τοῖς οἱ θεοὶ πολλὰ μὲν ἐαυτῶν ποιεῖν νοῦσι μορφαί, πολλὰ δ' ἐξ ἡμῶν ἐκλάττοντες φάινονται. καὶ ὅτε μὲν ἀτύπων αὐτῶν ποιεῖται φάει, ὅτε δὲ εἰς ἀνθρώπου μορφῇ ἐκμυσομένην, ὅτε δὲ εἰς ἄλλοιον τύπον ποιεῖται φησὶ. καὶ ταῦτα καὶ ἡ θεοπαιδεία δότος μυσθολογία ποιεῖται. ταῦτα γὰρ φησιν ὀπιφρωνεσσα,

Πῦρ ἰκτελον σμικτηδὸν ἐπ' ἡέρος οἶδμα ἱπῶνον
ἢ καὶ πῦρ ἀτύπων ὅθεν Φανίω ποιεῖται,
ἢ φάει πολύστον ἀμφιγύλιον ριζαῖον ἐκλάττον.
Ἀλλὰ καὶ ἵππον ὁ ἰδεῖν φωτὸς πολέον ἐκλάττονται,
ἢ καὶ πᾶσι θεοῖς νώτοις ἐκχούμενον ἵππου,
Ἐλπυρον, ἢ χερσὶ πεπύκασμένον, ἢ πελινγύμνον,
ἢ καὶ ὅσοντα καὶ ἐσηῶτ' ὅτι νώτοις,
καὶ ἅσα τοῖς ἐφεξῆς πρὸς λόγια ποιεῖται, οὔτε ἀλλοίωσιν, οὔτε ποικιλίαν, οὔτε μεταβολὴν ὅτι τὸ θεῖον ἀναπέμπονται ποτε, ἀλλὰ ταῖς μετέξουσιν ἀφ' ὁμοῦ ὀπιφρωνεσσα.

Ex eodem Proclo.

ὧς γὰρ εἴρηται πλεονέκρον, νοῦν αὐτὸν ψυχῆς ἀδύνατον πα-
ραγχεῖσθαι τῷ. ὅθεν δὲ ὁμοίον τῷ παρ' Ὀρφεί,

— γλυκερὸν ἢ τέκος Διὸς ἐξεκαλεῖτο.

ὅθεν δὲ καὶ ὁ κοσμικὸς νοῦς, δῖος ὢν, κατὰ τὸν ἐν τῷ Διὶ μεί-
ναντα πρὸς ἐλθεῖν. οὕτω δὲ καὶ ἡ θεοπρεσβύτερος θεολογία φη-
σὶ συμπληρωθῆναι τὸν κόσμον ἐκ τῶν δὲ τῶν περὶ αὐτὸν. λέγει γὰρ
ἡ ψυχὴ πρὸς τὸν Διὸς ἐπέκεινα τῷ δημιουργίᾳ αὐτῆς τὸ πᾶν,

— μετὰ δὴ πατρικῆς ἀφαιρέσεως

Ψυχὴ ἐγὼ ναιῶ, θεοφύχουσα τὰ πάντα, κατὰ θε-
τό γὰρ

Νοῦν μὲν ἐνὶ ψυχῇ, ψυχὴν δ' ἐνὶ σώματι διέτρεψεν,
Ἡμέας ἐγκατέστηκε πατὴρ ἀνδράν τε θεῶν τε.

Καὶ τὸ Γλάτωνος τοῖς λόγοις μετὰ τῶν ὅρων, ὅταν θεῶν
τῶν αὐτῶν, πατέρα καλεῖ, καὶ τὰς ψυχὰς πρὸς αὐτὸν ἡμιν ὄντας,
καὶ εἰς αὐτῶν πέμπονται χεῖρας, καὶ τὸν πρὸς αὐτὸν βίον.

Ex eodem.

Ἡ τοίνυν φύσις, ἐξάτη μὲν ὅτι τῶν πρὸ σωματικῶν δυνάμεων
αἰσθητὸν δημιουργημάτων αἰτίων, καὶ τὸ πέραν τῶν τῶν ἀσω-
μάτων οὐσιῶν πλάσις, πλήρης δὲ λόγων καὶ δυναμειῶν δι-
ὸν κατεσφύγει τὰ ἐκκόσμια, καὶ θεὸς μὲν τὰ ἐκ θεοῦ ὄντα, καὶ
οὐκ αὐτὸν ἐχούσα τὸ τῶν θεῶν, καὶ γὰρ τὰ θεῶν σώματα θεοῖς
καταρτίζονται, ὡς ἀγάλματα τῶν θεῶν. ποδηγεῖται δὲ τὸν ὅλον
κόσμον ταῖς ἐαυτῆς δυνάμεσι, καὶ τὸν αὐτὸν οὐρανὸν τῆς ἐαυ-
τῆς ἀκρότητι συνέχουσα, πᾶσι δὲ ἡμῖν ἐστὶν ἐξ αὐτῆς οὐρανοῦ κυ-
βερνώσα, πάντα γὰρ δὲ τὰ μετὰ αὐτὴν σμικρὰ αἰνέουσα τοῖς ὅλοις.
Τοιαύτη δὲ οὕσα, πρὸς ἐλθεῖν ἀπὸ τῆς ζωογόνοιο θεᾶς,

Νώτοις δὲ ἀμφὶ θεῶν φύσις ἀπολετο ἡώρηται,
αἶψ' ἢς πᾶσι ζωὴ πρὸς αὐτὴν, ἢ τε νοερά καὶ ἡ ἀνώγειος τῶν

διοικουμένων. ἐξ ηρημίας δὲ ἐκείθεν καὶ ἀπηρημίας, ποιεῖται
ἐξ πάντων ἀκρολῦτως καὶ πάντα ἐμπνέει. δι' αὐτὴν τὰ ἀψύχω-
τα, ψυχῆς μετέχει ζῆτος, καὶ τὰ φθιρόματα, μὲν διαιωνίως
ἐν τῷ κόσμῳ, ταῖς ἐν αὐτῇ τῶν εἰδῶν αἰτίαις συνεχόμενα.

Ἄρχη δὲ αὐτῆς φύσις ἀκαμάτη κόσμων τε καὶ ἔργων,
φησὶ τὸ λόγιον,
Οὐρανὸς ὁ φέρει θεῶν δρόμον αἰετῶν κατεσφύγει,
καὶ τὰ ἐξ ἧς.

Ex eodem.

Ὅ γὰρ εἴπε πρὸς τῆς μονάδος τῶν νέων θεῶν ὁ Ὀρφείας,
Κραῖνε μὲν οὖν Ζεὺς πάντα πατὴρ, Βάκχος δὲ
ἐπέκραυγε,

ὅθεν καὶ πρὸς τῶν νέων θεῶν ῥητέον, ὅτι δὴ πᾶσι δημιουργίαν
δοτελοῦσι τῶν πατέρων, καὶ ἐκείνος αὐτῶν τῶν νοεῖν ὑποέστηεν.
ὡς πρὸς δὴ φησὶ καὶ τὸ λόγιον,

Ταῦτα πατὴρ ἐνόησε, βροτὸς δὲ οἱ ἐψύχασα,
καὶ πέπλασαι αὐτὸν τὰ θνητὰ καὶ ἐψύχασα κατ' αὐτὴν μόνην
πᾶσι δημιουργίαν νόησιν· οἱ δὲ νέοι θεοὶ πᾶσι ὅλην ἐκείνου
ποίησιν ἐκφαίνουσιν, διὰ τῆς ἐαυτῶν ἐκφανοῦς δημιουργίας
πληρούμενοι τῆς δημιουργικῆς μονάδος.

Ex eodem.

Τὰς πύλας γὰρ βροτὸς ἐμπελάσας θεόθεν φάος
ἐξεί.

Ex eodem.

Διθύονοντι βροτῶν κρατῶν δὲ μέγαρα τελέθουσι.

Affertur hic versus non multo post proximè præceden-
tem, videturque eundem esse esse ἐκ τῶν λόγιον.

ΜΟΥΣΑΙΟΥ

Ε' Γ' Η.

ΜΥΣΑΕΙ ΚΑΡ-

ΜΙΝΑ.

Ex Clemente Alex.

Γεγυῖαντες τε Μουσαίου,
ὧς αἰεὶ τέχνη μέγ' ἀμείνων ἰσχύος ὄζειν,

Ὀμηρος λέγει, Μῆτι τοι δρυτῆμος παριγίνεται καὶ βίηφι.
Γάλιν τὸ Μουσαίου ποιήσαντες,

ὧς δι' αὐτῶς καὶ φύλλα φύει ζέειδωρος ὄρουρα·
Ἄλλα μὲν ἐν μελίησιν δάτοφθίνει, ἄλλα δ' ὅ φύει·
ὧς δ' καὶ ἀνδρόπου γλυκὴ καὶ φύλλον ἐλίσσει.

Ὀμηρος μεταγράφει,
Φύλλα τὰ μὲν τ' αἴετος χαμάδις χέει, ἀλλὰ δέ τ' ὕλη
Τηλεδύωσα φύει, ἔαρος δι' ὀπιγίνεται ὥρη·
ὧς ἀνδρῶν γλυκὴ, ἢ μὲν φύει, ἢ δι' ἀπολήγει.

Ex eodem.

Ἢδὲ δ' καὶ τὸ πυθέσθαι ὅσα θνητοῖσιν ἔδειμαν
Ἀγνάντοι· δαίδαλν τε ἔειδ' αὖλιν τέκμαρς ἐναργεῖς.

Hos enim duos versus, qui apud Hesiodum extant ὅπῃ
τὸ Μελάμποδος, dicit eum a Museo accipisse sed καὶ λέ-
ξιν. Eius enim verba sunt, ὅσας Μουσαίου λαβὼν τὸ περι-
ηῶ καὶ λέξιν.

Ex Pausania.

Τὴν δὲ πληρὴν Ἀθηνάιοι τὴν ἐν Αἰγῶς ποταμοῖς ἔμεν
 πὰ τῷ Δικαίου συμβῆναι σφίσιν ὁμολογούσι. περὶ δὲ τὴν αὐτὴν
 ὅππῃ χεῖμασιν ὑπὸ ὀβρισησμένων. Τυδέα δ' εἶπ'· καὶ Ἀ-
 δείμασιν οἱ τὰ δῶρα ἐδέξαντο παρὰ Λυσαιδρου. καὶ ἐς αὐ-
 πόδειξιν τῷ λόγῳ, Σιδύλλης παρέχοντα ὀβρισησμένων,

Καὶ τότε Ἀθηναίοισι βαρύνοντα κήδεα θῆσθ'
 Ζεὺς ὑπερβόρε μέτης, αὐτὴν κρείττος ἔστι μέγιστον,
 Νηυσὶ Φέρει πολέμοιο μάχην καὶ δῆϊοτήτῃ
 Οἰλυμνύαις δολεροῖσι τρώπαις, κακότητι νομήων.

Τὰ δὲ ἔπερα ἐκ Μουσαίου χρισμῶν μνημονύουσι,
 Καὶ γὰρ Ἀθηναίοισιν ἐπέρχεται ἄγριος ὄμβρος,
 Ηγεμόνων κακότητι. παρὰ Φασίη δὲ τις ἔστι
 ἥ γ' ἄλλης ἡμύσσυσι πόλιν, τίσσυσι δὲ πονίῳ.

Ex Aristotele.

Φησὶ γὰρ καὶ Μουσαῖος εἶπ'

--βροτοῖς ἡδίστον αἰεΐδειν.

Ex Aristotele.

Ὁ δὲ αἰὲς ὡς μὲν πικρὴν πείρα, ἐκλέπει δὲ τούτων πὰ δύσ.
 ὡς πέρ ἐστι καὶ ὅππῃ τοῖς λεγόμενοις Μουσαίου ἔπεισι,
 ὅς τ' εἶα μὲν πικρὰ, εἶα δὲ ἐκλέπει, ἐν δὲ ἀλεγεινῇ.

ΛΙΝΟΥ Ε' ΠΗ.

LINI CARMINA.

Ex Stobæo.

Φράζο δὴ, σπουδὴν ἐν τυνάμυρος δι' ἀκοῆς
 Μύθων ἡμετέρον ἀτραπὸν παρὶ πάντος ἀληθῆ,
 Κῆρας ἀποσίμυρος πολυπήμονας, αἵ τε βροχέλων
 Ὀχλον ἀνισώσαι, ἀπὸς παρὶ πάντων πεδῶσι
 Παντοίας, μορφῶν χαλεπῶν ἀπειτήματ' ἐ-
 χέου.

Τὰς μὲν γὰρ ψυχῆς εἰργλὴν φυλακῇσι νόοιο.
 Οὐτὸς γὰρ σε κατὰ μὲν ὄντως δικαίως ὁσιόσας,
 Εἶπεν ἀληθείη μισέοις ὁλοὴν γῆρος αὐτῶν.
 Ἦδη μὲν πρῶτις ἀργαῶν δώτρων ἀπάντων,
 Ἦν δ' ἰσχυρὰ λυίοχρ' ἐμάρχοισι χαλινόις.

Ex eodem.

Ἐλπεσθαι γὰρ πάντ' ἐπεὶ ὅτι ἔς* ἐδὲν ἀελπίον.
 Ἐὰν δὲ πάντα θεῶν τελέσας, καὶ ἀνὴνυτον ἐδὲν.

Ex Aristobulo.

Ἐδδμάτη δὴ οἱ τετελεσμένα πάντα τέτυκται.

Καὶ πάλιν,

Ἐδδμη εἰν ὀργαῖσι, καὶ Ἐδδμη ὅτι γυρόβλη*
 Ἐδδμη ἐν πρῶτοις, καὶ Ἐδδμη ὅτι τελείη.

Καὶ,

Ἐπὶ δ' ὅτι πάντα τέτυκται ἐν ἔραν' ἀσπερόεντι,
 Ἐν κύκλοις φανέντ' ὅτι τελλομένοισι ἐν αὐτοῖς.

ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΧΡΥ-

ΣΑ' Ε' ΠΗ.

PYTHAGORAE AV-

R. EA CARMINA.

Ἀθανάτους μὲν πρῶτα θεοὺς, νόμῳ ὡς δαίκεται,
 Τίμαι· ἔσθου ὄρεον, ἔπειθ' ἤρωας ἀγαυοὺς.
 Τοῖς τε κρατῆσιν οἷς σέβει δαίμονας, ἐννομα ῥέ-
 ζων·

Τοῖς τε γυνεῖς τίμαι, τοῖς τ' ἄλλοις ἐκγεγαῶτας.
 Τῶν δ' ἄλλων δρετὴ ποιῶ φίλον ὅς τις ἀριστος·
 Πράσι δ' εἶπε λόγοις ἔργοις τ' ἐπωφελίμοιςι.
 Μηδ' ἔχθαρε φίλον σὺν ἀμαρτάδος εἵνεκα μι-
 κροῦς,

Ὁφρα δύνῃ δύναμις γὰρ ἀνάνκης ἐγγύθι σάει.
 Ταῦτα μὲν ἔπος ἰδοὶ κρατὲν ἢ ἐθίξει τῶνδε,
 Γαστρός μὲν πρῶτα, ἔσθου, λαγνείης τε,
 Καὶ θυμοῦ. περὶ ζῆς δ' αἰσθρόν ποτε μήτε μετ'
 ἄλλου,

Μήτ' ἰδὲ πᾶντων ἢ μάλιν' αἰσθύνεο σῶν τόν.
 Εἴτα δικαιοσύνην ἀσκεῖ ἔργῳ τε λόγῳ τε.
 Μηδ' ἀλογίῳ σῶν τόν ἐχθρὸν μηδὲν ἐθίξει·
 Ἀλλὰ γινώθι μὲν ὡς θανέειν πέπρωται ἀπαισι,
 Χρήματα δ' ἄλλοτε μὲν κτεάδεα φιλεῖ, ἄλλοτ'
 ὀλέσσει.

Ὅσα ἀπὸ δαίμονι σι τύχαις βροτῶν ἀλγὰ ἔχου-
 σιν,
 ὧν αὖ μοῖραν ἔχης, περὶ ὧς φέρε, μηδ' ἀγανέ-
 κται.

Ἰσθῶτα ἢ πρὲς περὶ κατὰ δύνῃ. ὧδε ἢ φράζω·
 Οὐ πᾶν τοῖς ἀγαθοῖς τούτων πολὺ μοῖρα δίδωσι.
 Πολλοὶ δ' ἀνδροπόσι λόγοι δειλοὶ τε καὶ ἐσθλαὶ
 Περὶ πτόου, ὧν μήτ' ἐκπλήσσει, μήτ' ἄρ'
 εἰσῆς

Εἰργασθῶ σῶν τόν. ψεύδεις δ' ἐν πέρῃ λέγεται,
 Πρῶτος ἴσθ'· ὁ δὲ τοῖς ἐρέω, ὅτι πᾶν πτελείω.
 Μηδὲς μήτε λόγῳ σε παρείπη, μήτε ἢ ἔργῳ,
 Πρῆξαι μηδ' εἰπεῖν ὅ, τι τοῖς μὴ βέλτερόν ἐστι.
 Βαλδύς ἢ περὶ ἔργου, ὅπως μὴ μωρὸν πέληται.
 Δειλὸν τοῖς περὶ σῶν τε λέγειν τ' ἀνόητα περὶ αὐ-
 δρός.

Ἀλλὰ τοῖς δ' ἐκτελείειν ἄσε μὴ μετέπειτ' ἀνίστη.
 Πρῆσσε ἢ μηδὲν ἢ μὴ πῆσαι, ἀλλὰ διδάσκει
 Ὅσα χρεῶν καὶ τερπνότατον βίον ὧδε ἀλάξεις.
 Οὐδ' ὑγείης τῆς πρὸ σώμ' ἀμέλειαν ἐχθρὸν χρεῖ,
 Ἀλλὰ ποτὲ τε μέτρον καὶ σίτου γυμνασίῳν τε
 Ποιέσσει. μέτρον ἢ λέγω πόσι' ὅ μὴ σ' ἀνίστη,
 Εἰθίξῃ ἢ δίκαιον ἐχθρὸν κατὰ πόσιν, ἄφρυπτον. (αχθ.)
 Καὶ περὶ λαζό γὰρ ταῦτα ποιεῖν ὁπόσοι φθόνον ἔ-
 μη διαπαντὶν ὡς καὶ καὶ, ὅποια καλῶν ἀσθε-
 μων·

Μηδ' ἀνελδοθεὶς ἰδοὶ. μέτρον δ' ὅτι πᾶσι
 ἀριστον.

Πρῆσσε ἢ παῦθ' ἄσε μὴ βλάβῃ· λόγισαι ἢ πῶς
ἔργου.

Μηδὶ ὕπνον μαλακοῖσιν ἐπ' ὁμῖασι προσδέ-
ξασθαι,

Περὶ γὰρ ἡμερῶν ἔργων ἔτις ἔκαστον ἐπελθεῖν·
Πῇ παρέβην; τί δ' ἔρεξα; τί μοι δέον ἐκτελέει;
Ἀρξάμηνος δὲ δότο πρῶτον ἐπέξιδι· ἔμετέπεται,
Διλα μὲν ἐκπερήξας, ὅππῃ πῶς ἐρῶ· χρῆσθαι δέ,
τέρπου.

Ταῦτα πόνει, ταῦτ' ἐκμελέτω· τούτων χρῆ
ἐρᾶν σε·

Ταῦτά σε τῆς θείης δρετῆς εἰς ἵχλια θήσῃ,
Ναί μοι τὸν ἀμετέραν ψυχῶν ᾧδοντα τετρα-
κτύν,

Παραὶ ἀενάου φύσεως· ἀλλ' ἔρχεσθ' ἔω' ἔργον,
Θεοῖσιν ἐπὶ δ' ἁμῶν τελέσῃ. Τούτων ἢ κρα-
τήσας,

Γνώσῃ ἀθανάτων τε θεῶν θνητῶν τ' αὐθρόπων
Σύμπασιν, ἥ τε ἔκαστα διέρχεται, ἥ τε κρατεῖται·
Γνώσῃ δὲ ἥ θέμις ἐστὶ φύσιν πᾶσι πῶς ὁμοῖον·
Ὡς τέ σε μήτε ἀελπί' ἐλπίζειν, μήτε ἔλθῃν.

Γνώσῃ δὲ αὐθρόποις αὐθιμῶνται πῆματ' ἔχον-
τας.

Τλήμονες, οἳ τ' ἀγαθῶν πέλας ὄντων ὅσα ἐσπερᾶ-
σιν,

Οὐτε κλύουσι λύσιν ἢ κακῶν παῦροι σωίσασιν.
Τοίη μοῖρα βροτῶν βλάβῃει φρένας· οἳ ἢ κυ-
λίνδροις

Ἄλλοτ' ἔω' ἄλλα φέρονται, ἀπ' ἐρενα πῆματ'
ἔχοντες.

Λυγρὴ γὰρ σωπαίδος ἔρις βλάβῃ σου λείληθε
Σύμφυτος, καὶ οὐ δὲ πρὸς αὐτὴν, εἰκοντα ἢ φά-
ραν.

Ζεῦ πάτερ, ἡ πολλῶν γε κακῶν λύσας ἀπαντας,
Ἡ πᾶσιν δείξαις οἷον τὰ δαίμονι χρῶνται.
Ἀλλὰ σὺ θάρσ', ἐπεὶ θεῖον γένος ἐστὶ βροτῶσιν,
Οἷς ἱερὰ προφέρουσι φύσις δ' αἰκνυσὶν ἔκαστα.
Ὡν εἰσὶ τι μέτεσι, κρατήσας ἂν σε κελδίῳ,
Ἐξακέσας, ψυχὴν ἢ πόνων δότο πῶνδε σωώσας.
Ἀλλ' εἴργου βροτῶν ἂν εἰπομένο, ἐν τε καὶ θαρμῶις,
Ἐν τε λύσῃ ψυχῆς κρήνων· καὶ φράζδ' ἔκαστα,
Ἡνίοχον γνώμῃσι θήσας καὶ ὑπερθεὶν ἀρίστην.
Ἦν δὲ δολοφύας σῶμα, ἐς αἰθέρ' ἐλδύθεον
ἔλθης.

Ἐσσεαι ἀθάνατος θεὸς, ἀμβροτος, ὅσῃ ἐπὶ θνητός.

P Y T H A G O R A E ,
feu Pythagoreorum alia
carmina.

Ex Iustino Martyre.

Allatis carminibus Orphæ, quibus maiestas divina describitur (que habes supra, inter alia, pag. 79) subiungit,

Καὶ αὐτὰ οὕτως φερέει ὡς αὐτῆς γέροντος τοῦ μεγέθους θεοῦ. κοινῶν δὲ αὐτῶν καὶ Γυθαγόρεος, ἐν οἷς γράφει,

Εἴ τις ἐρεῖ, Θεός εἰμι, πάρεξ ἐνός, οὗτος Ὀφείλει
Κόσμον ἴσον τούτῳ εἴηαι εἰπεῖν, ἐμὸς οὗτος.
Κ' ἔχ' ἴσον μόνον εἴηαι εἰπεῖν ἐμὸς, ἀλλὰ κατοικεῖν
Αὐτὸς ἐν ᾧ πεποίηκε, πεποίηται δὲ, ὡς τὸ τέδε.

Ex Proclo.

Καὶ οὕτως εἰς τὴν περὶ τὰς ἀστρονομίας καὶ τῶν ἀστρονομῶν καὶ εἰς τὸν ἀριθμὸν ὁ Γυθαγόρεος ὕμνος ἔλεγε, ὅτι
περὶ τῶν ἀστρονομῶν.

Μονάδος ἐκ καθάρων * ἔστ' αὖ ἰκνηται
Τετραδάδ' ὅππ' ἰστέην.

Τίηαι δὲ αὐτῇ τὴν δεκάδα, μνηστὴρ πάντων οὖσαν. οὕτω δὲ καὶ αὐτὴ τὴν περὶ τῶν ἀστρονομῶν, παρὰ ἀενάου φύσεως ὕμνησεν ὁ ἄλλος ὅσον ἐπὶ πάντων πατήρ.

Ex eodem, idem locus.

Εἰ μὲν οὖν αὐτῇ νοεῖς ἄνθρωπος ἔξωθεν ἐπιεῖται τὸν λόγον ὁ Τίηαι, ἄλλον αὖ εἶπεν ἀριθμὸν ὅππ' ἐβδωμάδων, ἢ δεκάδων· ἐπειδὴ δὲ αὐτῇ τῇ νοητῇ αἰτίας ἡ δὲ ἰδέαν τῇ περὶ τῆς αἰτίας πάντων ὅσα νοητὰ ζῶα, τέλειαι εἴη φησὶ καὶ περὶ

ταῖς ἰδέαις, ἐκείνῳ δὲ τῇ περὶ τῆς ἀστρονομίας μονάδος περὶ τῆς ἀστρονομίας νοητῆς, καὶ πληροῦσαι τὴν δεκάδα τὴν δημιουργικὴν.

-- περὶ τῆς ἀστρονομίας ὁ θεὸς ἀριθμὸς

(ὡς φησὶν ὁ Γυθαγόρεος εἰς αὐτὸν ὕμνος)

Μονάδος ἐκ καθάρων ἀκμήτου, ἔστ' αὖ ἰκνηται

Τετραδάδ' ὅππ' ἰστέην, ἢ δὲ τέλει μνηστὴρ πάντων,
Πανδοχέα, περὶ σφαιρῶν, ὅσον αὐτῇ πᾶσι τῇ νοητῇ,
Ἀπὸ τῶν ἀστρονομῶν δεκάδα κλέεσθαι μιν ἀγνῶν.

Μονάδα μὲν ἀκμήτου λέγουσιν, καὶ καθάρων τῇ μονάδος, τὴν ἐνοειδῇ καὶ κρύφιον τῇ ἐνός ὄντος αἰτίας· περὶ τῆς δεκάδας δὲ ζῶντων, τὴν τῇ νοητῇ πληθύνει· ἔκφρασις, ἢ ἡ δὲ ἀστρονομία φησὶν, ἢ μέση τῇ μονάδος καὶ περὶ τῆς δεκάδας δὲ, αὐτὸν τὸν κόσμον τὸν πάντων δημιουργὸν ὅππ' αἰτίας ἀριθμῶν εἰκόνας, ἄνωθεν εἰς αὐτὸν ἐκδοθεῖσαι.

Ex Sexto philosopho.

Καθάρων μὲν οὖν οἱ ἀπὸ τῆς μαθημάτων Πυθαγόρειοι μεγάλῃ ἀποτέμνουν διδάμναι τοῖς ἀριθμοῖς, ὡς τῇ ὁλῶν φύσεως κατ' αὐτοὺς διοικουμένης. ὅθεν καὶ αἰετοὶ ἐκπεφώνουσι τὸ,

-- ἀριθμῶν δὲ τε πάντ' ἐπέοικεν.

ὁμνύοντες οὐ μόνον τὸν ἀριθμὸν, ἀλλὰ καὶ τὸν ὑποδείξαντα αὐτοῖς τὸν Πυθαγόρεον, ὡς θεὸν, ὅππ' αὐτῇ ἀριθμῶν διδάμναι· λέγοντες,

Οὐ μὲν τὸν ἀμετέραν ψυχῇ περὶ τῶν ἀστρονομῶν
Παρὰ ἀενάου φύσεως ῥιζώματ' ἔχουσαν.

Τετραδάδ' δὲ περὶ τῆς ἀστρονομίας παρ' αὐτοῖς ὁ ἐκ τῆς περὶ τῆς ἀριθμῶν συγκαίματος τέλειος ἀριθμῶς. ἐν γὰρ καὶ δύο καὶ τρία καὶ τέσσαρα, δεκά γίνεται· ὅς ἐστι τελειότατος ἀριθμῶς.

ἐπεὶ περ ἐπ' αὐτὸν φησάντες, πάλιν ἀν' αὐτοῦ δὴ πάλιν μο-
ναδία, καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ποιούμεθα τὰς ἀριθμήσεις. Φησὶ
τὸ ἀνέμου φύσεως ριζώματα ἔχουσαν εἰρήκασιν αὐτὸν, διὰ
τὸ κατ' αὐτοὺς ἐν αὐτῇ τὸν λόγον τῆς ἀπάντων κείνου συστά-
σεως.

Afferuntur illa duo carmina iurisiurandi Pythagorici
ex Plutarcho. Sciendum est autem, ex inter Pythago-
rae carmina quae aurea vocantur (quae paulo ante habes)
prius extare, unde cum posterioris priore duntaxat par-
te. Ibi enim in his uerbis, Παλαιά ἀνέμου φύσεως, clauditur
sententia: at carmen ipsum clauditur his uerbis, ἀλλ' ἔρχου
ἐπ' ἔργον, quae iunguntur proximè sequentibus.

Ex Diogene Laertio.

Φησὶ δὲ Ἡρακλείδης ὁ τῷ Σαλαμίνιος ἐν τῇ Σαπφώνος
ἐδοκίμησεν γὰρ ἀφ' ἑνὸς αὐτὸν τὸν Πυθαγόραν, καὶ περὶ τοῦ ὅλου
ἐν ἑπταδύτῳ τὸν ἱερὸν λόγον οὐκ ἔρχει,
ὧν νῦν ἀλλὰ μέτεσθαι μέν' ἡσυχίαις τῷδε πάντας.

Ex Sexto philosopho.

Ἐνθεν καὶ παρ' ἑνὶ οὗτοι οἱ φιλόσοφοι ἀπέχεσθαι ἦν
ἐμψύχων καὶ ἀσεβῆν ἐφασκον τοῖς ἀνθρώποις,
Βωμὸν ἐρᾶν θοῖας μακάρεσσιν θερμοῖσι φόνοισι.

Etiā sequentes duo uersus esse Pythagorae seu Py-
thagoreorum creduntur: quānuis priorem quidam Or-
pheo, quidam Empedocli adscribant.

Δειλοὶ πάνθ' ἀλοιυὰ κυάμων δ' ἀπὸ χεῖρας ἔχουσιν.
Ἰσὺν τοῖς κυάμοις φάλαγγας κεφαλὰς τε τοιῶν.

*Quae sequuntur Pythagorae carmina, inter ea
reperies quae aurea vocantur. Ideo autem
hic quoque ponere haec paucula placuit,
ut et doctam eorum explicationem
acciperes, et cetera quoque
quibus permixta sunt,
minimè suspecta
haberes.*

Ex Proclo.

Καὶ τοῦτο ἄρα καὶ εἰς τὸν ἀριθμὸν Πυθαγόρειος ὁ-
μνος ἔλεγε, ὅτι περὶ τοῦ Μονάδος ἐκ κυβημάτων ἔστ'
αὐτῇ ἱκνῆται Τετραδὸν ὅττι ζαχίω, ἔκπει δὲ αὐτῇ τὴν δεκάδα
μητέρας πάντων οὐσαν. Οὕτω δὲ καὶ αὐτὴν τὴν πεντακτὴν
Παραγὰ ἀνέμου φύσεως
ὑμνήσεν ὁ τῷ χρυσῶν ἐπὶ τὴν πατρίν.

Ex Plutarcho.

Καλῶς δ' οἱ Πυθαγόρειοι παρεκάλουσαν, λέγοντες,
Ὅσα ἡ δαίμωνι τυχῆς βροτῶν ἀλγέ' ἔχουσιν,
ὧν αὖ μοῖραν ἔχῃς, τὰ τὴν ἔχουσα ἀγαθὰ κίη.
Αἰνέου γὰρ εἶναι ἀρετῶν τε καὶ ὁφείν, Ἐν τοῖς κακοῖσι μὴ
τεθνῆσθαι τοῖς.

Ex eodem.

Νοσῶν τε ὁ ἄνθρωπος ἐκλογίζεται καὶ αἰσθημένησκειται πλη-
μονας αὐτοῦ καὶ οἰνώσεις, καὶ ἀπαιτίας περὶ δαίμων, ἡ κό-
πος ὑπὸ βόλονται, ἡ μεταβολὰς ἀέρων ἀήθεις καὶ ἀπό-
ποις ἔπειτα περὶ κρούσας ἐν πολιτείαις, καὶ περὶ πτωχῶν ἀ-
δοξίας περὶ ὄχλον, ἡ δὲ βολαῖς περὶ ἡγεμόνα, τὴν αἰτίαν

ὅς αὐτὸ καὶ ἦν ὡς αὐτὸν αἰασσοπέι,

Πῇ παρέβην; τί δ' ἔρεξα; τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη;

Ex Clemente Alex.

Φημί δ' οὐδ' ἐπαίνον ἢ φόρον, ἢ ἐπαίνω τί εὐκόσῃ φύ-
γω, μάλιστ' πάντων τοῖς ἀνθρώποις ἀγαθὰ πάντα φάρμα-
κα. οἱ μὲν οὐδ' οὐδ' αἰσίου, καὶ τὰ τῶν ὁσίων τοῦ πύρρος καὶ
σφύρας καὶ ἀκμονος, τυτέσιν ἀπειλῆς, ἐλέγχου, ὀπτιμύ-
σεως ἐλαύνονται· οἱ δὲ αὐτῇ φερόμενοι τῇ πίσει, ὅς αὐτῷ
δακτυλὶ καὶ πωρεπκοῖ, αὐξάνονται τῇ ἐπαίνῳ. Ἀρετὰ γὰρ ἐ-
παίνοιο οὐδ' αἰσίου ὡς ἀέξεταί, καὶ μοι δεκτὴ σιωπῆς ὡς τοῦ
Σάμου τοῦ ἀγγέλλειν Γυθαγόρας,

Δεῖλ' αὖ μὲν ἐκπερήξας, ὀπτιμύσας ὅς ἔρεξα δὲ,
τέρπου.

Τὸ δὲ ὀπτιμύσειν, καὶ γοῦθεῖν καλεῖται. τὸ δὲ ἐτυμολο-
γεῖται ἢ γοῦθεσις, τοῦ ἐνδεμασιμός· ὡς ἔστι τὸ ὀπτιμύσειν
κὼν εἶδος, τοῦ ὀπτιμύσειν.

Visum est autem subiungere ἑξ παραφρασιν pulcherri-
mam, seu interpretationem paraphrasticam, Versus proxi-
mè precedentis, ὅς ceterorum quatuor, qui totam senten-
tiam conficiunt: horum videlicet,

Μηδ' ὕπνον μαλακοῖσιν ἐπ' ὄμμασι πρὸς δέξασθαι,

Πεῖν ἢ ἡμεῖν ἔργον τοῖς ἐκείνοις ἐπελθεῖν.

Ἡ παρέβην; τί δ' ἔρεξα; τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη;

Ἀρετὰ μὲν δ' ἀπὸ πρῶτου, ἐπὶ τῷ καὶ μετέπειτα

Δεῖλ' αὖ μὲν ἐκπερήξας, ὀπτιμύσας ὅς ἔρεξα δὲ, τέρπου.

Ita enim hac paraphrasticè interpretatus est in cuius ex-
tant de viro bono Versus in calce illius ipsius idyllij quod de
eo scriptus,

Nec prius in dulcem declinat lumina somnum,

Omnia quam longè reputaverit acta diem

Quæ prætergressa: quid gestum in tempore, quid non.

Cur isti facti decus absuit, aut ratio illi?

Quid mihi præteritum? cur hoc sententia sedit,

Quam melius mutare fuit? miseratus egentem,

Cur aliquem fracta perscnsi mente dolorem?

Quid volui quod nolle bonum foret? Virile honesto

Cur malus antictuli? num dicto aut denique vultu

Perscrictus quisquam? cur me natura magis quam

Disciplina trahit? sic dicta ὅς facta per omnia

Ingressus, oratioque à discere cuncta revolvens,

Offensus pravis, dat palmam ὅς premia rectis.

Cicero quoque in suo de senectute libello ad hunc locum
respicens, Catonem ita loquentem inducit, Pythagoreo-
rumque more, exercenda memoriæ gratia, quid quoque
die dixerim, audierim, egerim, commemoro vesperi.

Necnon Horatius huc respexit, in his Versibus satyræ 4,
prioris libri,

--neque enim quum lectulus aut me

Porticus exceperit, desum mihi, rectius hoc est:

Hoc faciens, vitium melius: sic dulcis amicis

Occurrat. ὅς.

Κ Λ Ε Α Ν Θ Ο Υ Σ

Ι Α Μ Β Ε Ϊ Α .

C L E A N T H I S

I A M B I .

*Addendi aliis eius versibus quos habes
supra.*

Ex Stobæo.

Κακουργότερον οὐδ' ἐν Δι' ἑσθλῆς ἔστι πῦρ.
Λάθρα γὰρ ἀπειτήσῃσι τὸν πεπεισμένον,
Μῖσος ἀναπλάττει πρὸς τὸν οὐδ' ἐν αἵτιον.

Ex eodem.

Ὅς τις ἐπιθυμῶν ἀνέχεται ἀγροῦ πρὸ ἁλματος,
Οὗτος ποιήσῃ τοῦτ', εἰ μὴ καὶ ἐν λάτρῃ.

Ex eodem, ibidem.

Πόθεν ποτ' ἄρα γίνεται μοιχῶν γένος;
Ἐκ κερδιῶντος ἀνδρὸς ἐν ἀφροδισίοις.

*Eiusdem philosophi versus pulcherrimi ἐ
Græcis Latini facti à Seneca extant apud eum
in fine libri XVIII epistolarum. ubi scribit,*

*Quare impigri atque alacres excipiamus imperia, nec
deseramus hunc operis pulcherrimi cursum, cui quicquid
patimur intextum est: sed sic alloquamur Iovem, cuius gu-
bernaculo moles ista dirigitur, quem Cleanthes noster ver-*

*sibus disertissimè alloquitur: quos mihi in nostrum sermo-
nem mittere permittitur, Ciceronis viri disertissimi exem-
plo. Si placuerint, boni consules: si displicuerint, scies me in
hoc sequutum Ciceronis exemplum.*

Duc me parens celsæque dominator poli

Quocunque placuit, nulla parendi mora est:

Assum impiger, fac nolle: comitalor gemon,

Malis que patiar quod pati licuit bono.

Ducunt volentem fata, nolentem trahunt.

*Sic vivamus, sic loquamur, paratos nos inveniat atque
impigros fatum. Hæc est magnus animus qui se deo tra-
dit: at contra ille pusillus ac degener, qui oblectatur, &
de ordine mundi malè existimat, & emendare manu-
deos quàm se.*

*Visum est hac quoque eiusdem philosophi, li-
cet soluta oratione scripta. adiicere: ex
Sexto philosopho, qui non-
dum editus est.*

Ὁ δὲ Κλεάνθης οὕτως σωτηρώπει,

Εἰ φύσις φύσεως ἔστι κρείττων, εἴη αὖ τις ἀ-
ρίστη φύσις· εἰ ψυχὴ ψυχῆς ἔστι κρείττων, εἴη
αὖ τις ἀρίστη ψυχὴ· καὶ εἰ ζῶν τίνι κρείττον
ἔστι ζῷον, εἴη αὖ τι κρείττερον ζῶον. οὐ γὰρ εἰς ἀπεί-
ρον ἐκπίπτειν πέφυκε τὸ τοιαῦτα. ὥς περ οὖν οὐ-
δὲ ἡ φύσις ἐδύνατο ἐπ' ἀπείρον ἀνέξεισθαι κατὰ τὸ
κρείττον, οὐδ' ἡ ψυχὴ, οὔτε τὸ ζῷον. ἀλλὰ μὲν
ζῶον ζώου κρείττον ἔστιν, ὥς ἱπποσ γελώνης, εἰ τύ-
χοι, καὶ πῦρ οὐνοῦ, καὶ λέων πάντεσσι. πάντων
δὲ σχεδὸν τῶν ὀπτιγέων ζῶων ἡ σαρματικὴ καὶ ψυ-
χικὴ Διαιθέσθι παρέρχεται καὶ κρείττερος ἐστὶ τοῦ ἀνθρώπου.
τίνι κρείττερον αὖ εἴη ζῶον καὶ δρεπῆς. καὶ οὐ
πάνυ ἴσ' ὁ ἀνθρώπος κρείττερον εἶναι δύναται ζῶον.
οἷον δὲ θέως ὅτι Διὸς κακίας παρόυστα τὸν πάντα
χρόνον· εἰ δὲ μή γε, τὸν πλείεστιν. καὶ γὰρ εἴποτε πε-
ρὶ γῆραιτο δρεπῆς, ἀψὲ καὶ παρὲς πῶς τῆς βίου δυσ-
μεῖας παρὶνενται· ὅπτι κερὸν τ' ἔστι καὶ ἀδοκίμοι, καὶ
μυρίων δεινῶν βοήθημάτων, καὶ ὥς περ τροφῆς
καὶ σκεπασμάτων, καὶ τῆς ἄλλης τῆς σώματος
ὀπτιμελείας, πικρὸν ἴν' αὐτὸν τυρέννου τροπὴν ἐφε-
σῶπος ἡμῖν, καὶ τὸν παρὲς ἡμέραν διασπὸν ἀπαμ-
τύντας, ἡ μὴ παρέρχονται ὥστε λυθῆναι αὐτὸν ἡ

ἀλείφειν καὶ περιβάλλειν καὶ τρέφειν, νόστιμα καὶ
θύναιτον ἀπὸ λούντος. ὥς τε οὔτε τέλειον ζῶον ὁ ἀν-
θρώπος, ἀτελές δὲ καὶ πολὺ κερχολισμῶν τῆς
τελείου. τὸ δὲ τέλειον καὶ ἀεὶ μόνον, κρείττερον μὲν αὖ
ὑπέρχοι ἀνθρώπου, καὶ πάσης πῶς δρεπῆς συμ-
πεπληρομῶν, καὶ πῶς καὶ ἀνέπιδεκτον.
τοῦτο δὲ εἰ διόισθι θεοῦ, ἔστιν ἡ δρεπῆς.

ΕΚ ΤΩΝ ΗΡΑΚΛΕΙ-
ΤΟΥ ΤΟΥ ΕΦΕΣΙΟΥ.

HERACLITI EPHE-
SII QVÆDAM.

Ex Sexto philosopho.

Ὁ δὲ Ἡράκλειτος, ἐπεὶ πάλιν ἐδόκει διῶσιν ὠργανῶσαι
ὁ ἄνθρωπος πῶς τῆς ἀληθείας γινώσκῃ, αἰδησά τε καὶ
λόγῳ, τούτων τῶν αἰδησιν ἀνταπληρώσας τοῖς θεωρητικοῖς
φυσικοῖς ἄπασιν ἔτι νενόμικε, πὺν δὲ λόγον ὑποτίθεται κειμή-
λιον. ἀλλὰ τῶν μὲν αἰδησιν ἐλέγχε, λέγων καὶ λέξιν,

Καὶ μέρτυρες ἀνθρώποισιν ὀφθαλμοὶ καὶ
ὡτα βαρβάρους ψυχὰς ἐχόντων.

Ὁ γὰρ ἴσον ἴσῃ βαρβάρων ὅτι ψυχῶν ταῖς ἀλόγοις αἰδη-
σει πιστεύειν. πὺν δὲ λόγον, κειμήλιον τῆς ἀληθείας ἀποφαίνε-
ται, οὐ πὺν ὅποιον δῆποτε, ἀλλὰ πὺν κοινὸν καὶ θεῖον. ὥς δὲ
ὅτιν ἔπος, σιωτόμορος ὑποδεικτέον. ἀρέσκει γὰρ πρὸ φυσικῆς, τὰ
πλεονέχον ἡμῶς λογικόν τε ὃν καὶ φρενῆρες. Paucis inter-
iectis subiungit, Τοῦτον δὲ οὐ πὺν θεῖον λόγον καὶ Ἡ-
ράκλειτον δι' αἰαπνοῆς ἀπάσαιτες, νοεροὶ γινόμεθα. καὶ ἐν
μὲν ὕπνοις ληθαῖοι, καὶ δὲ ἐγερσιν πάλιν ἔμφορες. ἐν γὰρ τοῖς
ὕπνοις μυσταῖτων τῶν αἰδησηκῶν πόρων, χωρίζεται τῆς πῶς
τὸ πλεονέχον συμφυΐας ὃ ἐν ἡμῖν νοῦς, μόνης τῆς καὶ αἰαπνοῦ
πῶς φύσεως σωζομένης, οἷον ἐξ ἑνὸς ρίζης. χωλεαίς τε ἀ-
ποβάλλει τῶν πλεονέχον εἴχε μνημονικὴν διδάμιν. ἐν δὲ ἐγρη-
γορόσι πάλιν δέχεται τῶν αἰδησηκῶν πόρων, ὥς πρὸς ἐξ ἑνὸς ὅτι.

h. i.

είδων παρ' αὐτῆς, καὶ τῷ περὶ χρόνι συμβαλὼν, λογικὴν οὐ δύναται διώσκειν.

Ille autem Heracliti locus affertur ex a Stobaeo, titulo περὶ ἀφροσύνης, ita scriptus, Κακοὶ γίνονται ὀφθαλμοὶ καὶ ὥτα ἀφρόνων ἀνθρώπων βαρβαροὺς ψυχὰς ἔχοντων.

Ex eodem, paulo post.

Τούτων δὲ τὸν κοινὸν λόγον καὶ δεῖον, καὶ οὐ κατὰ μεταχρῶν γινόμεται λογιῶν, κερτήριον ἀληθείας φησὶν ὁ Ἡρακλείτης· ὅθεν τὸ κοινὸν πᾶσι φαινόμενον, τὸ ἐν τῇ πρὸς τὸν κοινὸν γὰρ καὶ δεῖον λόγον λαμβάνεται· τὸ δὲ ἐν τῇ μόνῳ παρὰ τὸν κοινόν, ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου, διὰ τὴν ἀνθρώπου αἴσθησιν, ἀναρχήματος οὐκ ἔστιν ὡς περὶ τοῦ περὶ τοῦ ἀναρχήματος ἀνθρώπου, καὶ τούτων ἡτὰ δεικνύει τὸ περὶ χρόνι, φησὶ,

Λόγου τῷ δέοντος ἀξύνετοι γίνονται ἀνθρώποι, καὶ παρὰ τὸ ἐν τῇ ἀκαθυσίᾳ, καὶ ἀκαθυσίτες ὅπως ὦτον. γινόμενων γὰρ καὶ τὸν λόγον τὸνδε ἀπειροὶ ἐξήκασιν, πειρομένοι ἐπέων καὶ ἔργων τοιούτων ὁμοίων ἐνὶ διηγεύματι, καὶ φύσιν διαμέτρων ἔκαστον, καὶ φερόμενων ὅπως ἐχθρῶν. τοῖς δὲ ἄλλοις ἀνθρώποις λανθάνει ὁ καὶ ἐν ἐκείνοις περὶ τοῦ οὐκ ὄντος, ὅπως περὶ τοῦ οὐκ ὄντος δυνάμεις ὅπως λανθάνονται.

Διὰ τούτων γὰρ ῥητῶς περὶ τῆς οὐ κατὰ μεταχρῶν τῆς δεῖου λόγου πάντα περὶ τοῦ χρόνου καὶ τοῦ χρόνου, ὁ λόγος περὶ τοῦ χρόνου, ὅπως περὶ τοῦ χρόνου,

Διὸ δεῖν ἐπεὶ περὶ τῆς δεῖου. τῷ λόγῳ δὲ ἐόντος ἐξυνοῦ, ζώουσιν οἱ πολλοὶ ὡς ἰδίαν ἔχοντες φρόνησιν, ἢ δὲ ἐστὶν ὅτι ἄλλοις ἢ ἄλλοις ἐξήγησιν τῷ χρόνῳ τῷ πάντος διοικήσεως. διὸ καὶ τὸ ὅτι αὐτὸς τῷ μὴ μὴς κοινωνήσῃ μετὰ, ἀλλήλων μετὰ· αὐτὸ δὲ αὐτὸ ἰδίαν.

σώματι, καὶ τῷ χρόνῳ.

Νυνὶ γὰρ ῥητότατα καὶ ἐν τούτοις τὸν κοινὸν λόγον κερτήριον ἀποφαίνεται, καὶ τὰ κοινὰ καὶ φησὶ φαινόμενα, πρὸς τὸν κοινόν (ὡς αὐτὸν κοινόν κερτήριον λόγον) τὰ δὲ κατὰ τὸν κοινόν ἐκείνῳ, καὶ τῷ χρόνῳ.

Ex Clemente Alex.

Ὁρφέως δὲ ποιήσας,

Ἔστιν ὕδωρ ψυχῆ, θάνατος δὲ ὕδατος αἰμοσύνη.

Ἐκ δὲ ὕδατος γαῖα, τὸ δὲ ἐκ γαῖας πάλιν ὕδωρ.

Ἐκ τῆς δὲ ψυχῆ ὁ λὸν αἰθέρα ἀλλάσσει.

Ἡρακλείτης ἐκ τούτων συνιστᾷ λόγον τοῦ χρόνου, ὡς περὶ τοῦ χρόνου φησὶ,

Ψυχῇσιν θάνατος, ὕδωρ γὰρ ὕδατος ὕδατι δὲ θάνατος, γὰρ γὰρ ὕδατος. ἐκ γὰρ ὕδατος γίνεταί, ὡς ὕδατος δὲ ψυχῇ.

Proclus in Timaeum Platonis mentionem eiusdem loci Heracliti facit: meminit ex Philo. Caeterum Heraclitum maximam suorum scriptorum partem ex Orpheo mutatum esse, idem Clemens scribit, tertia ab eo loco pagina, σιωπῶν δὲ Ἡρακλείτην τὸν Ὀρφέα, ὅς περὶ Ὀρφέως τὰ πλεῖστα ἔληφεν. Ex Plato in Cratyllo, allatis duobus Orphici versibus, subiungit τὸν οὐκ ὄντος, ὅτι καὶ ἀλλήλοις συμφωνεῖ, καὶ περὶ τῶν Ἡρακλείτου πάντα τείνει. Praedicat autem ibi ex Homericæ sententiæ mentio, necnon Hesiodo.

Ex eodem.

Ὁ Ὀρφέης ἐπέμνηται καὶ τὸν Ἑμπεδοκλέα, ὅς φησιν ὅτι τῶς τῆς τῆς πάντων ἀναλήψεως μέμνηται, ὡς ἐστὶν ὁμοίως ποιεῖ εἰς τὴν τῆς πυρὸς οὐσίαν μεταβολῆς. σφαιρῶτα Ἡρακλείτης ὁ Ἐφέσιος τῷ χρόνῳ τῆς δόξης· τὸν κοινόν κόσμον, αἰθέριον δὲ τὸν κοινόν· τὸν δὲ ἰδίαν, φαινόμενον· τὸν καὶ τὴν δόξαν.

κόσμησιν εἰδώς οὐχ ἕτερον ὄντα οὐκένου πως ἔχοντες, ἀλλ' ὅτι μὲν αἰδὼν τὸν δὲ ἀπάσης τῆς οὐσίας αἰδῶς ποῖον κόσμον ἦ δει, φανερόν ποιεῖ, λέγειν οὕτως,

Κόσμον τ' αὐτὸν ἀπάντων ἔτε τις θεῶν ἔτε αὐ-
θρόπων ἐποίησεν· ἀλλ' ἡ αἰ, καὶ ἔστι, καὶ ἔστι,
πῦρ αἰεζῶν, ἀπὸ μὲν μετρώ, καὶ ἀποσθεννύ-
μενον μετρώ.

Ὅτι δὲ καὶ γῆν καὶ φθαρτὴν αὐτὴν ἔῃ ἐδοξμάπεν, μη-
νύει τὰ ὁππερόμενα.

Πυρὸς, τρεπὴ περὶ τὸν θαλάσσαν· θαλάσσης ἢ
τὸ μὲν ἡμῖν, γῆ· τὸ ἡμῖν, περὶ τὴν.

Διὰ μὲν γὰρ λέγει ὅτι πῦρ ὑπὸ τῆς διοικουῦς λόγῳ, καὶ θεοῦ
τὸ ἀνιπτανε δὲ αἰετος ἀνέπειται εἰς ὕψος, τὸ ὡς ἀνέπειται ὁ
δὲ ἀνιπτανε, ὁ καλεῖται θαλάσσαν. ἐν δὲ τούτῳ αὐτῆς γίνε-
ται γῆ καὶ οὐρανός, καὶ τὰ ἐμπεριέχοντα. ὅπως δὲ πάλιν
ἀλλὰ ἀμβάεται καὶ ἐκπυροῦται, σαφῶς διὰ τῶν δεικνύων.

Θάλασσα δὲ ἀνέπειται ἐμπεριέπειται εἰς τὸ αὐτὸν
λόγον οὐκ οὐκ περὶ τὸν ἡ γῆν ἐστὶν γῆ. ὁμοίως καὶ
περὶ τῶν ἄλλων στοιχείων τὰ αὐτά.

Ex eodem.

Σὺ δὲ ἀλλ' εἰ μὴ περὶ τῆς ἐπακρούς, πῶς γὰρ σοὺ ἀκου-
σὸν φιλοσόφου, πῶς Ἐφεσίου Ἡρακλείτου, πῶς ἀναισθησίαν ὁ-
νειδίζοντος τοῖς ἀγάλμασι.

Καὶ ἀνέλασαι τρυτίαισιν ὄχρονται, οὐκοῖον εἴ τις
δομοῖς λεοχλυδαίνο.

Ἡ γὰρ οὐχὶ περὶ τῶν οἱ λίθους περὶ τῶν μύθων, εἴτα μύθοι
καὶ περὶ τῶν πυλῶν ἰσχυρῶς αὐτῶς ὡς ἀνεργείας.

Ex eodem.

Οὐ γὰρ φρονέουσιν τοιαῦτα πολλοὶ, οὐκ οὐκ ἐκείνους
σὺ εἰσιν· ἐδὲ μαθόντες γνώσκουσιν, ἐαυτοῖσι ἢ
δοκέουσιν,

καὶ τὸν γῆν καὶ Ἡρακλείτου· ἄρ' οὐ δοκέει καὶ οὕτως τοῖς
μὴ πιστεύοντες ψέγει;

Ex Clemente & Theodoretō.

Ἀληθές ἐστι οὐκ ὅν πάντως, μάλλον ἀποδείκνυται τὸ ὅτι
τὸ περὶ τῆς εἰρηιότητος, ἔαν μὴ πιστεύσῃτε, οὐδὲ μὴ σιωπῇτε.
Τούτῳ καὶ Ἡρακλείτου ὁ Ἐφεσίου τὸ λόγιον περὶ τῆς εἰ-
ρηιότητος,

ἔαν μὴ ἐλπηται ἀνέλπισον, ὅτι ἐξ ὁρίσας, ἀνέ-
ρδύνητον ἐὼν καὶ ἀπορον.

Ita legitur hic locus apud Clementem in vulgata edi-
tione: apud Theodoretum autem, εἰ μὴ ἐλπίζητε τὸ ἀνέ-
λπισον, ἐν ἐξ ὁρίσας. Fortasse Clementis scripserat, εἰ μὴ
ἐλπηθε ἀνέλπισον, οὐκ ἐξ ὁρίσας. videtur autem ex alibi
Heraclitus verbo ἐλπετατοῖς quàm τὸ ἐλπίζειν. est e-
nim illud magis Ionicum.

Ex eodem Clemente.

Ἡρακλείτου γὰρ καὶ τῶν φαίνεται πῶς γῆν.

Ἐπειδὴ γὰρ γῆν μὲν ζῶειν ἐξέλουσι, μέρους τ' ἐ-
χὴν· μάλιστα ἢ ἀναπαύεσθαι. καὶ πᾶσι καὶ κα-
λείπουσι μέρους γῆν ἐσθαι.

Ex eodem.

Τί δὲ οὐχὶ καὶ Ἡρακλείτου θάνατον πῶς γῆν καὶ
Γυθαγόρα τε καὶ τῶν ἐν Γοργία Σωκράτει ἐμφερώς; ἐν οἷς
φησὶ,

Θάνατός ὅσον ὅσον ἐγερθέντες ὁρέομεν· ὅσον
ἢ δ' ὄντες, ὕπνος.

Ex Clemente & Theodoro.

Ἀξύνετοι ἀκούσαντες κωφοῖς εἰκάσι. Φάπς
αὐτοῖσιν μαρτυρεῖ, παρέντας ἀπειναι.

Ex iisdem.

Μόροι μέζονες μέζοντας μοίρας λαγχάνουσι.
Apud Theodoretum perperā legitur μοῖροι pro μοῖροι: sub-
iungentem illum locum isti.
Ἀρξὶ Φάπς οἱ θεοὶ ἱμῶσι καὶ αὐτ' ὁρῶσι.

Ex Theodoro.

Μένει τις δ' ἀποθνήσκοντας ὅσα σὺκ' ἐλπονται δ-
δὲ δοκέουσιν.

Ex Diogene Laertio.

Μεγάλωφρων δὲ γέγονε [ὁ Ἡράκλειτος] παρ' ὀντιναοῦ,
καὶ ἱερῶν. ὡς καὶ ἐκ τῆς συνηρέμματος αὐτῶς δῆλον, ὡς
ᾧ φησί,

Πολυμαθὴς νόον οὐ διδάσκει. Ἡσίωδον γὰρ ἐν ἑδ-
δαξε, καὶ Πυθαγόρην, αὐτὶς τε Ξενοφάνεά τε καὶ
Ἐκκλήον. ἔτι γὰρ ἐν τῷ σὺφον, ὅτις αὐτῶν γινώσκων,
ἢ τὶ οἱ ἐγκυβερνήσας πάντας διδοῖ πάντων.

Τόν τε Ὀμηρον ἔφασκεν ἄξιον ἐκ τῶν ἀγόνων ἐκβάλλε-
σθαι καὶ ῥαπίσσειν, καὶ Ἀργίλοχον ὁμοίως. ἔλεγε δὲ καὶ,
Ἵβρεν χεῖρ' ὁ σβεννύειν μέλλον ἢ πυρκαϊῶν.

Μάχεσθαι χεῖρ' ὁ τὸν δῆμον ἱερῶν τῶ νόμου ὅπως
ἱερῶν πύχους.

Ex eodem Diogene.

Κατὰ πηται δὲ καὶ ἡ Ἐφεσίων ὅτι τὸν ἐπαῖρον ἐκ-
καλεῖν Ἑρμόδωρον· ὃν οἱ φησὶν,

Ἄξιον Ἐφεσίοις ἡσθεδὸν ἀποθανεῖν πᾶσιν, καὶ τοῖς
ἀνθρώποις τὴν πόλιν κατελιπεῖν· οἵτινες Ἑρμόδωρον
ἐαυτῶν ὀνήϊστον ἐξέβαλον· λέγοντες, ἡμέων μὴδὲ
εἰς ὀνήϊστον ἔσω. εἰ δὲ τις τοιοῦτος, ἄλλῃ τε καὶ μετ'
ἄλλων.

Cicero Tuscul. quæst. lib. 5, Est apud Heraclitum physicum
de principe Ephesiorum Hermodoro: universos ait Ephe-
sios esse morte multandos, quod quum civitate expelle-
rent Hermodorum, ita loquuti sint: Nemo de nobis unus
excellat: sed si quis extiterit, alio in loco est apud alios
sit.

Affert idem Diogenes et quandam eius epistolam, quam
hinc infra, inter alias quæ sub eius nomine feruntur.

Ex libro de allegoriis Homericis, qui
sub Heraclidis Pontici nomi-
ne editus est.

Ὁ γαῖα σκοτεινὸς Ἡράκλειτος ἀσαφὴς καὶ διὰ συμβόλων
ἐκάζεσθαι διωκόμενα θεολογῇ τὰ φυσικά· δι' αὐτῶν φησι,

Θεοὶ θνητοὶ τ' αὐτ' ὁρῶσι, ἀθάνατοι, ζῶντες τὸν ἐ-
κείνων θάνατον, θνήσκοντες τὴν ἐκείνων ζωὴν.

Apud Clementem autem legitur, ὁρῶντες ἄρα εἶπεν Ἡρά-
κλειτος, Ἀνθρώποι, θεοὶ· θεοί, αἱ ἄνθρωποι· λόγος γὰρ αὐτῶν.

Ex eodem Heraclide.

Ποταμοῖς τοῖς αὐτοῖς ἐμβαίνομεν τε καὶ σὺκ' ἐμ-
βαίνομεν· εἰμὲν τε, καὶ σὺκ' εἰμὲν.

Legitur et apud Platonem in Cratylō. Λέγεται του Ηράκλειτος ὅτι πάντα χωρεῖ, καὶ οὐδὲν ἰσχύει. καὶ ποταμοῦ ῥοή ἀπεικάζων τὰ ὄντα, λέγει ὡς δις ἐς τὸν αὐτὸν ποταμὸν οὐκ ἀνέμβεται. Scribit item Plutarchus, πρὸς τὴν εἰς τὸν Δελφοῖς, pag. 698 meae editionis, ποταμὸς γὰρ οὐκ ἔστιν ἐμβύλιος δις τὰ αὐτὰ, οὐδὲ θνητὸς οὐσίας δις ἀναβαίνει καὶ ἔξιν.

Ex Stobaeo, titulo περὶ Φρονήσεως.

Ὀνόσων λόγοις ἤκουσαι, οὐδεὶς ἀφικνεῖται ἐς τοῦτο, ὥστε γινώσκειν ἢ γὰρ θεὸς, ἢ θηρίον. ὅτι σφόν ἐστι πάντων πεχωρισμύον.

Κρύπτειν ἀμαθίην κρέσσον, ἢ ἐς τὸ μέσον φέρειν. Plutarchus quoque affert cum alibi, τὴν ἐν τῇ περὶ τῆς ἀκούειν, pag. 75. meae editionis. Ἐπεὶ γὰρ οὐδὲ ἀμαθίᾳ κρύπτειν ἀμεινον (ὡς φησιν Ηράκλειτος) ἀλλ' εἰς μέσον ἀνάγει καὶ διεσπύειν.

Ex eodem Stobaeo ibidem.

Ἀνθρώποις γινεσθαι ὁκόσοι θέλουσιν, σὺν ἀμεινον.

Ibidem.

Νοῦτος ὑγείων ἐποίησεν ἡδὺ καὶ ἀγλαίαν· λιμὸς κέρον, καὶ μακρὸς ἀνάπαυσιν.

Σωφρονεῖν δρετὴ μεγίστη καὶ σοφία, ἀληθία λέγειν καὶ ποιεῖν καὶ φύσιν ἐπαίοντας. ζυγόν ἐστι πᾶσι τὸ φρονεῖν, ζυγὸν νόου λέγοντας. ἰαχυρίζεσθαι καὶ πρὸς ζυγὸν πάντων, ὅπως περ νόμος πόλις, καὶ πόλις ἰαχυροτέρος. τρέφονται γὰρ πάντες οἱ ἀνθρώποι νομοὶ ὑπὸ ἐνὸς τῷ θεῷ. καρεῖται γὰρ τοσούτοι ὁκόσον ἐθέλει, καὶ ἐξαρκεῖ πᾶσι καὶ πρὸς γινεσθαι.

Ex titulo περὶ ἀφροσύνης.

Κακοὶ γίνονται ὀφθαλμοὶ καὶ αἶψα ἀφρόνων ἀνθρώπων, ψυχὰς βαρβαροὺς ἐχόντων.

Hunc locum paulo aliter scriptum habuisti supra ex sexto philosopho.

Ex titulo περὶ σωφροσύνης.

Ἀνθρώποισι πᾶσι μέτεσι γινώσκειν ἑαυτοὺς, καὶ σωφρονεῖν.

Ἀνὴρ ὁκρῶται μεθυομένη, ἀλλ' ὑπὸ παιδὸς ἀνέβη σφαλλόμενος, σὺν ἐπαίῳ ὅκη βαίνει, ὑγρὴν τιμὴν ψυχὴν ἔχων. αὐτὴ ψυχὴ, σφωτάτη καὶ δέξισι.

Ex Plutarcho.

Πυρὸς θάνατος, ἀέρι γένεσις καὶ αἰὲρος θάνατος, ὅθεν γένεσις.

Sic supra habuisti ex eodem physico, ψυχὴν θάνατος, ὅθεν γένεσις ὅθεν δὲ θάνατος, γένεσις.

Ex eodem.

Ταυτὸ τ' ἐνὶ ζῶν καὶ τεθνηκός, καὶ τὸ ἐρηγός καὶ τὸ καθεῖδον, ἔνέον καὶ γηραιόν. Ἐπεὶ γὰρ μεταπεσόντα, ὁκνεῖν ἔστι· καὶ κείνα πάλιν μεταπεσόντα, ταῦτα.

Ex eodem.

Παλίντονος ἀρμονία κόσμου, ὅπως λύρης ἐπὶ ζυγόν.

Affertur a Plutarcho in libello de Iside et Osiride, pag. 657, meae editionis. Et rursus in opusculo περὶ τῆς ὁτι

μαίω ψυχρονίας: ubi scribit, καὶ ἁρμονία καὶ λόγος ἄρσιν
πειθοὶ μεμψιδόρῳ ἀνείκελιν, ὡς εἰρημίδῳ οἱ πολλοὶ κα-
λοῦσιν. Ἐμπειρικῆς δὲ, φιλικῶν ὁμοῦ καὶ νέκρας. Ἡράκλειτος
δ', παλίντροπον ἁρμονίᾳ κόσμου, ὅπως αὖτε λύρης καὶ τῆς.
Idem aliquando ῥοῖσ, Ἀρμονίᾳ γὰρ ἀφανὲς φανερῆς κρείτ-
των, καὶ Ἡράκλειτος ἐν τῇ περὶ διαφορᾶς καὶ περὶ ἐτερότητας
ὁ μὲν ἡμῶν θεός ἐκρυψεν καὶ κατέδυσεν.

Ex eodem.

Σίβυλλα μενοειμένη σέματι ἀγέλαται καὶ ἀκαλ-
λάπτει καὶ ἀμύεται φθονορμύνη, χιλίων ἐτῶν
ὁξυνεῖται τῇ φωνῇ διὰ τὸν θεόν.

Ex eodem.

ὁ νόμος οὗ τὸ μεντεῖον ἔστι τὸ ἐν Δελφοῖς, ἔπε
λέγει, ἔτε κρύπτει, ἀλλὰ σημαίνει.

Ex eodem.

Ἡλίου μὲν ἔντος, ἔνεκα τῆς ἄλλων ἄστρον δ'-
φρόνῳ αὐτῷ ἡγομένη.

Ex eodem.

Βλάξ ἀνδρωπος ὅτι παντὶ λόγῳ φιλεῖ ἐ-
πισηῶσαι.

*Affertur a Plutarcho hic locus Heracliti, in libello πῶς δὲ
τὸν νέον ποιημάτων ἀκούειν, ὅτι in opusculo περὶ τοῦ ἀκούειν:
sed utrobique perperam scriptus est in editionibus quae
meam praecesserunt. nam priore loco pro ἐπισηῶσαι (quod
mea ex vet. cod. autoritate habet) legitur πεποιήσαι. In al-
tero loco pro illo ἐπισηῶσαι habent πεμδύεσαι. ubi scribit
Plutarchus, δειπταὶ γὰρ οὐδ' αὐτὸ μικρῶς ἀλαθείας,
ὅσα δὲ καὶ μείζονος ὅσα οἱ μὲν καταφρονήτικοι καὶ ἀραιοῖς*

ἢ πον ὠφελουῶται ὑπὸ τῶν λεγόντων, οἱ δὲ θαυμαστικοὶ καὶ
ἀκακοὶ μάλλον βλάπτονται καὶ τὸν Ἡράκλειτον ἐκ ἐλέγχου-
σιν, εἰπόντα, Βλάξ ἀνδρωπος ὅτι παντὶ λόγῳ ἐπισηῶσαι φι-
λεῖ. *In altero autem loco haec sunt eius verba, ὅτι ὅπως ἀ-
παντῶν καὶ ἀντερείδων, καὶ μὴ παντὶ λόγῳ πλεον, ὡς αὖτε πᾶσι
ματι, ὡς αὖτε διδοῖς ἑαυτὸν, ἀλλ' ὁρῶς ἔχον νομίζων τὸ, Βλάξ
ἀνδρωπος ὅτι παντὶ λόγῳ φιλεῖ ἐπισηῶσαι, πολλὰ διακρού-
σεται ἢ οὐκ ἀληθῶς οὐδὲ ὠφελίμως λεγούτων. Quae
Plutarchi in utroque loco verba illam ueterum exem-
plarum lectionem comprobant.*

Ex eodem.

Κύνες γὰρ ἐβαύζουσιν ὃν αὐτὸν μὴ γινώσκουσι.

*Idem Plutarchus in lib. περὶ τῶν ἐμμελειῶν-
των χρησίων.*

Ἄμα δὲ αὐτὸς οὐκ ἀλόγως καὶ ξηρότητα φαίνει μετὰ τῆς
θερμότητος ἐξηγομένην, λεπτύνειν τὸ πᾶν, καὶ ποιεῖν ἀ-
δερῶδες καὶ καθαρόν. Αὕτη γὰρ ἐστὶ ψυχὴ, καὶ Ἡράκλει-
τον. *Apud eundem in priore περὶ σαρκοφαγίας libello legitur
αὐτῇ ξηρῇ ψυχῇ ὁφθαλμοί. sed genuina scriptura esse uide-
tur, αὐτῇ ψυχῇ, ὁφθαλμοί: ut ex Stobaeo attuli supra. Ac su-
perior illud αὐτῇ irrepsisse pro αὐτῇ: quod aliquis exposue-
rit illa uoce ξηρῇ. unde orta sit illa lectio. scito alioquin af-
ferri ex eodem philosopho, ὅκου γὰρ ξηρῇ, ψυχῇ ὁφθαλμοί.*

Idem in lib. περὶ διασημονίας.

Ὁ Ἡράκλειτος φησὶ τῶς ἐξηγητῶν ἕνα καὶ κοινὸν νό-
μον τῷ, τῷ δ' κοινωμένων ἕκαστον εἰς ἴδιον ἀποσπείρειται.

Idem in lib. περὶ ἱσίδος καὶ ὀσίειδος.

Ἡράκλειτος μὲν γὰρ ἀπικρὺς πόλεμον ὀνομάζει πατέρας καὶ
βασίλεα καὶ κύριον πάντων. καὶ τὸν μὲν Σέμηρον, ἐκ χόρεμον
ἐκ τε θεῶν ἔστιν ἐκ τ' ἀνθρώπων ἀπολέειν, λαοθάλασσαν φησὶ τῇ

πάντων γνέσθ' καταρώμενον, ὅκ' μάχης καὶ ἀντιπαθείας ἢ
 γνέσιν ἐχόντων ἥλιον ὃ μὴ ὑπεβήσεσθαι τοῖς περσέωντας
 ὄροις· εἰ ὃ μὴ, γλώττιας μὲν δίκης ὀπτικούρους ἐξέθησάν.

Idem in lib. πότερα τῶν ζώων φρονιμώτερα.

Ἐπεὶ πῶγε μὴ πάντα πᾶσι καθαρεύειν ἀδικίας τὸν ἄνθρωπον
 τῶ τὰ ζῶα μεταχειζόμενον, Ἐμπεδοκλῆς καὶ Ἡράκλειτος
 ὡς ἀληθῆς περὶ δέχονται, πολλὰ καὶ ὀδυρόμενοι καὶ λοιδο-
 ροῦντες τὴν φύσιν, ὡς ἀδίκην καὶ πόλεμον οὔσαι, ἀμυγῆς
 δέμῃ δὲν μὴ δὲ εἰλικρινές ἔχουσιν, ἀλλὰ διὰ πολλῶν καὶ ἀ-
 δίκων παθῶν περιανοιόμενοι. ὅπου καὶ τὴν γνέσιν αὐτῆς ἐξ
 ἀδικίας στυγερὰν εἰναι λέγουσι, τῶ δὲ νητῶ συνερχομένου τῶ ἀ-
 θανάτου, καὶ πέρπεσθαι τὸ γνόμενον ὡς οὐ φύσιν μέλει τῶ
 γνηστῆτος ἀποσσωμενοῖς.

ΗΡΑΚΛΕΪΤΟΥ ΤΟΥ ΕΦΕ-

ΣΙΟΥ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

HERACLITI EPHE-

SII EPISTOLAE.

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ ΕΡΜΟΔΩΡΩ.

Ηδη μήν ἐπὶ τοῖς ἑαυτῶν χαλέπασι Εὐμόδω-
ρε. Εὐθυκλῆς ὁ Νικοφώντης, τῷ συλλήσαντι
τὴν θεὸν, ἀσεβείας με γέγραπται, αἰδοῦναι σοφίαν
περὶ ἔχοντι ἀπαυδυσία νικῶν. ὥς ὅτι ἐπέγραψα
τῷ βωμῷ οὐ ἐπέστη, τὸ ἐμὸν ὄνομα, θεοποιῶν
ἀνθρώπων ὄντων ἐμαυτὸν. εἴπα κελήσομαι ὑπὸ
ἀσεβοῦς ἐν ἀσεβείῃ; τί οἶε; δόξω αὐτοῖς ἀσεβῆς εἶ-
ναι, ἐναντία φρονῶν οἷς αὐτὸ πρὸς θεῶν νομίζου-
σιν; εἰ καὶ πεπηρομένην ἔκρινον ὄψιν, τυφλότη-
τα αὐτὸν ἔλεγον τὴν ὁρᾶσιν. ἀλλ' ὡς ἀμαρτῆς ἀνθρώπων
διδάξατε περὶ τὸν ἡμῶν τί ὅστις ὁ θεός· ἵνα ἀ-
σεβεῖς λέγοντες πιστεύω. πῶς δὲ ὅστις ὁ θεός;
ἐν τοῖς ναοῖς δαποκεκλεισμένος; ἀσεβεῖς γε, οἱ ἐν
στοντῇ τὴν θεὸν ἰδρύετε. ἀνθρώπος λοιδορεῖται ποι-
εῖται, λίσσιν ὅτι λέγοιτο· θεός ὅτι ἀληθεύειται, ὡς
τῷ τὸ δῶνυμον ἐκ κρημνῶν ἡνῶται. ἀπαυδέου-
ται, ὅτι ἴσῃ ὅτι ὅτι θεός χρεῖται, οὐδὲ ὅτι
δεξιῆς βάσιν ἔχει, οὐδὲ ἔχει ἐν αὐτῷ βόλον. ἀλλ' ὁ-
λος ὁ κόσμος αὐτῷ ναός ἐστι, ζώοις καὶ φυτοῖς ἔ-
σσοις πεποικιλμένος. Ἡρακλῆς ἐπέγραψα τῷ

ΗΡΑΚΛΕΪΤΟΥ ΕΠΙΣΤ. 143

Ἐφεσίῳ τὸν βωμὸν, πολιτογράφον ὑμῖν τὸν θεόν,
ἐχ' Ἡρακλῆτα. αὐτὸς ὅτι ὑμεῖς ἀξυνετῇτε γραμμα-
τα, ἐκ ἐμῇ ἀσεβείας, τὸ ὑμῶν ἀπαυδέου. μενθάνε-
τε σοφίαν, καὶ σωίετε. ἀλλ' οὐ θέλετε. οὐδὲ ἐγὼ ἀ-
ναγκάζω· γράψατε σὺν ἀπαυδυσία, χαίροντες
ἰδοῖς κακοῖς. Ἡρακλῆς ὅτι ὅτι ἀνθρώπος ἐργά-
ναι; ὡς μὲν ὁμηροῦς ἐφύλαττο, καὶ ξενόκτονον.
ἀλλὰ τί αὐτὸν ἐθεοποίησεν; ἡ ἰδία κελοκαρδία,
καὶ ἔργων τῶν ἡνῶται, τῶν τοῖς ἐκτελέσονται
ἀθλοῦς. ἐγὼ οὖν, ὡς ἀνθρώποι, ὅτι αὐτὸς ἀγαθός
εἰμι; ἡμεῶν ἐρόμενος ὑμῶν. καὶ γὰρ εἰ τὸ ἐναν-
τία ἀπειρήνασθε, ὁμῶς ἀγαθός εἰμι· καὶ ἐμοί-
γε πολλοὶ καὶ δυσχερῆσαι ἀθλοῖς κατὰρδωνται.
νενίκηκα ἡσδονας, νενίκηκα χεῖματα, νενίκηκα
φιλοπρίαν· κατεπάλασα δειλίαν, κατεπάλα-
σα κολακείαν. ὅτι ἀντιλέγει μοι φόβος, ὅτι ἀν-
τιλέγει μοι μέθη· φοβεῖται με λύπη, φοβεῖται με
ὀργή. καὶ τούτων αὐτῶν καὶ αὐτὸς ἐστὶ φάσμα,
ἐμαυτῷ ὁπτιπῶν, οὐχ ὑπὸ Εὐρυδέως, οὐ παύ-
σεσθε σοφίαν ὑβρίζοντες, καὶ ἰδίᾳ ἀμαρτήμα-
τα καὶ ἰδίᾳ ἐγκλήματα ἡμῖν παρὰ βόμοις; εἰ
ἐδύνασθε μετ' ἐνιαυτοῖς ἐκ παλιγγενεσίας πεν-
ταμοσίοις ἀναβιῶναι, κατελάβετε αὐτὸν Ἡρακλῆ-
τον ἐπὶ ζῶντι. ὑμῶν ὅτι οὐδὲ ἔχει ὄν ὁματος. ἰσο-
χρονήσω πόλεσι καὶ χώραις διὰ παυδέαν, οὐ-
δέποτε σιγῶμενος. καὶ ἡ Ἐφεσίῳ ἀναπαύσῃ
πόλιν, καὶ οἱ βωμοὶ διὰλυθῶσι πάντες, αἱ ἀν-
θρώπων ψυχαὶ τῆς ἐμῆς ἔσονται χωρὶς μνήμης.

ΗΡΑΚΛΕΪΤΟΥ ΕΠΙΣΤ.

ἄξιον καὶ αὐτὸς γινῆσθαι ἢ βην, οὐ γὰρ Ἡρακλῆες·
ἐκείνῳ αἰεὶ ἔσται μετὰ τῆς ἐαυτοῦ· ἐπεὶ οὐδὲ ἡ-
μῶν γινώσκεται. πολλὰς δὲ ἐρετὴν γινώσκει καὶ ὁμήρου
ἐδιδάκτεν ἄλλω, καὶ Ἡσίοδω ἄλλω, καὶ ὅσοι ἀγα-
θοὶ γινώσκονται, ἐν ἐκείνῳ συνικνύει παρὰ δέαιας κλέας.
ἀλλ' οὐκ εἰμὶ ἀσεβής, Εὐθύκλεις, ὅς μόνῳ οἶδαι
θεόν· σὺ δὲ καὶ θεοὺς, ἔτι οἰομένους· καὶ ἀσεβής,
τὸν μὴ ἄντι δοκῶν. εἰ δὲ μὴ ἰδρυθῇ θεοῦ βω-
μὸς, οὐκ ἔστι θεός· εἰ δὲ ἰδρυθῇ μὴ θεοῦ, θεός
ἔστιν· ὥστε λίθου, θεῶν μάρτυρες. ἔργα δὲ μαρτυ-
ρεῖν, οἷα ἡλίου. νύξ αὐτῷ καὶ ἡμέρα μαρτυροῦσιν·
ὥραι αὐτῷ μάρτυρες, γῆ ὅλη μαρτυροῦσα, μάρ-
τυρ· σελήνῃς ὁ κύκλος, ἐκείνου ἔργον, οὐρανὸς
μαρτυρεῖα.

ΗΡΑΚΛΕΪΤΟΣ ΑΜΦΙ-

δάμαντι.

Νοσοῦμεν, Ἀμφιδάμας, νόσον ὑδρωπῶν· ὥστε
ὅσοι ἐν ἡμῖν, ἐκείνου τὸ κράτος νόσημα. ὑπερ-
βολὴ θερμῆς, πυρετός· ὑπερβολὴ ψυχρῆς, πνεύμα-
σις· ὑπερβολὴ πνέματός, πνίγος, ἡ νῦν ἐμὴ ὑγρὰ
νόσος. ἀλλὰ θεῖον ἡ ψυχὴ ἡ ἀρμόδιος αὐτῇ. οὐδεὶς
ἔστι τὸ πρῶτον, ἰατρικώτατον, φύσις. οὐ γὰρ εἰσάγει·
ἡ πρῶτη ἀτεχνία τὸ παρ' αὐτῇ, ἀλλὰ ὕστερον
ἀλλὰ μιμούμενοι οἱ ἄνθρωποι ὁπτιήματα καὶ ἀ-
γνοίας ἐκτρέφουσιν. ἐγὼ εἰ οἶδα κόσμου φύσιν, οἶ-
δα καὶ ἀνθρώπου· οἶδα νόσους, οἶδα ὑγείαν· ἰάσομαι
ἐμαυτὸν. μιμήσομαι θεόν, ὃς κόσμου ἀμετέριος
ἐπανιστῇ

ΗΡΑΚΛΕΪΤΟΥ ΕΠΙΣΤ. 145

ἐπανιστῇ ἡλίῳ ὁπτιήτων. οὐχ ἀλώσεται νόσω Ἡ-
ράκλειτος, νόσος Ἡρακλείτου ἀλώσεται γνώμη καὶ
ἐν τῷ παντὶ ὑγρὰ αὐαίνετα, θερμὰ ψύχεται. οἶ-
δεν ἐμὴ σφίκα ὁδοὺς φύσεως, οἶδε καὶ νόσου πνεύ-
μα. εἰ δὲ ἢ φθίσκει ὑπέραιτλον γῆν τὸ σῶμα,
δύσεται εἰς τὸ εἰμαρμένον. ἀλλὰ οὐ ψυχὴ δύσε-
ται· ἀλλὰ, ἀθανάτην οὕτω χεῖμα, εἰς οὐρανὸν ἀνα-
στήσεται μετέστροφος. δέξοντα δὲ με ἀνέριος δό-
μοι, καὶ Ἐφεσίοις συσφαινήσω. πολιτεύσομαι οὐκ
ἐν ἀνθρώποις, ἀλλ' ἐν θεοῖς. καὶ οὐχ ἰδρύσω ἄλ-
λων βωμοὺς, ἀλλ' ἐμοὶ ἄλλοι· οὐδὲ ἀπλήσῃ μοι
ἀπέβαιεν Εὐθύκλῆς, ἀλλ' ἐγὼ ἐκείνῳ χολεύω.
θωμάζουσι πῶς αἰεὶ σκυθρωπὸς Ἡράκλειτος, οὐ
θωμάζουσι πῶς αἰεὶ πονηρὸς ἄνθρωπος. μικρὰ
τῆς κακίας ὑπανεῖτε, καὶ γὰρ ἔχει μεδιόσω.
καίτοι παραότερος ἐν τῇ νόσω νῦν ἐχρόμην, ὅτι
οὐκ ἐντυγχάνω ἀνθρώποις, ἀλλὰ μόνῳ νοσῶν.
ἔχει καὶ ψυχὴ μαντεύεται δόλοισιν ἐαυτῆς ἡδὴ
ποτὲ ἐκ τῆς δεσμωτηρίου τύτου· καὶ σφοδρῶς
τῆς σώματος ἐκκύπτουσι, ἀναμνηστικῶς τὰ
πάντα χεῖρα, ἐν θέν κατελθούσι παρὰ δόλοισιν
ρεῖον σῶμα τεθνεὺς τύτο, ὃ δοκεῖ τοῖς ἄλλοις ἐν
φλέγμασι καὶ χολῇ καὶ ἰχώρῃ καὶ αἵματι καὶ νό-
σοις καὶ ἔσθῃς ἔσθῃ καὶ σάρκας πεπιλημένον. εἰ γὰρ μὴ
τὰ πάντα ἐσφίζετο τὴν κόλασιν, οὐκ αὖ ἡδὴ
καταπαλαί κατελιπόντες τὸ σῶμα, ἔξῃ λθόντες
ἐπ' αὐτῷ.

ii.

Τῷ αὐτῷ.

Συνήλθον οἱ ἰατροὶ, Ἀμφιδάμας, καὶ πένυ παροῦ-
 μως γὰρ ὅτι τὴν ἐμὴν νόσον, οὔτε τέχνη οὔτε
 φύσιν εἰδότες. ἀλλὰ τὸ μὲν οὐδὲ εἰδούλοντο, τὸ
 δὲ εἰδόμενον ἄμφω ἢ ἡγήσαντο. οὐδὲν παλιν ἢ κα-
 τεμάχεσθαι μου τὴν γαστέρα πῶς ἀφάγῃς, ὥς ἀ-
 σκόν. οἱ ἢ καὶ θεραπεύειν ἤθελον· ἀλλ' ὅτε ἐπέ-
 στεψα. ἀλλὰ λόγον αὐτοῖς πρότερον ἤτοιμα πῆς
 νόσου, καὶ ὅτε εἰδόμενον οὐδὲ παρ' ἐγὼ τὸ μόνον, ἀλλ'
 ἐγὼ αὐτῶν πῶς αὖ οὖν (ἔφη) δύναμαι αὐλητῇ
 τεχνίτῃ (ἔφ), ὑπὸ μὴ αὐλητοῦ ἢ τῆς φύσεως; ἐμαυτὸν
 ἰάσασθαι, ἢ ὑμεῖς, εἰ μὴ διδάσκητε πῶς ὅς ἐστιν ἐπι-
 βολὰς αὐχμὸν ποιητέον. οἱ δὲ, οὐδὲ συνιέντες τὸ
 ἐρόσημα, ἢ οὐχ ἴσασιν, ὅσοι ἐγὼ μὲν οἱ ὅτι στήμης ἰ-
 δίου. ἐγὼ δὲ οἱ καὶ τοῖς ἄλλοις ὅτε αὐτοὶ ἀλλὰ
 τύχη ἰάσασθαι. οὗτοι ἀσέβουσι, Ἀμφιδάμας, κα-
 τεμάχεσθαι μου τὴν γαστέρα αἶσιν ἔχουσι, καὶ θερα-
 πείοντες ἂν μὴ ἴσασιν καὶ ὅσοι κιννύντες ἀνθρώ-
 πους δι' ὀνόματος τέχνης, ἀδικοῦντες καὶ φύσιν καὶ
 τέχνην. ἀγρόν ἐστιν ὁμολογεῖν ἀγνοῖαν· αἶσρον,
 ὅτι στήμην ὅτε ἔχοντες. τί ἡδὲ αὐτοῖς τὸ ψάδε-
 σθαι, ἢ ἵνα δι' ἀπείτης χρηματίζωνται; ἀμείνους
 αὖ ἦσαν μεταποιούντες. ἤλεοντο γοῦν αὖ. νῦν δὲ
 μισούντες καὶ βλάπτοντες καὶ ψάδεσθαι. ὅ-
 τυχεστέροι αἱ ἄλλαι τέχναι. τοῦτο δὲ ἐλέγχοντες.
 δυσελπίεστερα τὰ κρείττω. ἐλελήθεσθαι μὲν οἱ
 τοῦτο ἐν τῇ πόλει. οὐδεὶς αὐτῶν ἰατρός· ἀλλὰ
 πάντες ἀπαιτῶνες καὶ φέροντες, σεφίσματα τι-

χνης δ' ἐγὼ μὲν πειράσσομαι. Ἡρακλεόδωρον
 τὸν ἐμὸν θεῖον, οὗτοι ἀπέσεισαν, καὶ μισθὸν ἔλα-
 βον· οἱ ὅτε ἐδυνήθησαν ἐμῆς νόσου λόγον εἰπεῖν,
 οὐδὲ ὅς ἐστιν ἐπιβολὰς πῶς αὖ αὐχμὸς γένοιτο. οὐκ
 ἴσασιν ὅτι θεὸς ἐν κόσμῳ μέγαλα σώματα ἰα-
 τεύει, ἐπανιστῶν αὐτῶν τὸ ἀμετέον· τὰ θρυπιό-
 μενα ἐνοπτεῖ, τὰ ὀλισθήσαντα ὑποφθαῖς πιέζει·
 σωάγει τὰ σκιδνάμενα· φαιδρύνει τὰ ἀπεσπῆ·
 κατεργάζεται τὰ ληφθέντα· δάσκει τὰ φθιόντα· φαι-
 τὴ μὲν ἀνάλωμα τὸ ζοφερόν, περὶ τοῖς δὲ τὸ ἄ-
 περον· καὶ μορφῇ μὲν ὅτι βλάπτει τοῖς ἀμύρ-
 φοις, ὅς τις ἢ ἀναπίμπλησι τὰ ἀνάλωτα. Διὰ
 πάσης γὰρ ἔρχεται τῆς οὐσίας, πλήτην, ἀρμυζό-
 μενος, διὰ λυγρῶν, πηγῶν, χέων. τὸ μὲν ξηρόν εἰς
 ὑγρὸν τήκει, καὶ εἰς λῦσιν αὐτὸ καθεύδει· καὶ λι-
 βάδας μὲν ἐκτυμῶν, παχύνει δὲ χαλαρὸν ἐν τῷ
 τὸν ἀέρα· καὶ συνεχῶς τὰ μὲν αἰώθεν δάσκει, τὰ
 ἢ κατεψάθεν ἰδρύει. ταῦτα γὰρ ἀμείνοντος κόσμου θε-
 ραπεία. τοῦτον ἐγὼ μιμήσομαι ἐν ἐμαυτῷ, τοῖς
 δὲ ἄλλοις χαίρειν λέγω.

ΗΡΑΚΛΕΪΤΟΣ ΕΡΜΟΔΩΡΩ.

Πυνθάνομαι ἐφ' ἐστίσις μέλλειν εἰσπείδω νό-
 μον κατ' ἐμοῦ ἀνομιώτατον. οὐδεὶς γὰρ νόμος
 ἐφ' ἐνός, ἀλλὰ κρείσσις. ἐκ ἴσασιν ἐφ' ἐστίσις ὅτι ἐτε-
 ρος δικαστῆς νομοθέτου. καὶ πόδε ἀμείνονος, ἐπ' αἱ ἀμεί-
 νου θεῶν παρὸς ἀδελφῶν τὸν μέλλοντα πείθειν. ὁ δι-
 κάζων δὲ ὅτι τὸν κερνόμενον, ὃ συνάπτεται τὸ

πίπας. ἴσοσί με Ἑρμόδωρε συντεχνητόσιν τὰ
σοῖ τοις νόμοις, καὶ μὲ ἐλάσσω βούλονται· ἀλλ' οὐ
πρότερόν γε ἡ ἐλέγχαι αὐτοὺς. ἐπὶ ἀδικα ἐγνώ-
κασι, πὺν μὴ γελῶνται καὶ πάντες μισανθροποῦνται,
πρὸ ἡλίου θύναντος ὄξιναι τῆς πόλεως. οὗτο
νομοθετεῖν βουλόσινται. οὐδεὶς δὲ ὅστιν ὁ μὴ γε-
λῶν Ἑρμόδωρε, ἢ Ἑράκλειτος· ὥστε με ἐλαύ-
νωσιν. ὧ ἀνθρώποι οὐ θέλετε μαθεῖν Διὰ τί ἀεὶ
ἀγέλασθαι; οὐ μισῶν ἀνθρώποις, ἀλλὰ κακίαν
αὐτῶν. οὕτω γράψατε πὺν νόμον· εἴ τις μισεῖ κα-
κίαν, ὄξινται τῆς πόλεως· καὶ πρῶτος ἔξειμι. φυ-
γεῖν δὲ δέησιν οὐ πατρίδος, ἀλλὰ πονηρίας, ἁσ-
μυρῶν. μεταγράψατε τὸ Διὰ παγκτα. εἰ δὲ ὁμο-
λογεῖτε Ἐφεσίοις κακίαν εἶναι, καὶ ὑμᾶς μισαῖ,
πῶς σὺν αὐτῷ ἐγὼ δικαιότερος νομοθέτης εἶην, τοῖς
ποιήσαντας Ἑράκλειτον Διὰ πονηρίαν, ἀγέλα-
σαν ὄξιναι τῶ ζῆν; μᾶλλον ἢ μυρίαις ζημιούσας,
εἰ πολὺν ἀνίστατε δόρυ καὶ κολαζόμενοι. τῶτο
ὑμῶν ὅστις φυγή, τῶτο θάνατος. ἡ δίκη κατέ με, ἀ-
φελόμενοι ὁ θεὸς ἔδωκε, καὶ φυγαδόμετέ με
ἀδικῶς. ἢ ἔτο ὑμᾶς πρῶτον ἀραπήσω, ὅτι μου
τὸ ἡμέρον ὄξεσθαι καὶ οὐ πάσχειν ἐπαγωνι-
ζόμενοι νόμοις καὶ φυγαδείας. ἐν γὰρ τῇ πόλει
μυρίαν, οὐ πεφυγαδύμεναι ἀφ' ὑμῶν. πῖνι συμμοι-
χάω; πῖνι συμμοιχαφονά; πῖνι συμμοιχάω; πῖνι
συμφθέρω; οὐ φθέρω, σὺν ἀδικῶ οὐδένα τῶ
ἀπάντων. μόνος εἰμὶ ἐν τῇ πόλει ἐρημίαν αὐτῶν
πεποιήκατε Διὰ κακίας. ἢ ἀγορεύει ὑμῶν Ἑράκλει

τον ἀγαθὸν ποιεῖ; οὐκ· ἀλλὰ Ἑράκλειτος ὑμᾶς
πόλιν. ἀλλ' ὅσον ἐθέλετε. ἐγὼ μὲν βούλομαι, καὶ
νόμος εἰμὶ ἄλλων. εἰς ὧν σὺν δόκῃ πόλιν κολά-
ζειν. θυμαίνετε εἰ μηδέπω γελά; ἐγὼ ἢ τοῖς
γελῶντας, ὅτι ἀδικῶντες χαίρουσι, σκυθρωπώ-
ζειν δέον, οὐ δικαιοπραγοῦντας. δοτε μοι καὶ ἐν
γέλωτος ἐν εἰρήνῃ, ὥστε μὴ ὅστις πᾶν δικασθῆναι
σρατῶεσθαι. ἐν τῇς γλώτταις ἔχετε τὰ ὅπλα,
ἀπειρηκότες χεῖρας, γυναικας φθέρωντες,
φίλοις φαρμακύσαντες, ἐρεσουλῶντες, πορ-
αγωγύσαντες, ὅχλοις ὀρεθέντες ἄπιστοι, τυμ-
πανίσαντες· ἄλλος ἄλλου πλήρης κακοῦ. τῶν τα
γελάσω ἡρώων ἀνθρώποις ποιοῦντας; ἐδῆται καὶ
γῆραι καὶ κεφαλῆς πόνους ἀτημελήτους; ἢ γυ-
ναῖκα φαρμακείας ἐπὶ πλημυρίην τέκνου, ἢ μει-
ρεῖα τῆς οὐσίας ἐκβεβρομύα; ἢ πολίτην
ραμετῆς ἀφρημύρον, ἢ κέρει βίβας Διὰ παρθε-
νῶ θείσαν ἐν παννυχίσιν; ἢ ἐπύραν οὐπω γυναι-
κα, καὶ γυναῖκα ἐχρυσαν πύρην; ἢ Διὰ ἀσέλγησαν
νεανίσκον ἕνα πόλεως ἐρεσθῆν ὅλης; ἢ πῶς τῶν ἐ-
λαίων φθόρος ἐν μέρεσι, ἢ τοῖς ἐν ξυυδείπνοις
γνωμόνους Διὰ δακτύλων παλίωνας; ἢ πῶς δι' ἐ-
δεσμάτων πολυτελείας, καὶ γαστέρας ρεούσας; ἢ
τοῖς ὅστις σκίωης ἀγωνοθετουμύροις δῆμοις πᾶ
μεγάλα δίκαια; ἀφῆσθαι δέ μου τίλ ὅσον δόρεσθαι
χρῆσθαι, ὥστε πονηρίας τεταγμένη. ἢ τοῖς ἀλη-
θινοῖς ὑμῶν πολέμοις γελάσω, ὅτε παρφάσθαι
ἀδικημάτων ποιησάμενοι, καπαμιαφονεῖσθαι

δύσηνοι, ὅς ἀνθρώπων θηρία γινόντες· αὐτοῖς
 ὡς μάστιγι Διὸς μυστικῆς εἰς ἄμουςι παῖσι παρο-
 ξυνόμενοι. σιδήρεος ἡ ἀσπίς καὶ γεωργίας
 δικαιότερον ὄργανον, σφαγῆς καὶ θανάτων ἡντιέ-
 πισται. ὕβριζέτω δὲ ὕμῳ θεός, Ἀθηναῖα πολέμι-
 στρια, καὶ ἄρης ἐνυάλισθε καλούμενος. Φάλαγγ-
 γας ἡ ἀντιστήσαντες ἀνέχονται καὶ ἀνθρώπων,
 ἀλλήλων σφαγῆς δόχουσι, ὡς λήποτάκτας τοῖς
 μὴ μιαιφονοῦντας ἱμνωσέμενοι, καὶ ὡς ἀρετέας
 τοῖς ἐμπλεονάσαντας αἰματι ἱμνῶντες. Λέοντες
 δὲ οὐχ ὁπλίζονται κατ' ἀλλήλων. οὐδὲ ξίφος
 ἀνταγωνισάμενος αἰῶνι οὐδὲ τετραρχισμέ-
 νον ἴσθις ἀετὸν ἐπ' ἀετῶ. οὐδὲν ἄλλο ἔχει μάχης
 ὄργανον, ἀλλ' ἐκείνῳ πρὸς μέρη καὶ ὅπλα. τοῖς μὲν
 κέρατα τῶ ὀπλά, τοῖς ἡ ῥύγχη, τοῖς δὲ πτερὰ,
 τοῖς ἡ τέρχος. ἄλλοις μέγεθος· ἄλλοις ἐλιγύτης.
 οἷς ἡ τέρχος οἷς ἡ νήξις. πολλοῖς δὲ πνεῦμα. οὐ-
 δὲ ξίφος ἄλογον παῖσι ζῶα χαίρειν, ὁρῶνται
 φυλαττόμενον ἐν αὐτοῖς φύσεως νόμον. ἀλλ' ἐκ ἐν
 ἀνθρώποις. μάλλον ἡ τέτο πλέον αὐτῶν εἶη παρὰ
 βασις. ἐν κρείησι πρὸς ἀνέχοντες. τέλος ἡ πολέ-
 μων ἡ ὑμῶν δυνάμις ἄρα; ἡ δὲ ἐκείνη πᾶσι τέ-
 με κατηφείας; πόθεν οὐκ ἐπὶ πλέον ὁμοφύλων
 σφῶν; καὶ δένδροτομουμένη καὶ ἀνὰρπαζομένη
 πόλις, καὶ γῆρας πεπηλακίζομενον· καὶ γυναικὲς
 ἀπαγόμεναι, καὶ τέκνα ἐξ αἰκαλῶν ἀποσπώμενα·
 καὶ παῖδες Διὸς ἡρώμενοι, καὶ παρ' ἐννοίαι παλαι-
 κόμενοι· καὶ μετὰ θάλασσαν θηλυόμενα, καὶ ἐλπί-

θεοὶ σιδηροδέτου μέντοι· καὶ ναοὶ θεῶν κατασπώ-
 μενοι, καὶ ἡρώδαι δαιμόνων κατορυπτόμενα· καὶ
 παῖδες ἀνθρώπων ἔργων, καὶ χειρὶ θείοις ἀ-
 δικίας. ταῦτα ἀγέλαστοι; ἐν εἰρήνῃ πολεμεῖ-
 τε Διὸς λέγων, ἐν πολέμῳ πολιτεύεσθε Διὸς σι-
 δήρου. ἀρπάζετε τὸ δίκαιον ἐν ξίφεσιν. Ἐρμό-
 δωρος ἐλαύνεται νόμος γραφῶν, Ἐρμύλειτος
 ἐλαύνεται ἀσεβείας. αἱ πόλεις ἔρημοι καλοκα-
 γηθίας, αἱ ἔρημοι περὶ τὸ ἀδικεῖν. ὄχλοι τείχη
 ἔστηκον, ἀνθρώπων σύμβολα πονηρίας, δόποι κεί-
 ονται πᾶσι βίαν ὑμῶν οἰκίαι περὶ βέλονται πᾶσι,
 ἔπειτα τείχη πηλημελείας. οἱ ἐνδον, πολέμοι, ἀλ-
 λά πολῖται· οἱ ἐκ τῶν πολέμοι, ἀλλὰ ξένοι. πάντες
 ἐχθροὶ, οὐδένες φίλοι. δύναμις γράσσει ἐχθροὺς
 ὁρῶν ποσὺ περὶ; τὸν ἀλλότριον πλοῦτον ἴδιον οἰε-
 σθε· πρὸς ἀλλοτρίας γυναικὰς ἰδίας νομίζετε· τοῖς
 ἐλπί θεοῖς ἀνδραποδίζετε· τὰ ζῶντα περὶ σφί-
 τε· τοῖς νόμοις παρὰ βλάπτετε, παρὰ νομίας νομο-
 θετεῖτε· πάντα βιάζεσθε ἢ μὴ πεφύκατε, τὰ μά-
 λιστα δοκεῖντα ὑμῶν δικαιοσύνης ἔξ' οὐ μολοῦν. οἱ
 νόμοι ἀδικίας εἰσὶ τεκμήριον· εἰ γὰρ μὴ ἦσαν, ἀνέ-
 δην ἀνέπαρδ' εἴθε. νῦν δὲ πᾶσι μικρὸν ὀπίσθο-
 μίζεσθε, φέρετε κολάσεως κατέχευε εἰς πᾶσαν
 ἀδικίαν.

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ ΕΡΜΟΔΩΡΩ.

Δὲ λου μοι Ἐρμόδωρε πότε ἀπαίρειν κέρμας
 εἰς ἱππίαν, δέξαι γὰρ τὸ σὺ οἱ ἐκείνης τῆς χά-
 ρος.

ρεας θεοὶ καὶ δαίμονες ἡδέως. ὅναρ ἐδοκίμου πῶς
 σοὶ νόμοις καὶ πᾶσι τῆς οἰκουμένης Δι-
 αίμαται παρσέναι, καὶ καὶ τὸ ἔθος τῷ Περσῶν
 ἐγκλείονταί, τὸ σῶμα παρσικυεῖν αὐτοῖς· οἱ δὲ
 σεμνῶς πάνυ κατ'εὐχέεσσι. παρσικυήσουσί σε
 Ἐφέσοι μηκέτι ὅταν ὅταν οἱ σοὶ νόμοι πᾶσιν ὀπι-
 ῖσθ' ἴπῳσι, καὶ τότε χεῖρονται αὐτοῖς ἀναλίσκόμε-
 νοι. θεὸς γὰρ ἐκείνοις ἀφείλετο ἡγεμονίαν, καὶ ἐ-
 αὐτοῖς ἐνόμισεν ἀξίους δουλεύειν. τὸ μεμαθή-
 κα καὶ ἐκπατέρον. ὅλη Ἀσία, κατ'ἡμέραν ἐν ἡμέ-
 ρῃσι, καὶ πάντες Ἐφέσιοι λάφυρον. αἰήτης εἰ-
 σὴν ἐλὼθ' ἐρείας ἀληθοῦς τῆ ἀρχῇ· καὶ νῦν ὡς τὸ
 εἰκὸς ἐπακούσονται κελδύμβριοι, οἳ μὴ περὶ ἐντες
 οἰμῶζονται. καὶ μέμφονται θεοῖς ἀνθρώποι ὅτι
 αὐτοῖς οὐ παλουπίζουσιν ἀγαθὰ· οὐ μέμφονται
 ἰδὼν ἡθὺς ἀφορσώτης τυφλῶν ὅτι μὴ δέξαται
 ἂν δίδωσι χεῖρα δαίμων. σιβύλλα ἐν πολλοῖς καὶ
 τὸ ἐφείδῃ, Ἐξ Ἰάδης χῶρης ἤζην σφὸν Ἰπα-
 λήσων. εἶδ' ἐπὶ τοσούτου αἰῶνος Ἐρμόδωρε
 ἡ σιβύλλα εἰκείνη, ἐπὶ τότε ἦοθα. Ἐφέσιοι ἣ οὐδὲ
 νῦν βοί' λονται ὅραν ὃν Διὸς θεοφορουμένης γοναί
 κός ἀλήθεια ἐβλεπε. σφὸς μεμαρτήρηται Ἐρμό-
 δωρε. Ἐφέσιοι ἣ ἀντιλέγουσι θεοῦ μερτυρία.
 δόποτι σπονταί εὐαιτῶν ὕβρις· καὶ νῦν δόποτι νικη-
 ταί, γνώμης ἀνὰ πηματαύτες ἡμᾶς κακῆς. σὸν
 ἀφαιρούμενον παῦτον κολάζει θεός· ἀλλὰ καὶ
 μάλλον δίδωσι πονηροῖς, ἢ ἔχοντες δι' ἄν' ἀμαρ-
 τάνουσιν ἐλεγχθῶσιν, καὶ περὶ σιῶζοντες σκη-

καταπᾶσιν αὐτῶν πῶς μορθηταί. ἡ δὲ δόπορ ἡ
 παρσικυεῖν ὅτι μὴ ὀπιλίπη ὑμᾶς τύχη, ἵνα
 ἐναιδίζῃσθε πονηροὶ μὲν οὐτοὶ μὲν χαίροντων·
 σὺ δέ μοι δῆλον τὸν καίρον τῆς ἐξόδου. πάν-
 τως ἐντυχεῖν σοι βούλομαι, ἐπεὶ γε ἄλλων πᾶ-
 νυ συγνῶν, καὶ περὶ αὐτῶν νόμων βραχὺ εἰπεῖν.
 ἔγραφον δὲ ἀν' αὐτὰ εἰ μὴ περὶ πάντος ἐπιού-
 μεν δόπορ ἡμεῖς. οὐδὲν ἣ οὐτο σιωπᾶται
 ὡς ἐνὶ λαῶν εἰς, καὶ ἔτι μάλλον Ἡράκλειτος Ἐρ-
 μόδωρε. πολλοὶ οὐ Διὰ φέρουσι κερμίδων σφ-
 ῖδων, ὡς μὴ δὲν σέγειν δύνασθαι, ἀλλ' ὑπὸ γλω-
 σσαλγίας Διὰ ῥέειν. Ἀθηναῖοι, ὄντες ἀντόχθονες,
 ἔγνωσαν φύσιν ἀνθρώπων, ὅτι ἡρόδοτος ἐκ γῆς,
 ἔδ' ὅτε διεργώζονται ἐχρυσίνου. τούτοις ἐπαγιδύ-
 σαι φυλακῇ δόπορ ἡμεῖς Διὰ μυσήτων· ἢ ὡς
 φέβω σιγᾶσιν ἀλλ' οὐ κελίσι, καὶ μηκέτι χαλε-
 πὸν ἢ μελετήσῃ τῇ ψυχῇ σιωπᾶν.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΔΑΡΕΪΟΣ ΗΡΑ-
 κλειτον Ἐφέσιον, ἀνδρα σφόν,
 παρσικυεῖν.

Καταβέβηκα λόγον περὶ φύσεως, δυνάμετον
 τε καὶ δυνατὸν ἡγήσασθαι. ἐν ἡσιν μὲν οὖν ἐρη-
 νούμενον καὶ λέξιν σὴν, δοκεῖ μοι δυνάμειν ἵνα
 παρσικυεῖν θεορείας κόσμου τε τῆ σύμπαν-
 τος, καὶ τῷ δόποτι συμβαίνοντων, ἀπὲρ ὅστις
 ἐν ἡσιν τῇ κελίσι κινήσῃ· τῷ ἣ παλαιοῖς ἐπο-
 χὴν ἔχοντα, παρσικυεῖν ἡμεῖς καὶ μετῴμεν. ὡς τε καὶ

τοῖς ὅππῃ πλεῖον μετοχητότας γραμμμάτων Ἑλληνικῶν, καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς ἀρχολογμῶναις παρὰ τῶν ἡμῶν μετῴρων προσχέων καὶ φιλομαθῶν, ἀπορεῖσθαι τῆς ἐν ὁρῇ γνώμης ὡς οἱ δοκούσης καὶ ἀγεγέρθη διηγήσεως. βασιλεύς οὖν Δαρεῖος Ἰστιάου βούλεται τῆς ἀκροάσεως μεταλαβεῖν, καὶ ποιθεῖας λογιῶν. ἔρχου δὴ συντόμως πρὸς ἐμὴν ὄψιν, καὶ βασιλείον οἶκον. Ἑλλήνες γὰρ ὡς ὅππῃ πλεῖστον ἀνέπισήμαντοι σφοδαὶ ἀνδράσιν ὄντες, παρερῶσι τὰ κελεύς ὑπὸ αὐτῶν ἐνδεικνύμενα πρὸς καλὴν ἀγωγὴν καὶ δίκαιαν. παρ' ἐμοῖ ὅ ὑπάρχει σοι πᾶσι μὲν προσδρία, καὶ ἡμέραν ὅ καλὴ καὶ πονοδαία προσαγέρσεως, καὶ βίῃ δὲ δόκιμος, σῆς παραγέσσειν.

ΗΡΑΚΛΕΪΤΟΣ ΔΑΡΕΪΩΙ ΒΑΣΙΛΕΪ ΠΑΤΕΡΟΣ Ἰστιάου χαίρειν.

Ὅκοσοι τυγχάνουσιν ὄντες ὅππῃ θόνοι, τῆς μὲν ἀληθείης καὶ δικαιοσύνης ἀπέχονται, ἀπλησίη ὅ καὶ δοξασίῃ προσέχουσι, καὶ εἰς αἰεὶ αἰσίου. ἐγὼ ὅ ἀμνησίην ἔχων πάσης πονηρείης, καὶ κόρον φέρων παντὸς οἰκειότητος φθόνου. ἀπὸ τῶν ὑπερηφάνων, ὅσοι αὐτὸ ἀφιομύμην εἰς Περσικῶν χώρην, ὁλίγοις δὲ θεομύμην κατ' ἐμὴν γνώμην.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΔΑΡΕΪΟΣ

ΕΦΕΣΙΟΙΣ.

Ἀλλήρ ἀγαθός, μέγα ἀγαθὸν πάλει λόγους καλοῖς καὶ νόμοις ψυχὰς ἀγαθὰς ποιεῖ, καὶ εἰως ἄγων εἰς ἀγαθὰ. ὑμεῖς ὅ ἔρμωδωρον, οὐ μόνον αὐτῶν βέλπιδον ἀλλὰ καὶ ἱόνων πάντων, ἐξεβάλετε ἐκ πατρίδος, ἀγρὰς αἰτίας ψυχῇ ἀγαθῇ προστίποντες. εἰ μὲν οὖν διεγνώκατε βασιλεῖ πολεμεῖν δεσπότη, ἐπιμαίεσθε. ἀποσελῶ γὰρ στρατὸν ὃ ὑμεῖς οὐ δυνήσεσθε ἀντιτάσσεσθαι. αἰχρὸν γὰρ βασιλεῖ μεγάλῳ μὴ δέκεν φίλοις. εἰ ὅ μηδὲν τοῦτον ἐγχαίρετε, κατὰ ἔατε ἔρμωδωρον. καὶ ἀπὸδοτε αὐτῷ πατρίαν κτήσιν, μνημονύοντες ὅ ὑμᾶς ἐκείνου δυνόια δὲ ἐργέτησι, φόροις ἐλάτοις πέζας ὧν ἐφέρετε, καὶ γῆν πολλὰν δοῖς πρὸς ἡ ἐκείνησθε. ὡς ὅσοι εὐόκατε χάριν ὀφείλειν. οὐ γὰρ αὐτὸς ἔρμωδωρον φίλον βασιλέως ἐφυγεῖσθε. ἀποσελῶτε οὖν ἀνδρας τοῖς ἐρῶντας πρὸς μετὰ δίκαιον ὑπὲρ ὧν ἐγκαλεῖτε ἔρμωδωρον. ἴν' ἐὰν μὲν ἐκείνος ὅππῃ δειχθῇ κακοφρονῶν, ὅππῃ μὲν ἐὰν ὅ ὑμεῖς, ὅππῃ οὖν βέλπιδον θῶμα, καὶ εἰς τὸ λοιπὸν ἀμειβάνην καλύσω εἰς ἀγαθὸς ἀνδρας, καὶ γὰρ βασιλεῖ ὑμετέρῳ συμφέρει τῶν τε καὶ ὑμῖν.

ΕΚ ΤΩΝ ΔΗΜΟΚΡΙ-

ΤΟΥ.

DEMOCRITI QUAE-

D A M.

Ex Sexto philosopho.

postquam Heracliti sententiam declaravit.

Δημοκρίτης δὲ ὅτι μὲν αἰσμενὰ τὰ φαινόμενα ταῖς αἰσθήσεσι, καὶ τούτων λέγει μὴδὲν φαίνεσθαι καὶ ἀλήθειαν, ἀλλὰ μόνον καὶ δοῦναι, ἀληθὲς δ' ἐν τοῖς οὐσιν ὑπαρῆναι τὸ ἀτόμους εἶναι καὶ κενόν.

Νόμῳ γλυκύ, καὶ νόμῳ πικρὸν· νόμῳ θερμὸν, νόμῳ ψυχρὸν· νόμῳ χροὴ, αἰτὶ δὲ ἄτομα ἔκ κενόν, ὅπερ νομίζεται μὲν εἶναι ἔδωκεται τὰ αἰσθητά· οὐκ ἔστι δὲ κατ' ἀλήθειαν ταῦτα, ἀλλὰ τὰ ἄτομα μόνον ἔκ κενόν.

Est autem hęc reponendum ἐπεὶ pro αἰτίῃ, ut aliquando potest ostendat.

Ἐν δ' τοῖς κεραιωτοῖς καὶ ἄλλοις ὑπερβαρὺς ταῖς αἰσθήσεσι τὸ κενὸν τῆς πίστεως ἀναδείναι, οὐδὲν ἥτιον δύνασκειται τούτων καὶ δικαιῶν. φησὶ γὰρ,

Ἡμεῖς δὲ τὰ μὲν εἶναι οὐδὲν ἀπεκείναι συνίεμεν, μετεπίπτον δ' κατὰ τὴν σάματος εἰσδεδήκω καὶ τῷ ἐπεισιόντων καὶ τῷ ἀπίσθηλον.

Καὶ πάλιν φησὶ,

Τοιῶν μὲν γὰρ ὅτι οἷον ἔχουσιν ὅτι, οὐκ ἔστιν οὐ

ΕΚ ΤΩΝ ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΥ. 157

συνίεμεν, πλάγχθη δὲ δὴ λωπαί.

Ἐν δὲ τῷ πρὸς ἰδεῶν,

Γινώσκουν τε καὶ οὐκ ἔχουσιν τὰ δὲ τὰ κενόν, ὅτι αἰτῆς ἀπὸ ἀλλήλων.

Καὶ πάλιν,

Δηλοῖ μὲν δὴ καὶ οὗτος ὁ λόγος ὅτι αἰτὶ καὶ δὲν ἴσμεν πρὸς οὐδενός, ἀλλ' ὁπρὸς σμῆν ἐκείνους ἢ δόξαι.

Καὶ ἔτι,

Καίτοι δὴ λον ἔσται ὅτι αἰτὶ οἷον ἔχουσιν γινώσκουν ἐν δόξῳ ὅτι.

Καὶ δὲ ἐν τούτοις πᾶσι θεδὸν κινεῖ κατὰ ληψιν, καὶ μόνων ἑαυτὸς καὶ ἀπὸ τῆς αἰσθήσεως. ἐν δ' τοῖς κενόν, σ, δύο φησὶν εἶναι γινώσκεις, τὴν μὲν, δὲ τῆς αἰσθήσεως· τὴν δὲ, δὲ τῆς ἀληθείας. ὧν τὴν μὲν δὲ τῆς ἀληθείας γινώσκουν κατὰ γὰρ, πρὸς μὲν αὐτῇ τὸ πρὸν, εἰς ἀληθείας κείναι· τὴν δὲ δὲ τῆς αἰσθήσεως, σκοπῶν ὀνομάζει, ἀφαιρούμενος αὐτῆς τὸ πρὸς ἀληθείας τὸ ἀληθὲς ἀπλανές. λέγει δὲ καὶ λέξιν, Γνώμης δὲ δύο εἶναι ἰδέαι· ἡ μὲν, γνησίη· ἡ δὲ, σκοπὴ καὶ σκοπῆς μὲν, εἰ δὲ σύμπαντα ὅφιν, ἀκοή, ὁδμή, γένεσις, ψαῦσις· ἡ δὲ γνησίη, ἀποκεκρυμμένη δὲ ταύτης.

Εἴτα πρὸς κείνων τῆς σκοπῆς τὴν γνησίαν, ὁπρὸς εἰ λέγον,

Ὅταν ἡ σκοπὴ μὴ κέτι δύνηται μήτε ὀρῆν ἐπ' ἐλαττον, μήτε ἀκούειν, μήτε ὁδοῦσαι, μήτε γένεσθαι, μήτε ἐν τῇ ψαύσει αἰσθάνεσθαι, ἀλλ' ὁπρὸς λωπότερον.

Οὐκαὶ καὶ τῷ τούτων ὁ λόγος ὅτι κατὰ ληψιν, ὧν γνησίαν γινώσκουν κατὰ.

Ex eodem Sexto.

Ἐλαμὰ τὸν ὕψος (ὡς περὶ τὸν αἰὼνα) τὸν ὕψος τῶν πρῶτων
αὐλίσταται διζέα, περὶ τὸν τὰ ὅμοια τῶν ὁμοίων τῶν γινώσκοντων καὶ
τῶν τῶν ἐδοξε μὲν καὶ Δημόκριτος κεκομμέναι τὰς τῶν αἰ-
δίας, ἐδοξε δὲ καὶ Πλάτων αὐτῆς ἐν τῇ Τιμαίῳ παρελάν-
ται· ἀλλ' ὁ μὲν Δημόκριτος ὅτι τε τῶν ἐμψύχων καὶ ἀψύχων
ἴσῃ τὸν λόγον.

Καὶ γὰρ τῶν ὁμογενῶν ζώοις συναγασσάμεται,
ὡς περὶ σερῶν, περὶ σερῶν, καὶ γέροντι γέροντι καὶ
ἐπὶ τῶν ἀλλων ἀλόγων, ὡς αὐτῶς δὲ ἐπὶ τῶν
ἀψύχων. καὶ γὰρ περὶ ὅρων παρέστιν ἐπὶ τε τῶν κοσμι-
νομομνίων παρεμύτων, καὶ ἐπὶ τῶν τῶν τῶν καὶ
μεταγωγῶν ψηφίδων. ὅπου μὲν γὰρ καὶ τὸν τῶν κο-
σμίνου δίνον ἀπεκρινόμενος φαίνεται μετὰ φακῶν
τίσονται, ἐκ τῶν μετὰ κερῶν, καὶ πυροὶ μετὰ
πυρρῶν ὅπου δὲ καὶ τῶν τῶν κύριος κίνησιν αἱ μὲν
ἐπὶ μήκει καὶ ψηφίδες εἰς τὸν αὐτὸν τὸν τῶν τῶν
μήκεισιν ὡς αὐτῶν, αἱ δὲ περὶ φερῶν τῶν περὶ φε-
ρέσιν ὡς αὐτῶν συναγωγῶν πὲρ ἑχρύσης τῶν παραγμῶ-
των τῶν ἐν τῶν τοῖς ὁμοιότητος.

Ἀλλ' ὁ μὲν Δημόκριτος οὕτως. Πλάτων δὲ ἐν τῇ Τι-
μαίῳ ὅτι.

Ex eodem.

Εἰσὶ δὲ οἱ ἀπὸ τῶν γινώσκοντων καὶ τὸν κόσμον τῶν δόξαν
ὑπονοήσαντες εἰς ἔννοιαν ἡμᾶς ἐληλυθέναι θεῶν. ἀφ' ἧς
φαίνεται τῶν δόξων καὶ ὁ Δημόκριτος,

Ὁρῶντες γὰρ τὰ ἐν τοῖς μετέωροις πατήμασι οἱ
πυλαὶ τῶν ἀνθρώπων, καὶ γὰρ περὶ βροχῶν καὶ

ἀστραπῶν, κερανοὶς τε καὶ ἀστρον σπυρίδις, ἡλὶς τε
καὶ σελήνης ἐκλείψεις, εἰς αἵματόν τ' οὖν, θεοὶ οἰό-
μενοι τούτων αἰτίαι εἶναι.

Idem Sextus.

Δημόκριτος δὲ εἰδὼς ἵνα φησὶν ἐμπελάζειν τοῖς ἀνθρώ-
ποις καὶ τούτων τὰ μὲν, τῶν ἀγαθοποιῶν, καὶ τῶν κακοποιῶν. ἐν-
θεν καὶ δύχεται ἀλόγων τυχὴν εἰδῶν. τῶν δὲ τῶν με-
τάκατα καὶ ἀπομετρήτη καὶ δύσφθαρτα μὲν, οὐκ ἀφθαρτα
δὲ περὶ μαίνεσθαι τε τὰ μέλλοντα τοῖς ἀνθρώποις, θεοῦ με-
να, καὶ φωνῶν ἀφ' ἑνὸς.

Ex Diogene Laertio.

Δημόκριτος δὲ τὰς ποιότητας ἐκείνων, ἵνα φησὶ,
Νόμῳ ψυχρὸν, νόμῳ θερμὸν. αἰτία δὲ τὰ ἀτο-
μα καὶ κενόν.

Καὶ πάλιν.

Αἰτία δὲ οὐδὲν ἰδμεν. ἐν βυθῶν γὰρ ἡ ἀληθινή.

Afferit illa Democriti Diogenes in Pyrrhone: ubi perpe-
ram scriptum est αἰτία pro ἐπεὶ, sicut et apud Sextum,
idem Democriti testimonium afferentem suprad. Esse au-
tem reponendum ἐπεὶ: non solum canici potest ex his ver-
bis Sexti, ἀληθὲς δὲ ἐν τοῖς οὖν τῶν ἀτόμων τῶν καὶ
κενόν: sed probari etiam ex alio eius loco, ubi scribit, περ-
δηλοτάτη δὲ γίνεται ἡ ἀλήθεια ὅταν ὁ Δημόκριτος λέγῃ,
Ἐπεὶ δὲ αἶψα καὶ κενόν. ἐπεὶ μὲν γὰρ λέγῃ ἀντὶ τῶν ἀληθείας.
κατ' ἀλήθειαν δὲ ὑφεσθῆαι λέγειν τὰς τε ἀτόμους καὶ τὸ κε-
νόν ὅτι. videturque reponendum ἐπεὶ itidem in altero
loco, ubi legitur αἰτία δὲ οὐδὲν ἰδμεν. Quae vero subiun-
guntur verba, ἐν βυθῶν γὰρ ἡ ἀληθινή, a multis scriptoribus
commemorantur. Vt Græcos omittam, meminit eorum Cice-
ro. Acad. quæst. lib. 1. editionis secundæ. ubi scribit Demo-

critum dixisse in profundo veritatis esse demersam. Idem in altera Acad. editione scribit, Naturam accusa quae in profundo veritatem (ut ait Democritus) penitus absinse-
rit. Legimus et apud Lact. Firmianum libro de falsa sapi-
tia tertio, Democritus, quasi in puteo quodam sic alto ne
fundus sit nullus, veritatem iacere demersam.

Ex Clemente Alex.

Δημόκριτος φησί που, ὅτι τῇ πολυμαθείᾳ σημνωδύ-
μος,

Ἐγὼ δ' ἴδ' ἦ κατ' ἐμαυτὸν ἀνθρώπων γῆν παλεί-
σῃν ἐπεπληνησάμην, ἰσχυρέων τε μήκεια· καὶ ἀέ-
ρας τε καὶ γέρας παλείσας εἶδον, καὶ λογίων ἀνθρώ-
πων παλείσων ἐπήκουσα. καὶ γεγραμμένων συνθε-
σιος μετὰ δόποδεξιός οὐδεὶς καὶ μετὰ ῥήλλας ἐξεν,
ἐδ' οἱ Αἰγυπτίων καλεόμενοι Ἀρπεδονάπται, συν-
τοίς δ' ὅτι πᾶσιν ἐπ' ἐτε' ὀγδακοντα ὅτι ζείνης
ἐγρήην.

Ex eodem.

Ὁ γὰρ δὲ πρὸς ποιητῶν καὶ κατὰ λογάδην συγγραμμά-
των ἀδόξος Ζεὺς πλεὺς ἐννοῖαν ὅτι τὸν θεὸν ἀναφέρει. ἢ δὴ
δὲ ὡς εἰπεῖν ἴσ' αἰσας ὁ Δημόκριτος, εἴ' ἵνα οὐ λίαν γε-
φει ἴσ' ἀνθρώπων, οἱ δὲ αἰστέινοντες τὰς χεῖρας ἐν αὐτῶν, ὅν
νῦν ἢ εἰ καλεομένων οἱ ἱλλῶες, πάντα Ζεὺς μυθεῖται, καὶ
πάντ' εἴδ' οἶδε, καὶ διδοί, καὶ ἀφαιρέται, καὶ βασιλὸς εἴδ'
ἴσ' πάντων. Idem scriptor alibi eundem Democriti locum
ita refert, ὅθεν οὐκ ἀπεικότως ὁ Δημόκριτος ἴσ' λογίων ἀ-
νθρώπων ὀλίγους φησὶν αἰστέιναντας τὰς χεῖρας ἐν αὐτῶν ὅν
νῦν ἢ εἰ καλεομένων οἱ ἱλλῶες, πάντα δὲ μυθεῖσθαι καὶ πάν-
τα εἴδ' οἶδεν, καὶ διδοί, καὶ ἀφαιρέται, καὶ βασιλὸς εἴδ'
ἴσ' πάντων.

Ex Sto-

Ex Stobaeo, titulo περὶ δρετῆς.

Ἀνθρώποισιν ἀρμόδιον, ψυχῆς μέλλον ἢ σώ-
ματος ποιεῖσθαι λόγον. ψυχὴ μὲν γὰρ τελεωπάτη,
σκληρὴ ὁμοθυμαδὸν ὁρθοῖ σκληρέως ἢ ἰσχυρὸς ἀνὲν
λογισμοῦ, ψυχῇ οὐδὲν τοι ἀμείνω ἴσθισι.

Ibidem.

Ἀνθρώποισι γὰρ δὴ θυμὸς γίνεται μετεσιότητι
τέρψιος, καὶ βίου συμμετέει. καὶ ἢ λέγονται καὶ
ἑσθέρων μετεσιότητι τε Φιλῆ, καὶ μεγά-
λας κινήσεις ἐμποιεῖν τῇ ψυχῇ. αἱ δ' ἐκ με-
γάλων ἀφασματῶν κινέμεναι τῇ ψυχῇ, οὐ-
τε δὲ αἰσθῆτες εἰσιν, ἔτε εὐθυμοί. ὅτι τοῖς δυνα-
τοῖς οὖν δὲ ἔχον τὴν γνώμην, καὶ τοῖς παρεούσιν
δρετέσθαι. ἴσ' μὲν γὰρ ζήλου μὲν καὶ θυμῶν
μὲν ὀλίγη μνήμη ἐχόντες, καὶ τῇ ἀφανοῖα μὴ
παρασφύοντες. ἴσ' ἢ ἐλαττωμένους τοῖς βίοις
θεωρεῖν, ἐννοεῖμεν ὅτι παρὰ τοὺς καὶ, ὅπως αὐ-
τὰ παρεόντα σι καὶ ὑπάρχοντα μεγάλα καὶ ζή-
λωτα φαίνεται, καὶ μνηστέα παλαιῶν ὅτι θυμέ-
οντι συμβαίνει κακοπαθεῖν τῇ ψυχῇ. ὁ γὰρ θυ-
μῶν τοῖς ἐχόντες, καὶ μακροχρόνους ὑπὸ τῶν
ἄλλων ἀνθρώπων, καὶ τῇ μνήμῃ πᾶσαν ὥραν
παρασφύοντες, αἱ ὅτι κακοπαθεῖν ἀναγκάζονται,
καὶ ὅτι ἀλλοτρίως, δι' ὅτι θυμὸν τε ἡ περὶ ἡσασιν
ἀνέμενον ὁ νόμος καλοῦσιν. διόπερ καὶ μὲν μὴ
δύναται γεῖν, ὅτι ἢ τοῖς δὴ θυμῶν γεῖν,
καὶ ἀλλοτρίως τὴν ἑαυτῶν βίον πρὸς τὸν ἴσ' Φαυ-
λῶ.

Ibidem.

Δόξα ἔστω τοῦτος ἀνὴρ ξυμείστος, ὅτι ἀσφα-
λέα κτήματα. Ibidem.

Πολλοὶ πολυμυθεῖς νόον ὅτι ἔχουσι.

Ex titulo περὶ σωφροσύνης.

Νόμῳ, ἔστω ἄρχοντι, καὶ σωφρονέειν εἴκειν νόστομον.

Ibidem.

Κρίσειν ἀνθρώπων τὸν βίον διὰ τὴν ὥς παύσει
δυσμυθεῖν, καὶ ἐλάττωσιν αἰνέσειν. Τὸτο δὲ ἀν-
εἶη εἴπερ μὴ ὅτι τοῖς θνητοῖσι τὰς ἡδονὰς ποιοῖτο.

Ibidem.

Φάσεων ἔργων καὶ τοῖς λόγοις περαιρητέον.

Ibidem.

Τρέφειν πολυτελέα μὲν τύχη παύσειν
σιν, αὐτῶς καὶ ὅτι σωφροσύνη.

Ibidem.

Πατρὸς σωφροσύνη μέγιστον τέκνοις παύσειν
γέλως. Ibidem.

Σωφροσύνη τὰ περὶ αἰδέει, ἔστω ἡδονῶν ὅτι
μείζονα ποιεῖ.

Ex titulo περὶ ἀπολασίας.

ἔνιοι πόλεων μὲν δεσπόζουσι, γυναιξὶ δὲ δου-
λεύουσι.

Ibidem.

Ἡμερήσιοι ὕπνοι σώματος ὀχλησιν, ἢ ψυχῆς
ἀδυσμυθεῖν, ἢ δόξης, ἢ ἀπαυδῶσιν σημειώσιν.

Ibidem.

Ξυνουσία, ὅσοι πλεονέξῃ σμικρῇ. ὅτι ἐστὶν ὅτι

ἀνθρώπου ὅτι ἀνθρώπου.

Ex titulo περὶ ἀνδρείας.

Ἀνδρεία τὰς αἰσας μικρὰς ἔχει.

Ibidem.

Ἀνδρείας, οὐχ ὅτι πολέμων κρατῶν μόνον,
ἀλλὰ ἔστω ἡδονῶν κρείσσων. ἔνιοι δὲ πάντων μὲν
δεσπόζουσι, γυναιξὶ δὲ δουλεύουσιν.

Rag praecedente scriptum est πόλεων, non πόνων.

Ibidem.

Δίκης κύριος, γνώμης παρὸς, ἔστω θυμὸς ἀν-
δρείας, δειμῶς, συμφορῆς τέρας.

Ex titulo εἰς δίκην.

Ἄρα τὸν οὐ τὸ μὴ ἀδικεῖν, ἀλλὰ τὸ μὴδὲ ἐθ-
λεῖν.

Ibidem.

Μοῦνοι θεοφιλεῖς ὅσοις ἐχθρὸν τὸ ἀδικεῖν.

Ex titulo περὶ ἀδικίας, ἔστω φιλαργυ-
ρίας, ἔστω πλεονεξίας.

Πλούτος δὲ τὸ κακῆς ἐργασίας παύσειν ὁ μὲν,
ὅτι φανερόν τὸ ὅτι οὐδὲς κέκμηται.

Ibidem.

Χρυσὸν τὸν οἰόμηνον νόον ἔχειν ὁ νοσητέων, π-
ματωπονεῖ;

Ibidem.

Χρημάτων ὀρεξίς, ὡς μὴ ὀρέζονται κόρῳ, πε-
νίᾳ ἐσχάτης πολλῶν χαλεπωτέρῃ, μείζονες γὰρ ὀρε-
ξίς μείζονας ἐνδείας ποιεῖσι.

Ibidem.

Καὶ κέρδεα ζημίαν δόξης φέρει.

k.iii.

Ibidem.

Ἐλπίς κακοῦ κέρσεως, δὲ καὶ ζημίας.

Ibidem.

Ἡ τέκνοις ἄγαν χρημάτων συναγωγῇ, πρὸ φασίς ὅτι φιλαργυρίας, τρέπον ἴδιον ἐλέγχουσι.

Ex titulo πρὸ ψεύδους.

Ἀληθομυθεῖν χρῶν ὅπου λώϊον.

Ex titulo πρὸ παρρησίας.

Κρέσσον τὰ οἰκίῃα ἀμαρτῆμαται ἐλέγχειν ἢ τὰ ὀθνεῖα.

Ibidem.

Οἰκίῳ ἐλδοφρείῃ, παρρησίῃ· κίνδυνος ᾗ, ἢ τῇ καμρῷ ἀφ' ἡγενοσιν.

Ex titulo πρὸ κακίας.

Εὐλογεῖν ὅτι καλοῖς ἐργασίαι, καλόν. τὸ γὰρ ὅτι φλαύροισι, κίβδηλον, καὶ ἀπατεῶνος ἔργον.

Ex titulo πρὸ φειδωλίας.

Οἱ φειδωλοὶ πὺν τῆς μελίας οἶον ἔχουσιν, ἐργαζόμενοι ὡς αἰ βιωσόμενοι.

Ibidem.

Οἱ τῶν φειδωλῶν παῖδες, ἀμαρτῆς γνώμενοι, ὡς περ οἱ ὀρχιστῆ· οἱ ἐς τὰς μαχαίρας ὀρϋόντες, ὡς ἕως μόνον μὴ τύχωσι, κατὰ φερόμενοι ἐνθα δὲ οἱ ποδὲς ἐρεῖσι, ἀπὸ λυγρῆς χαλεπὴν ᾗ τυχεῖν ἐνός. τὸ γὰρ ἰχνιον, μῦνον λέλειπται τῶν ποδῶν. οὕτω ᾗ καὶ οὗτοι ὡς ἀμαρτῆς τῇ πατρικοῦ τύ-

που τῇ ὀπτιμελέος ἐ φειδωλοῦ, φιλέουσι ἀφ' ἡγενοσιν.

Ibidem.

Φειδωλοὶ ἐ λυμῶς, χρεῖσθ· ἐν καμρῷ ᾗ καὶ δαπάνη· γνώσκουσιν ᾗ, ἀφ' ἡγενοσιν.

Ibidem.

Βίος ἀνέορτος μισρῇ ὁδῷ ἀπεινὸς κενύς.

Ex titulo πρὸ ἐγκρατείας.

Εὐγνώμων, ὁ μὴ λυπεόμενος ἐφ' οἷσιν ὅτι ἔχει, ἀλλὰ χαίρειν ἐφ' οἷσιν ἔχει.

Ibidem.

Εἴ τις ἑσθ' ὁδῶν τὸ μέτερον, τὰ ὀπτιμότερα, ἀπερτέσται αὐτῷ γίγνοιτο.

Ex titulo πρὸ ἀκρασίας.

Τῷ μέλει δ' ἡσυχίᾳ τῷ δ' ἡσυχίᾳ ἀπέναντι αὐθροπία, τὴν ᾗ τῷ τῆς δύναμιν παρ' ἑαυτοῖς ἔχοντες ὁκίῳσιν. ἀκρασία δὲ ἔναντία πρῆστοντες, αὐτοὶ περδύται τῆς ὑγείας τῇσιν ἐπιθυμῆσι γίγνεται.

Ibidem.

Ὅσοι δὲ τὸ γαστρὸς πλεονέκοντες ἀπέναντι, ἑσθ' ἐλκεῖται πὺν καμρῷ, ὅτι βροσέσιν, ἢ πόσεσιν, ἢ ἀφροδισίοις, ἐν τοῖσι πᾶσιν αἱ μὲν ἡδοναὶ, βραχεῖαί τε ἐπὶ ὀλίγου γίνονται, ὁκῶν αὐτῶν χρόνον ἐσθ' ὡσιν, ἢ πίνουσιν αἱ ᾗ λύπη, πολλαί. τοῦτο μὲν γὰρ τὸ ὀπτιμῆν αἰετῶν αὐτῶν πάρεσι, ἐπὶ ὁκῶν γνήσια ὁκῶν ὀπτιμῆσιν, ἀφ' ἡγενοσιν τε ἢ ἡ-

δονη παροίχηται, ἔσθ' οὐδ' ἐν αὐτοῖσι χεῖρας ἔστι,
ἀλλ' ἢ περὶ βραχέα· ἔσθ' αὖτις τῇ αὐτῶν δέ.

Ibidem.

Ὅς τις σῶμα θραπύει, τὸ αὐτοῦ, οὐχ ἑαυ-
τὸν θραπύει· ὅς τις δ' ἡγήματα, οὐδ' ἑαυτὸν, ἔ-
τε πρὸς αὐτοῦ, ἀλλ' ἐπὶ πρῶτον τῇ αὐτοῦ.

Ex titulo περὶ ὀργῆς.

Θυμὸς μάχεσθαι μὲν χαλεπὸν· ἀνδρὸς δ' ἢ, πρὸς
κράτειν, ὁ λόγιστος.

Ibidem.

Φιλογενική πᾶσι ἀνθρώποις. τὸ γὰρ καὶ τῷ δυσμε-
νοῖς βλαβερόν θραπύει, τὸ ἴδιον συμφέρον οὐ
βλέπει.

Ex titulo περὶ ὑπερφίας.

Τελούτῃ γὰρ εἰς ἡγεμονίαν κακῶς ὁ παρεια-
πινόμενος τὰ κρείσσονα.

Ex titulo περὶ ὀπιορκίας.

Ὅρκους οἱ ποίονται ἐν ἀνάγκῃ ἐόντες, οὐ
τηρέουσιν οἱ φλαῦροι, ἐπὶ δ' ἀφύγωςιν.

Ex titulo περὶ φιλοπονίας.

Οἱ ἐκούσιοι πόνοι τίμω τῇ ἀκουσίῳ ὑπομονῇ
ἐλαφρότερον ὡς σκῶ αἴζουσιν.

Ibidem.

Πλέονες ὅς ἀσκήσιος ἀγαθοὶ γίγνονται ἢ ἀπὸ
φύσιος.

Ibidem.

Τὸ αἰεὶ μέλλειν, ἀτελέως ποιεῖ τὰς πράξεις.

Ibidem.

Τῆς ἡσυχίας πένντες οἱ πόνοι ἡδίστοι, ὅταν ὦν ἐί-
νεκεν πάντες, τυγχάνωσιν, ἢ εἰδέωσι κύρσοντες.
ἐν δ' ἄλλοις τῇ ἀποτυχίᾳ, τὸ πᾶν ὁμοίως ἀνιερῶν καὶ
ἐλαφρότερον.

Ex titulo περὶ αἰδοῦς.

Φαῦλον, καὶ μόνος ἦς, μήτε λέξης, μήτε ἐργά-
σῃ. μάθ' ἢ πολὺ μᾶλλον τῇ ἄλλων σεαυτὸν αἰ-
σχύνεσθαι.

Ex titulo περὶ ἀσδολεχίας.

Πλεονεξία, τὸ πάντας λείπει, μηδὲν δ' ἐθέλειν
ἀκούειν.

Ex titulo περὶ χρεστήτητος.

Ἀγαθὸν ἢ εἴ τι χρεῶν, ἢ μιμνέσθαι.

Ibidem.

Οἷσιν ὁ τρώπος ἔστιν εὐτακτοῦ, τυτέοις καὶ βίος
συντέτακται.

Ex titulo περὶ φθόνου.

Μωμεομελῶν φλαῦρον ὁ ἀγαθὸς ἐποιεῖται
λόγον.

Ibidem.

Ὁ φθονέων, ἑαυτὸν ὡς ἐχθρὸν λυπέει.

Ibidem.

Οὐκ αὖ ἐκώλυνον οἱ νόμοι ζῆνέκατον κατ' ἰδίην
ἐξουσίην, εἰ μὴ ἔτερος ἔτερον ἐλυμάνετο. φθόν-

νος γὰρ εὐσείος δὲ χλὺν ἀπεργάζεσθαι.

Ex titulo πρὸς ξένης.

Ξενιτεῖν βίου ἀντάρκειαν διδάσκει. μῦζα γὰρ
καὶ σίβας, λίμου καὶ κέπου γλυκύταται ἰάματα.

Ibidem.

Ἀνδρὶ σοφῷ πᾶσαι γῆ βασις. ψυχῆς γὰρ ἀρχὴς
πατέρις ὁ σύμπτως κόσμος.

Ex titulo πρὸς πολιτείας.

Ὁ νόμος βούλεται μὲν ἀεργατεῖν βίον ἀνθρώ-
πων, δύναται δὲ ὅταν αὐτῷ βούλωνται πάσχειν.
τοῖσι γὰρ πειθαρχοῦσι τῷ ἰδίῳ δέεσιν ἐνδεί-
κνυται.

Ibidem.

Σπάσις ἐμφύλιος εἰς ἐκείτους κακόν. καὶ γὰρ
νικέουσι καὶ ἡσώμενοις ὁμοίῃ φθορῇ.

Ibidem.

Ἀπὸ ὁμοιοῦς τὰ μεγάλα ἔργα, καὶ πῶς πόλε-
σι τοῖς πολέμοις δύνατον κατεργάζεσθαι, ἄλλως
οὐ.

Ex titulo πρὸς νόμων καὶ ἐθνῶν.

Κρέσσον δὲ χρεώται τοῖσιν ἀνθρώποισιν, ἢ δέχσθαι.

Ibidem.

Δίκη μὲν ὅταν ἔρδεν τὰς χεῖρας ἐόνται ἀδινίη δέ,
μὴ ἔρδεν τὰς χεῖρας ἐόντα, ἀλλὰ τὸν ὄντα ἐρεσσεύει.

Ibidem.

Κατὰ τὴν ζώων φύσιν καὶ μὴ φύσιν, ὥδε ἔχει.
τὰ ἀδικέοντα καὶ γέροντα ἀδικεῖν, ἀθῶος ὁ κτε-

νων. καὶ παρὰ εὐχῆς οὐκ οὕτω ἔρδεν μὲν λῶν ἢ μή.

Ibidem.

Κτείνειν χεῖρ τὰ πημῶνοντα ὡς δὲ δίκην πάν-
τα πρὸς πάντας, καὶ ταῦτα ὁ ποιεῖν, ὅτι θυμῆς, ἐ-
δίκης, καὶ θάλασσης, καὶ κτάσεως ἐν παντὶ κόσμῳ
μείζω μοῖραν μετέχει.

Ibidem.

Ὅπως πρὸς κιναδίων τε καὶ ἐρπετέων γεγρα-
φάται τῶν πολέμων, οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων δι-
κῆς μοι χρεῶν εἶναι ποιεῖν. κατὰ νόμους τοῖς πατέροις
κτείνειν πολέμιον, ἐν παντὶ κόσμῳ ἐν ᾧ μὴ νόμος
ἀπείργει. νόμος δὲ ἀπείργει ἐρεῖα ἐκείτοις ἐπιχώ-
ρεα, καὶ ἀπονδαί, καὶ ὄρησι.

Ibidem.

Κιζάλλει καὶ λησὴν πάντα κτείνων τις, ἀθῶος
αὐτὸς εἶη, καὶ αὐτοχρῆστη, καὶ κελύων, καὶ ψήφῳ.

Ex titulo πρὸς τῶν ἐν ταῖς πόλεσι
δυνατῶν.

Καλεπὸν ἄρχεσθαι ὑπὸ χείρον.

Ex titulo πρὸς δέχης.

Ἀδικουμένοις ἡμωρεῖν καὶ δύναμιν χεῖρ, καὶ
μὴ παρῖεναι. τὸ μὲν γὰρ τοῦτο, δίκαιον καὶ ἀγα-
θόν. τὸ δὲ μὴ τοῦτο, ἀδίκον καὶ κακόν.

Ibidem.

Καὶ οἱ Φυγῆς ἄξιοι ἔρδουσιν, ἢ δεσμεῖν, ἢ ποι-
νῆς ἄξιοι, κατὰ ψήφισμα τέον καὶ μὴ δημολύνειν.

ὅς δι' αὐτὸν νόον διαπολύη, κέρδει δ' ἐρίζων, ἢ ἡ-
δονῇ, αἰδικεῖ. καὶ οἱ τοῦτο ἐγκατέδιδον ἀνάγκη ἐξ'.

Ibidem.

Δίκης καὶ δρεπῆς μεγίστην μετέχει μοῖραν ὁ
ἄνθρωπος ἀξίας τῶν ἄλλων.

Ibidem.

Μηδὲν ἡ μάλλον τοῖς ἀνθρώποις αἰδεῖσθαι ἐω-
τέ, μηδὲ τι μάλλον ἐξεργάζεσθαι κακόν, εἰ μέ-
λοι μηδεὶς εἰδήσκειν, ἢ οἱ πάντας αἰσθάνεσθαι. ἀλλ'
ἐωυτὸν μέλειται αἰδεῖσθαι, καὶ τοῦτον νόμον τῇ ψυ-
χῇ καὶ θιγάναι, ὥς τε μηδὲν ποιεῖν ἀνέπιτήδειον.

Ibidem.

Τὰν ἡμερημίον αἰσθάνεσθαι μεμνέσθαι μάλ-
λον ἢ τῷ εὖ πεποιημένων. καὶ γὰρ δίκαιον οὕτως,
ὥς περ τοῖς ὅλοις καὶ τῶν μετὰ τὸν νόμον, οὐ καὶ
ἐπαυρῆσθαι, τὸν ὅμως καὶ τὸν νόμον, καὶ καὶ αἰσθάνεσθαι
καὶ πείθεσθαι οὕτως καὶ τὸν νόμον. καὶ γὰρ ὅτι τὸ
τῷ ἡμερημίον ὥς καὶ πείθεσθαι, ἀλλ' ὥς εὖ.

Ibidem.

Οὐδεμία μηχανὴ τὰ νῦν καθεστῶτι ῥυθμί-
μῃ ὅσον αἰδικεῖν τοῖς ἀνθρώποις, ἢ καὶ πάντων ἀγα-
θῶν ἐωσιν. οὐδὲν γὰρ ἄλλω ἔοικεν ἢ ἐωυτῷ τὸν αὐ-
τὸν ἐφ' ἐτέροις γίνεσθαι. δεῖ δὲ καὶ οὕτως καὶ
ταῦτα κοσμηθῆναι, ὥστε οὐδεμία μηχανὴ αἰδικεῖν, ἢ
πάντων ἐπὶ τῷ αἰδικεῖν, μὴ ὑπὸ ἐκείνοις γε-
νέσθαι, ἀλλὰ ἡς ἢ θεομὸς ἢ τι ἄλλο ἀμυνεῖ τὰ
δίκαια ποιεῖν.

Ex titulo ὅτι καλλίστην ἢ μοναρχίαν.
Φύσις τὸ δὲ χρῆν οἰκῆσθαι τὸν κρείσσονα.

Ex titulo τῷ ὑποσηκῶν περὶ βα-
σιλείας.

Φόβος πολλοὺς καὶ μέγαν ἐργάζεται, εὐνοίαν δὲ
ὅσον ἐξεί.

Ex titulo περὶ δεσποτῶν καὶ δούλων.
Οἰκέτησιν, ὥς μέρεσι τῆ σκηνῆς, καὶ ἄλλοις
πρὸς ἄλλο.

Ex titulo περὶ ἀφροσύνης πανδήμου.
Ἐρωτικῶς μέμψαν ἢ ἀγαπαρμυρὴ λύει.

Ex titulo φόβου γυναικῶν.
Γυνὴ πολλὰ ἀνδρὸς ὀξυτέρη πρὸς κακοφρο-
συμίαν.

Ex titulo γαμικῶν παρὰ γαμικῶν.
Κόσμος ὀλιγομυθία γυναικί. καλὸν δὲ καὶ κό-
σμου λιτότης.

Ibidem.

Ἐπὶ γυναικὸς δὲ καὶ ἀνδρὶ ἐρχάται.

Ex titulo ὅτι ἀσύμφορον τὸ ἐχθρὸν
τέκνα.

Τεκνοφιλία σφαλερὴ. τίς μὲν γὰρ ὅτι πε-
ρίαν ἀγῶν(ος) μεσσην καὶ φροντίδος κένεσθαι. τίς
ὅτι διαποταχίαν, ἀνυπερθετον ἐτέρῳ ὀδυνῶν.

Ibidem.

Οὐδὲν μοι καλὸν καὶ πᾶσι καλὸν, ἐννοεῖται.

γὰρ ἐν παύδων κτήσει πολλοὶ μὲν καὶ μεγάλοις
κινδύνοις, πολλὰς δὲ λύπας. ὀλίγοι δὲ τὰ δόξη-
λέοντα, καὶ τῶν τε λεπτὰ τε καὶ ὠδ' ἐνέοντα.

Ibidem.

Ὅτε ὡς χεῖμα τὰ ὅτι, παύδα ποιήσασθαι ἐν τῷ
φίλων, ἐμοὶ δοκεῖ ἀμεινον εἶναι. καὶ τὰ μὲν πᾶς
ἐστὶ τοιοῦτος οἶον ἀν' βούληται. ἐστὶ γὰρ ἐκλεῖξασθαι
οἶον ἐθέλει, καὶ ὅς αὖ δοκῇ ὀπιπύδειος εἶναι, καὶ
μάλιστα κατὰ φύσιν ἐπιπύ. καὶ τοῦτο τοσούτον
ἀφ' ἑαυτοῦ, ὅσον ἐν τῷ τῷ μὲν ὅτι τὸν παύδα λα-
βεῖν καταψύμιον, ἐκ πολλῶν ὧν αὖ δέ· εἰ δὲ ἴσθ
ποιεῖται δὸτ' ἐωυτῶ, πολλοὶ εἰσι κινδύνοι. ἀνάγ-
κη γὰρ, ὅς αὖ γήνηται, τοῦτο χεῖμα.

Ibidem.

Ἀν' ὁρῶσι τοῖς ἀνάγκαιων δοκεῖ εἶναι πᾶς
δὲς κτήσασθαι δὸτ' φύστος καὶ καταπύσιος ἴνους
δεχάτης. δὴ λον ἢ καὶ τοῖς ἄλλοις ζώοις. πάντα
γὰρ ἐκγονα κτεῖται καὶ φύσιν, ὅτι ὠφελείης γε οὐ-
δεμῆς ἐνεκα. ἀλλ' ὅταν γήνηται, ἑλαιοπυρεῖ, καὶ
τερέφει ἐκασον ὡς δύναται, καὶ ἑωδ' ἐδοικε, μέ-
γας συμκράς· καὶ ἑωπὶ πᾶσιν, αἰῶνται. ἢ μὲν φύ-
σις τοιαύτη πάντων ὅτι ὅσα ψυχῶν ἔχῃ. τὰ ἢ
δὴ ἀν' ὁρῶσι νομίζον ἢ δὴ πεποίηται ὡς τε καὶ
ἐπαύρησιν ἵνα γήνηται δὸτ' ἐκ γόνου.

Ex titulo, ὅποιος ἵνα ὡς χεῖμα εἶναι τοῖς πα-
τέραις ὡς τὰ τέκνα.

Τοῖς πατέρι μάλιστα χεῖμα τῷ ἀνύτων διατεῖται.

χεῖματα, καὶ ἅμα ὀπιπύειας αὐτῶν μὴ τι ἀπη-
ρόν· ἢ ἑωσι ἀφ' ἑαυτοῦ ἔχοντες. ἅμα μὲν γὰρ πολ-
λὰν φεῖδ' ἐπὶ γήνηται ἐς τὰ χεῖματα, καὶ παρ-
θυμότεροι κτεῖται, καὶ ἀγωνίζονται ἀλλήλοισιν. ἐν
γὰρ τὰ ξυμῶν τὰ τελευτῶν, ὅσον αἰῶν, ὡς περ ἰ-
δίη· ὅσον ὁ θυμὸς τὰ ὀπιπύειας, ἀλλὰ πολλὰ
ἦσαν.

Ibidem.

Ἐξέστιν, οὐ πολλὰ τῷ σφετέρῳ ἀναλώσαν-
τας, περὶ εὐκαί τε τοῖς παύδας, καὶ τῷ χεῖμα τε καὶ
σωτηρίῃν περὶ ἀνέλεος τοῖς τε χεῖμασι καὶ τοῖς
σώμασιν αὐτῶν.

Ex titulo περὶ δόξης.

Κτελέων μὲν δόξης, ἢ τῷ σκλήεος δόξης-
νεια· ἀν' ὁρῶσι ἢ, ἢ τῷ ἦτος δόξης.

Ex titulo, ὅσα πολλοῦ πᾶς ἀφ' ἑαυτοῦ
τῷ παλαιοῦ ἀνύων.

ὡς περ ἐν τοῖς ἐλλείπει Φαγέδαικα καὶ κίσιον νό-
σημα, ὅπως ἐν τοῖς χεῖμασι, τὸ μὴ παρὰ θυμῶν
τὰ σωεχέας.

Ibidem.

Πλῶτος δὸτ' κακῆς ἐργασίης περὶ γήνηται
σημα, οὕτως ἐν τοῖς * τὸ ὀνειδος κέκτηται.

Ex titulo, ὅτι τὰ χεῖματα ἀβλαβῆ, σύμ-
μέτρως καὶ δικαίως περὶ εὐκαί.

Χρημάτων κτήσεις, ἔξουν νόμῳ μὲν, χεῖμασι εἰς

τὸ ἐλδ' ἔρελον ἔῃ καὶ δημοφιλέα· ζῶν ἀνόϊη δέ·
χρηγίη ζυνη.

Ibidem.

Χρήματα πορίζειν μὴν οὐκ ἀχρεῖον· ἔξ ἀδι-
κίης ᾧ πάντως χάκιον.

Ex titulo συγκρίσεως πενίας
ἐπ' αὐτοῦ.

Πενίη, παλῶτος, ὀνόμαται ἐνδείης καὶ πείρου·
οὔτε οὖν παλούσιος ὁ ἐνδείων, οὔτε πένης, ὁ μὴ ἐν-
δείων.

Ibidem.

Ἦν μὴ πολλὰν ὀπτιμύμεης, τὰ ὀλίγα τοῖς πολλὰ
δοξεί· σμικρὰ γὰρ ὀρεξίς πενίαν ἰσοθενέα πλου-
τῶ ποιεῖ.

Ex titulo πρὸς τῷ βίου, ὅτι βραχύ.

Διζημιόμοισι τῶν γὰρ, μόλις πρὸς γίνεταί· τὰ
δὲ καὶ καὶ μὴ διζημιόμοισι.

Ibidem.

Γιγνώσκειν χρεῶν ἀντιθεσπίνων βιοτίνων ἀ-
φαιρῶν τε εἶσθαι καὶ ὀλιγοχρόνιον, πολλῶν τε κη-
ρῶν συμπεφυρμένων καὶ ἀμνηχανίσιν· ὅπως ἀν-
τὶς μετέλλης τε κτήσιος ὀπτιμελῆται, καὶ μετέλλ-
ται ὀπτι τοῖς ἀναγκάοις ἢ τῶν ἀπαιτητέων.

Ex titulo πρὸς δὲ δαίμονι.

Εὐτυχίης, ὁ ὀπτι μετέλλοις χρήμασιν ὀπτιμύ-
μορος· δυστυχίης δὲ, ὁ ὀπτι πολλοῖς δυσθυμέμο-
ρος.

Ibidem.

Ibidem.

Τὸν δὲ θυμὸν μέλλοντα χρεὶ μὴ πολλὰ πρὸς ὅ-
σιν, μήτε ἰδίῃ, μήτε ζυγῇ· μήτε ὅς· ἀν' ὅσῃ, ὅ-
πῃ τε δύναμιν ἀρεῖσθαι τῶν ἐαυτοῦ καὶ φύσιν·
ἀλλὰ τοσούτων ἔχει φυλακῶν, ὥστε καὶ τῆς τυ-
χῆς· ὀπτιβλαβῆς, καὶ εἰς τὸ δέον ὀπτιμελῆται,
τῶν δοκῶν κατὰ τὴν φύσιν, καὶ μὴ πλέω παρὰ φύ-
σιν τῶν δυνατῶν· ἢ γὰρ ἀποκρίνη ἐσφαλέσθαι τῇ
μεγαλοχρησίᾳ.

Ex titulo πρὸς κακοδαμονίας.

Ἀποκρίνη ζυγῇ, τῆς ἐνείσου χαλεπωτέρας, οὐ γὰρ
ὑπολείπεται ἐλπίς ὀπτιμύμενης.

Ibidem.

Νόσος οἴκου καὶ βίβη γίνεται, ὅπως περ καὶ σκλήρας.

Ex titulo, ὅτι δὲ γυναικῶς φέρειν
τὰ παρὰ φύσιν.

Ἀύπνη ἀδελφῶν ψυχῆς ναρκώσεως, λογιζομένη
ἐκκρούει.

Ibidem.

Μέγα τὸ ἐν συμφοραῖσι φερεῖν ἢ δὲ.

Ibidem.

Μεγαλοψυχία, τὸ φέρειν πρὸς πλεονεξίαν.

Ibidem.

Πενίαν ὀπτιμύμεως φέρειν, σωφρονέοντος.

Ex titulo πρὸς ἐλπίδος.

Ἐλπίδες αἱ τῇ ὀρεγῇ φερονέοντων, ἐφικταί·
αἱ δὲ τῇ ἀξυνέτων, ἀδύνατοι.

h.

Ibidem.

Ἄλλοι τῶν ἀζυνέτων αἰ ἐλπίδες.

Ex titulo, ὅτι οὐ χρηθ' ὀπταίρεται
τοῖς ἀτυχούσιν.Οἷσιν ἡδονῶν ἔχουσιν αἰ τῶν πέλας συμφο-
ραῖ, οὐ ζυγαῖσιν μὲν ὡς πρὸς τῆς τύχης, καὶ αὖ πᾶ-
σιν, ἀπορέουσι δ' οἰκείας χαρᾶς.

Ex titulo ἐπαίνου γῆρας.

Ἰσχυρὴ καὶ ὀμροφία, νεότητος ἀρετῇ γῆρας
δέ, σωφροσύνης ἀνδρῶς.

Ibidem.

Ὁ γέρον, νέος ἐγέρτο· ὃ γ' νέος ἀδύλον εἰς γῆ-
ρας ἀφίξεται. πρὸ τέλειον οὖν ἀρετῶν τῶν μέλλον-
των, εἰς τὸ ἀδύλον, κρέσσον.

Ex titulo ψόγου γῆρας.

Γῆρας, ὁλόκληρος ὅτι πλήροσις· πάντ' ἔχει
καὶ πᾶσιν ἐνδεῖ.

Ibidem.

Ἀυξανόμενός τ' ἡ σῶματός, σωαυξόνηται φρέ-
νες· γηράσκοντος δ' ἡ, συγγηράσκουσι, καὶ εἰς πρὸς
ἀγμάται πάντα ἀμβλύνονται.

Ex titulo ἐπαίνου θανάτου.

Ἐνιοι θνητῆς φύσεως διάλυσιν εὖ εἰδότες ἀν-
θρώποι, σωειδήσιν δ' ἡ τῆς ἐν τῇ βίῳ κακοπερὶ αἰ-
σώτης πρὸς τῆς βιοτῆς χρόνον ἐν τρεῖς καὶ φέ-
βοις θαλαμωροῦσι, ψάδεα παρὰ τῇ πλὴν πλὴν
πρὸς μνηστοπλαστοντες χρόνου.

Ex Plutarcho.

Ἦρός τοῖς γὰρ οἷμα μάλασι πρὸς Δημόκριτον εἰπεῖν ὡς
εἰ τὸ σῶμα δικάσῃ τῇ ψυχῇ κακώσεως, οὐκ αὖ αὐτῷ ἀπὸ
φυγεῖν.

Ex eodem.

Δείκνυσιν τὸν λόγον ὅτις ἡδὴ σφερόμενοι, καὶ ριζοῦμε-
νον ἐν ἑαυτοῖς, καὶ κατὰ Δημόκριτον, αὐτὸν δὲ ἑαυτοῦ παρὰ
τέρψιμα ἐπιζόμενον λαμβάνειν.

Ex eodem.

Κορεῖσθαι μὲν λαρυγγισμοῖς, καὶ κλωσμοῖς ἀλεκτερίων,
καὶ συστῆναι δὲ τὴν φορυτῆ μολογανούσας, ὡς ἔφη Δημόκριτος,
δπημελὲς φρεσὶν, σημεῖα ποιουμένοις πνυμάτων καὶ
ὁμῶν.

I. ii.

ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΥ ΕΠΙ-

ΣΤΟΛΑΙ.

DEMOCRITI EPI-

STOLAE.

ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΣ ΙΠΠΟΚΡΑΤΕΙ,

πεὶ φύσεως ἀνθρώπου.

ΧΡΗ πάντας ἀνθρώπους ἡγεμενὶ τέχνῃ ἐ-
πίστασθαι, ὡς ἰπποκράτης. καλὸν γὰρ ἅμα καὶ
ξύμφερον εἰς τὸν βίον. Τούτων ἡ μάλιστα τοῖς
παυδείας καὶ λόγων ἰδρίας γενημηλύνει. ἰσχυρὴν
σφίγῃς γὰρ δοκέω ἡγεμενῆς ἀδελφῷ καὶ ξύνοικον.
σοφίῃ μὲν γὰρ ψυχῇ ἀνὰρρύνεται παιδείων, ἡγε-
μενῇ δὲ νοῦσις σωμάτων ἀφαιρέεται. αὐξέεται δὲ
νοῦσις παρνούσης ὑγείης, καὶ καλὸν παρνούσιν τοῖς
ἐσθλὰ φρονέοντας. ἔξωθεν δὲ σωματοποιῆς ἀλγα-
οῦσης, οὐδὲ παρδυμῖν ἀγὰ νότον εἰς μελέτην ἀρε-
τῆς. νοῦσις γὰρ παρνούσι, δεινὰς ψυχῇ ἀμει-
ροῖ, φρόνησιν εἰς συμπύθην ἄγουσι. φύσεως δὲ
ἀνθρώπινης ἡ περὶ γραφὴν θεωρίαν ἔχει τοῖς δε.

Ὁ μὲν ἐγκέφαλος φερεται ἔκ κελυφῆς ὅσων
ματὸς ἀσφαλείῃ ἐμπεπυσμένον, ὑμέσι νοῦ-
ρώδεσι συνίσταται. ὑπὲρ δὲ ὅσων διπλᾶ φύ-
σις ἀναγκαῖα ἀρηρῆαι, δεσπότιν φύλακα δια-
νοίης καλύπτουσιν ἐγκέφαλον, περὶ ὅσων νοσμία
χεῖρτι νοσμοῖται. τὸ δὲ ὅσων ὀρητικὸν ἐν

πλουτίζονται. Φωλεύον ὑγροῦ ἐκτασίαις ὑπὸ μέ-
 τωπον καλασθῆσαι ἰδρυται. Ἰεωρλής ἢ αἵπρον. ἀ-
 κρεβής ἢ κόρη. Φύλακα ἱερὸν δίκαιερός ὑπο-
 μένειν. διπλοῖ ἢ ῥώθωνες ὁ σφρήστος ὅτι πηνώμο-
 νες διορίζουσιν ὁ φθαλμὸς γήτνιν. μαλακὴ ἢ
 χηλέων ἀφ' ἑσμάτι πεπυσσομένη, ῥημάτων
 αἰώησιν ἀκρεβή τε διαρθροσιν παρέχεται κυβερ-
 νωμένη. γήρειον ἢ ἀκροτενὲς καὶ χελύνειον, γήμ-
 Φοις σωημεροσμήρον. ἐνδοχίαι ἢ μύθων ὡς
 δημιουργὸς ἀνέωγν, οἷς ἐπεὶ ὁ μύθος εἰς ἀ-
 σφαλῆς διήκον. ἀλογιστής γίνεται. λαλῆς
 μητρὶ γλώσσα, ψυχῆς ἀγγελος, πυλωρεῦσαι τὴν
 γεῦσιν ἐχερῆς ὁδόντων τριγχοῖσι πεφύρηται.
 βρογχός ἢ καὶ φάρυγξ ἡμεροσμήροι ἀλλήλοις
 γήτνιῶσιν. ὁ μὲν γὰρ εἰς κέλδον πνέματος, ὁ δὲ
 εἰς βυθὸν κοιλίης τσοφλὼ περπέμπει, λάδρον
 ὠιδόμην. κωνοειδὲς ἢ καρδίη βασιλῆς ὀρ-
 γῆς ἡθηνος πρὸς πᾶσαν ὅτι βουλῶν ἐνδεδυκε
 θώρεκα. γεμναι ἢ πνέματος σήραγες ἡ-
 ρι διδοδόμεναι, φωνῆς αἵπρον πνεῦμα ἡκτοσι.
 πὲρ ἢ χορηγὸν αἵματος καὶ μεταβάλλον εἰς τσο-
 φλῶ, σὺν λοβοῖς πολλάκις κοιλὴ πείπλοος ἔ-
 σται. ἡπαρ ὅτι θυμῆς αἵπρον χλωρὴ ἢ χολῇ πρὸς
 ἡπατι μέρουσαι, καὶ ἀφ' ὅρῃ σώματος ἀνδρο-
 πηίου ὑπερβύσσει γίνεται. βλαβερός ἢ σώ-
 ματος ἀνδροπίνος καὶ αἰωφελῆς ἐνοικος ἀπλῶν,
 ἀπέναντι δὲ δει, πρᾶγμα μηδὲν ἀπύμην.
 μέση ἢ τυτίων χορηγεῖται δέκλειρα κοιλίη κα-

τὰν ἀζέται, διοικέουσαι τὴν πείπιν. ἐννυχὰ ἢ κοι-
 λῆς σπυγέτος δημιουργὴ σπυγονόμηναι εἰλεῖ-
 ται πρὸ κοιλίην ἔντεα, λήψιος καὶ ὀστοκρίστος
 αἵτια. δίδυμοι ἢ νεφροὶ ἰσχύουσιν ἐνηδρασμήροι
 καὶ ἡμφισμήροι δημοι, οὐρον ἐκκρίστος εἰς
 ἀλλότριον πεφύκασι. κύριος ἢ ἀπάσης κοιλίης ὁ
 καλούμενος ὅτι πλοῖς, ραίερα πᾶσαν ἐμπερί-
 ληφε, μόνου ἀπλῶς ἀτερ. ὅς ἢ νδρόδης κύ-
 ρις ἰσχύω σῶμα ἐνηδρασμήρη, συμπεπλεγμένων
 ἀγγείων, οὐρον ἐκκρίστος αἵτις γίνεται. ἢ ἢ
 γήτνιῶσαι τὴν μήτηρ βρεφείων, ἢ δεινὸν ἄλγος
 ἢ ἐν γυναικὶ μόχθων μυρίων παρρητίη μητρὶ
 πεφώλδεν, ἢ πυλωρὸς μυχοῖς ἰσχύων βράσαι
 σπέρξ, σφίγγεται νδρόσιν. ἐκ ἢ πλῆθους ἐκχέ-
 ούσαι ραίερος φύσις ἐκ πένου πρηνόης. ἐκ ἢ
 σώματος κρεμασθὶ ἐκ τὸς οἰκίην νέμονται ἐκρο-
 νοι κτίσται ὅρῃς πολυχίτωνες ἔοντες εὖν οἱ ἦδη, ἀ-
 πὸ φλεβείων τε καὶ νδρόν πλέγμα, οὐρον ἐκ-
 χυσιν πιδόμενον, σπυγέτος ὑποπυγὸν φύσις ὑ-
 πὸ διδημιούρηται, ὀρεξιν ἦδης πνευμάτιον.
 σκέλη ἢ καὶ βρογχόνες καὶ τὰ πρηνήτην τρυ-
 τέως ἀκρὰ, διηκονίης πᾶσαι δόχην σπυγέτοις μέ-
 να ἔχοντα, νδρόν τε ἀσφαλῆ λειτουργίην πλέ-
 ουσιν. ἢ ἢ ἀσώματος ἐν μυχοῖς φύσις ὅς ἐξέτ-
 ξε παντόμορφα ἀπλάγχων γήμη. ἢ δὴ θάνατος
 ὅτι περθεῖς, ὡκέως ἔπαυσε λειτουργίης.

ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΣ ΙΠΠΟ-
ΚΡΑΤΕΙ.

Επὶ ἤμιν ὡς Ἰπποκράτες, ὡς μεμνημένοι,
ἐλλέβορον δώσων, πᾶσι τοῖς ἀνδράσι,
παρ' οἷς ὁ πάρος τ' ἀρετῆς μανὴ κρίνει. ἐτυγχάνει
μὲν ὅτι παρ' ἐκείνου διαγέστος καὶ πολλογραφεύς, ἐπι-
τε ἀφ' οὗ οὐρανίων, συγγράφοντες. γνοίς ὅτι τοῦ-
των φύσιν, ὡς ἀρετικῶς κέρται εἴη δεδημιουργ-
ημένη, καὶ ὡς τηλοῦ μανίης καὶ παρὰ φρονήσας
καταγεσθήκοι, ἐμὲο μὲν φύσιν ἐπήνευσε, ἀπηνέας
ὅτι καὶ μεμνημένοις ἐκείνοις ἐκέρταται. ὁκόστω γὰρ ἰν-
δαλμοῖσι διαλλάσονται αὐτὰ τὸν ἥερα, πάλαι
ἡμέας, ὡς δὴ κόσμῳ σωορῶται, καὶ ἅμει, ὡς μοῖρης
μῆς ἐόντα τέτρωχε, τῶν πάντος ἐμὸς φύσιν ἐρύ-
νησις ἀρετικῶς ἐς Φάος ἤραγε. μάρτυρες ὅτι τοῦ-
των βίβλοι ὑπὸ ἐμὲο γραφείσιν. καὶ οὖν καὶ σὲ
ὡς Ἰπποκράτες μὴ τοιοῦτος ὅποιον ἀνδράσι σω-
εργεῖται καὶ σωομιλέειν, ὡς νόος ἀκρότατος καὶ
ἀδελφικός κατέστηκεν. εἰ γὰρ πᾶσι τοῖς τοῖσι, ὡς
μεμνημένοι με ἐπόποιες, ἢ συλῆσις ἢ πινυτὴ μανίη
αὐτὸ ἐγγόνει, καὶ σὲο τέχνην αὐτὸ κατεμέμψαντο, ὡς-
περ αὐτὸν παρὰ κατὰς γεγενημένην. ἐλλέβορον
γὰρ ὑγαινοῦσι μὲν δοθεῖς, ὅτι σκοπεῖ διανοήν-
μεμνημένοι ὅτι δοθεῖς, κέρτα ὡφελῇ. γνῶθι γὰρ
ὡς εἰ μὴ κατεπαλελαβήκεις με γράφοντα, ἀλλ' ἀ-
νακενλιμνύον, ἢ ὅτι δὴν παρὰ πατέρων, καὶ παρὰ
μιλεῦντα ἐαυτῶν, καὶ πολλὰς ὅτι μὲν δις χερσὶ
νοντα, ὅτι ὅτι μειδιώντα, ὅτι τοῖσι ἐνοσολιμνύουσιν

ὑπὸ ἐμὲο, καὶ τοῖσι μὲν παρὰ μιλεῦσι τῶν γνωρί-
μων οὐ παρὰ γόντα, ἐφιστάνοντα ὅτι πᾶσι διανοήνται,
καὶ σὲο πᾶσι μὲν ἰκανῶς, ἔγνωσεν αὐτὸν Δημόκριτον,
καὶ πᾶσι ὅς τις κέρτα, ἐκ τῶν ὁρεομυθίων μανίης
εἰκότι εὐκέναι. καὶ οὖν τὸν ἡγεῖον μὴ μόνον ὅς τις
τὸ πάρος κέρτα, ἀλλὰ καὶ παρὰ γόντα. τοῖς τε
ἐρδολογοῖς ἀνακέρταται ὡς ὅτι παρὰ γόντα, καὶ πᾶ-
τερον δὲ γόντα τὸ πάρος, ἢ μεσολοῖ, ἢ λήροι. καὶ
διαφορεῖται καὶ ὡς κέρτα καὶ ἡλικίαν παρὰ γόντα. εἴτα
ἡγεῖται τὸ πάρος, ὁλοκληρὴν τε τῶν σκευῶν. ἐκ
γὰρ τοῦτων ἀπάντων ὁλοκληρῶς αὐτὸς τὸν νοῦν δό-
ροις. ἀπέσφαλα δέ σοι τὸν παρὰ μανίης λόγον.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ ΔΗΜΟ-
ΚΡΙΤΩΙ.

Ιητικῆς τέχνης ὡς Δημόκριτε κατεργάσασθαι
μὲν οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων οὐ παντάπασιν ἐ-
παμνέουσι, θεοῖσι ὅτι πολλὰς παρὰ γόντα. καὶ δέ
ἡ φύσις αὐτὴ παρὰ γόντα, καὶ δὲ παρὰ γόντα τὸν θεο-
πευδύμνον, τὸν ἡγεῖον κατεμέμψοντα, παρὰ γόντα
τὸ θεῖον. καὶ ἐγὼ δοκέω παρὰ γόντα μεμνημένον ἢ
ἡμῶν κατεργάσασθαι πᾶσι τέχνῳ. ἐγὼ μὲν γὰρ ἡ-
γεῖται ἐς τέλος ὅτι ἀφ' ἡμῶν, καὶ παρὰ γόντα γονα-
λέος κατεργάσας. οὐδὲ γὰρ ὅτι τῶν δὲ δὲ γονα-
πῶς. ἀλλὰ καὶ αὐτὸς διεφώνησε, καὶ παρὰ γόντα
συγγράφειν βίβλοι παρὰ γόντα δεδωκέναι. ἢ μὲν οὖν
ὑπὸ σὲο δὲ παρὰ γόντα ἡμῶν παρὰ γόντα, κατεμέμψον-
τα τῶν φαρμακείας τῶν ἐλλέβορον. εἰσὶ γὰρ μὲν

οὖν ὡς Δημόκριτε ὡς μεμνηότι ἐλλεβορέσιων·
οὐ καταμαντάνομαι, ὅς τις ποτ' εἴης. ὡς ἢ
ἐντυχῶν εἶδον, οὐ μὲν Δία πῶτα φρονήσεως ἔργον
ἀλλὰ χρεδὺν ὀποδοχῆς πίσης, κάρτα τὴν φύ-
σιν ἐπῆνεσσι. ἀρμόν τε ἐρμυνέα φύσιος καὶ νό-
σμου ἐκέρνα. τοῖς ἢ εἰσπαγόντας με ἐμεμφά-
μι, ὡς μεμνηότας. Φαρμακείης γὰρ αὐτοὶ δέ-
οντα. ἐπεὶ δὴ τοίνυν πῶτόματον ἡμέας εἰς πῶ-
τό ζυυήραρχον, ὁρῶν ποιήσας ὅππας ἑλλων ἡμῖν πυ-
κνότερον, καὶ μεταδιδούς τῷ ὑπὸ σέο γεγραμμέ-
νων συνταγμάτων. ἀπέσκηλα δέ σι καὶ αὐτὸς πὺν
πῶτι ἐλλεβορισμοῦ λόγον. ἔρρωσθ.

*Hanc quoque Hippocratis epistolam placuit
subiungere, quod in ea non solum multa
de Democrito narrentur, sed plu-
rima etiam tanquā ex ore
illius referantur.*

ΔΗΜΟΚΡΑΤΗΣ ΔΗΜΑΓΗΤΩΙ

χαίρειν.

Τοῦτο κεῖνο Δημάγητε ὅπερ εἰκάζομαι. οὐ
παρέκοπιε Δημόκριτος, ἀλλὰ πάντα ἡσθε-
φρόνεε, καὶ δι' ἡμέων πάντας ἐσωφρόνιζε. ὁρῶ-
πεμφα δέ σοι, Φιλότης, ὡς ἀληθῶς τὴν Ἀσκλη-
πιάδα νῆα· ἢ πῶτα μετὰ τῷ αἰλίου ὀπτήσμενον
καὶ ὑγείην. ἐπεὶ καὶ δαίμονα πῶτοντι ἰσοδρόμησε,
καὶ κεῖνη τῇ ἡμέρῃ κατέπλωσεν εἰς Ἀθήνας,
ἥπερ αὐτέοισιν ἐπεσέλειεν ἀφίξεσθαι. πάντας οὖν
ἀολλέας πῶτα πῶτα ἀνέρομαι, ὡς εἰκός ἡμέας
περιμύοντας· οὐκ ἀνδρας μόνον, ἀλλὰ καὶ γυναῖ-
κας· ἐπεὶ ἢ ἐπεσέλειεν, καὶ παρδία νῆα τοῖς θεοῖς
κατηφεία, καὶ τῷ νήπια. οὗτοι μὲντοι ὡς εἶχον ὡς
ὅτι μαγνομύω πῶτα Δημόκριτῳ. ὁ ἢ μετὰ ἀκρε-
βείης τότε ἡσθεφροσφρονεῖν. ἐπεὶ δέ με εἶδον, ἔ-
δοξαί μοι ἡδύοις μικρόν τι ἐφ' ἐωυτοῖσι γερονέ-
ναι, καὶ χρεστέως ἐλπίδας ἐποιεῦντο. ὁ δὲ φιλο-
πόμιον ἀγῶν με ὅτι τὴν ξενίην ὠρμητο· καὶ καί-
νοισι συνεδδοκῆς τούτο. ἐγὼ δὲ ἐφίλω, ὡς Ἀθήνη-
ται, οὐδ' ἐν ἐξέ μοι πρὸς ἑαυτοῦ ἢ Δημόκριτον θε-
σαι. οἱ δὲ ἐπῆνεον ἀκούοντες, καὶ ἡσθῆσαν.

ἤγαν τε σὺν τῷ μῶς Διὶ τῆς ἀγορᾶς, οἱ μὲν ἐπόμε-
νοι, οἱ δὲ παρθεόντες, ἐτέρωθεν ἑτέρω· σῶζε, λέγον-
τες, βοήθει, θεράπευσον. καὶ γὰρ παρηγόρεον θάρρειν,
ὡς ἔα χα μὲν οὐδενὸς ἐόντος κακῶ (πίσσω εἴη σί-
ησιν ὥρησιν) εἰ δὲ ἄρα καὶ ἴνως, ἑξαχθῆς, ὁ δὲ ὀρ-
θώπου, καὶ ἄμειπνται λέγων ἦεν. οὐδὲ γὰρ πόρρω
ἴω ἢ οἰκίῃ, μᾶλλον δὲ οὐδὲ ἢ πόλιν ὅλην παρηγέμεν
οὖν. πλῆσιν γὰρ τῶν τεύχεος ἐπύργανε. καὶ ἀνάνου-
σί με ἡσυχῇ. ἐπὶ τῶν κειτόπιν τῶν πύργου βουνὸς ἴω
πρὸς ὑψήλους, μακρῇσι δὲ λασίησιν αἰγείροισιν ἐ-
πίστωις ἐνθεν ἑώρετο τῶν τῶν Δημόκριτου καταγώ-
για. καὶ αὐτὸς ὁ Δημόκριτος ἐκάθητο ὑπὸ ἰνι-
ἀμφιλαφεῖ καὶ χθαμαλῇ πλῆκτινίῳ, ἐν ἔξω-
μυδι παχεῖν, μῦνος, ἀνῆλκτος, ὅτι λιθίνω θώ-
κω, ὡχρεακῶς πᾶν καὶ λειπόσκιος· κουρεῖαν
τῶν ἡνείκα. παρ' αὐτὸν δὲ ὅτι δεξιῆς, λεπτὸ ῥύτον
ὑδαρ καὶ πελώριος τῶν λόφου θέον ἡρεμῶς ἐκε-
λάρυζεν. ἴω δὲ πὲρ μένος ἑστὶ ἐκείνων τὸν λό-
φον, ὡς ἐν ὑπονοίῃ κατεκίχοντι, νυμφέων ἰδρυ-
μῶν, αὐτεφύταισιν ἐπηρεφες ἀμπέλαισιν. ὁ δὲ
εἶχον ἐν δόκω σμῖν πολλῇ ὅτι τῶν γυνάτων βι-
βλίον, καὶ ἐπερὰ δὲ ἵνα ἐξ ἀμφόων τῶν μερῶν
ὡπρὶ παρὰ βιβλίον, σεσώρωτο ἢ καὶ ζῶα συγχά-
αἰατετμημῶν δι' ὅλων. ὁ δὲ ὅτε μὲν σὺν τῶν ἐ-
γρᾶφιν ἐγκείμενος, ὅτε δὲ ἡρέμει, πᾶν πολὺ τε-
πέχων, καὶ ἐν ἑαυτῷ μερμηρίζων. εἴτα μετ' οὐ
πολύ τούτων ἐρδιδυμῶν, ἔξωθεν πᾶσι, καὶ
τῶν ἀπλάγχρῳ τῶν ζώων παρὲς κόπτε· καὶ κατα-

θεῖς αὐτὰ, μετελθὼν ἐκαθέζετο. οἱ δὲ Ἀδθηρί-
ται παρὲς ὧς με κατηφές, καὶ οὐ πόρρω τῶς ὀ-
ψίας διακρύων ἔχοντες, Φασίν, ὁρῆς μὲν τοὺς τῶν
Δημόκριτου βίον, ὡς μέμνηεν, ὡς ἴππο κρεῖστας· καὶ
οὐτε ὁ, πὲρ θελπει οἶδεν, οὐτε ὁ, πὲρ ἔρδει. καὶ ἴς αὐ-
τέων ἐπὶ μᾶλλον ἐνδείξασθαι βουλόμενος τί μὲν
νίλιν, ὅξιν αἰεκάκυσεν, ἵκελον γυναικὶ ὅτι θανά-
τω τέκνου ὁλοφύρεται. εἴτα ἀνῶμαζεν πάλιν
ἄλλος, ὑποκρινόμενος παροδὶ τῶν ζώων λένων τῶν
ὧν διεκίμει. καὶ ὁ Δημόκριτος ἀκούων, τῶν
μὲν ἐμειδίει, τῶν δὲ ἐξεγέλα· καὶ οὐκέτι οὐδὲν ἐ-
γρᾶφε, τί μὲν ἢ κεφαλῇ θάμινά ἐπέσεν. ἐγὼ
δὲ, ἵμεις μὲν (ἐφίλιν) ὡς Ἀδθηρίται αὐτὸν μι-
μνετε ἐγγυτέρω ἢ αὐτὸς καὶ λόγου καὶ σώματος
τῶν δὲ ἡνείκα, ἰδὼν καὶ ἀκούσας, εἰσῆλθον τῶν
θεῶς τί μὲν ἀληθείῳ. καὶ τῶν εἰπόντων, κατέβαινον
ἡσυχῇ. ἴω δὲ ὅξιν καὶ ὅτι φορὸν ἐκείνῳ τὸ χωρεῖον.
μόλις δὲ οὖν Διόσκειρος ὁ μὲν διήλθον. ἐπεὶ δὲ ἐ-
πλησίαζον, ἔτυχε τότε ἐπελθὼν αὐτῷ ὁ, πρὸς ὅτε
γρᾶφειν ἐν θουσιωδῶς ἐμὲ ὁρμῆς. εἰσήκειν οὖν
παρὰ μὲν αὐτὸν τὸν κατὰ τῆς ἀναπαύσεως. ὁ
δὲ μετὰ μικρὸν τῆς φορῆς λήξας τῶν γρᾶφιν,
παρὰ βιβλίον εἰς ἐμὲ παρσιόντα, καί φησι,
χαῖρε ξένε. καὶ γὰρ, πολλὰ ἢ καὶ σὺ Δημόκριτε,
ἀνδρῶν σφώπεται. ὁ δὲ (αἰδέσθεις, οἶμαι, ὅτι οὐνο-
μαστὶ οὐ παρὰ σέ με) Σε δὲ (ἐφῆ) τίνα καλέομαι;
ἀγνοῖ γὰρ τῶν σὺ οὐνόματος, παρὰ φασίς τῆς τῶν
σοῦ παρὰ σφώπεται. ἴππο κρεῖστας (ἐφῆν) ἐμὸν γὰρ

νομα, ὁ ἰητρός. ὁ δὲ εἶπεν, Ἡ γὰρ Ἀσκληπιάδων δὴ
 γνῶσις, πολὺ γὰρ σὺ τὸ κλέος τῆς ἐν ἰητρικῇ σοφίης
 πεφοίτημεν ὥς ἐμέ. τί δέ σε χρεός δέυρ' ἤρηναι;
 ἐπῆρε; μᾶλλον δὲ παρ' πάντων κείρισον. ὁρῆς δὲ ὡς
 ἔστιν ὁδὸς σὺν ἀηδὴς φύλλων θημῶν, χλοερὸς καὶ
 μαλθακὸς ἐγχεῖσται, καὶ παρσηνέστερος τῇ τὴν
 χηρῇ ὀπιφθάνων θάκων. καὶ τί σου τοῦ δέ μου, πάλιν
 φησὶν, Ἰδὼν οὖν ἡ δὲ ὀπιφθάνων διζήμενος περὶ
 γυναικῶν, δέυρο ὠφείζω; φερέξαι σιφέως. καὶ γὰρ ἡ
 μέν τις οὐκ ἐπὶ δυνάμει σπερματικῇ ἀνδρὶ καὶ γυναικί.
 τὸ μὲν κατ' ἀληθείαν (ἐφ' ἧν) γένεσθαι σπέρμα. δέυρο γὰρ ἡ
 κω σπέρματι σπερματικῇ ἀνδρὶ σφαιρῇ. ἔχῃ δὲ παρ' αὐτῶν ἡ
 σπέρματις, ἥς περὶ σφαιρῇ τρέφεται. ὁ δὲ, Ξενίη τοίνυν
 τρεῖς ἔσονται κληρονομίαι, πρὸς μὲν τὸν πατέρα, καὶ
 τὸν μητέρα, καὶ περὶ ἡδὲ μοι δόλου μηδὲ ὀφειλῆς
 πειν, φιλοπορίμωρα ἡδὲ (ἐφ' ἧν) πολὺ τὴν ἐόντα ὑ-
 μέτερον; ὁ δὲ, Καὶ μάλα (ἐφ' ἧν) εἰ τὸν Δήμωνος
 λέγεις υἱόν, τὸν οἰκέοντα ὡς δὲ τὸν Εὐμαρίδα κη-
 νίω. τούτῳ (εἶπον) ὡς τυχάνω ἐν πατέρων ἰδιό-
 ξενος. ἀλλὰ σὺ Δημόκρετε τῇ κρέσσονί με ξενίῃ
 δέχου, καὶ περὶ τὴν γὰρ τί λῶ τούτῳ δὲ γράφων τυχ-
 αίνεις φερέξαι. ὁ δὲ, ὀπιφθάνων ὀλίγων, παρὲς μενίης,
 ἐφ' ἧν. καὶ γὰρ Ζεὺς βασιλεὺς, φημί, δυνάμει γὰρ
 ἀντιγράφει παρὲς τὴν πόλιν, ὁ δὲ, Ποίῳ (φησὶ) πό-
 λιν Ἰπποκράτες; ἔγωγε μὲν οὐδὲν, ἐφ' ἧν, ὡς Δημό-
 κρετε ἀλλ' ὅσον οἶδ' ὅπως παρ' αὐτῶν. ἀλλὰ τί πε-
 ρὶ μενίης γράφεις; τί γὰρ (εἶπεν) ἄλλο ἢ τίς πέλει,
 καὶ ὅπως ἀντιγράφουσιν ἐγγίναται, καὶ τίνα τρέφουσιν

ἀπολωφέντοι. τὰ γὰρ ζῶα τρεῖς (ἐφ' ἧν) ὀκνοῦσι ὁρῆς,
 τούτου μὲντοι γὰρ ἐνεκα ἀνατέμνω. οὐ μισέων θεοῦ
 ἔργα, χρῆς δὲ διζήμενος φύσιν καὶ θέσιν. οἶδ' αὖ γὰρ
 ἀνθρώπων ὡς ἀνθρώπων ὡς αἰτῇ ὀπιφθάνων αὐτῇ
 παρ' αὐτοῖς, εἰ περὶ πάνσι μὲν φύσιν ἐνυπαρχῇ, ἀλ-
 λά παρ' οἷς μὲν, ἐλάσσων, παρ' οἷς δὲ ἴσιν πλείων.
 ἡ δὲ ἀμετρία αὐτῆς, νοῦσι τυγχάνουσιν, ὡς ὕλης
 ὅτε μὲν ἀρχαίης, ὅτε δὲ φάλης ὑποκειμένης. καὶ
 γὰρ, νῆ Δι' (ἐφ' ἧν) ὡς Δημόκρετε, ἀληθείας τε καὶ
 φρονίμως λέγεις. ὅθεν εὐδαίμονά σε κρίνω, ἀπο-
 λαύονται τὸ αὐτῆς ἡσυχίας. ἡ μὲν δὲ μετέχῃ τρεῖς
 τῆς σὺν ὀπιφθάνων, ἐρομένης δὲ, ἀλλ' ἡ Ἰπποκ-
 κρατες ἐκ ἐπιτεταταί, ὅτι, ἐφ' ἧν, ἡ ἀρχαί, ἡ οἰκίη, ἡ
 τέκνα, ἡ δάνεια, ἡ νοῦσι, ἡ θάνατοι, ἡ δυνάμεις, ἡ γὰρ
 μοι, ἡ τρεῖς ἡδὲ τὴν δυνάμει ὑποτέμνε. ἐν-
 γαῖα δὲ ὁ ἀνὴρ εἰς τὸ εἶωθός παῖτος κατηνέχθη.
 καὶ μάλα ἀδριανὸς τί αὐτὸν γράφει. ὅτι ἐπεταί, καὶ
 τὸ λοιπὸν ἡσυχίην ἡ γὰρ. ἔγωγε, πῶς μὲν τρεῖς (ἐφ' ἧν) ὡς Δη-
 μόκρετε κατὰ μέλας, πότερον τρεῖς ἀρχαί, ὡς εἶπον, ἡ
 τὰ κακὰ; ὁ δὲ ἐπὶ μᾶλλον ἐγέλα. καὶ ἀποθὲν ὁρῶν-
 τες οἱ Ἀσκληπιάται, οἱ μὲν πάλιν κεφαλὰς αὐτῶν ἐ-
 παμον, οἱ δὲ τρεῖς μετέμνω. οἱ δὲ τρεῖς τρέχας αὐτῶν ἐ-
 πηλιν, καὶ γὰρ (ὡς ὕστερον ἔφασκεν) πλεονάζοντι πα-
 ρὰ τὸ εἶωθός ἐξερχομένης γέλωτι, ὑποβυχῶν δὲ ἐγὼ
 ἐφ' ἧν, ἀλλὰ μὴν σφῶν ἀρετῇ Δημόκρετε (παρὲς
 γὰρ αἰτῇν ἐπὶ σε παῖτος κατὰ μέλας) ἵκνους ἀ-
 ξίους ἐφ' ἧν ἐγὼ γέλωτος αὐτῶν, ἡ τρεῖς λαληθέντες
 ὅπως ἡ μετὰ τὴν πᾶσι σωμῇ τῆς αἰτίας, ἡ σὺ ἐλεγ-

χθεις, διακρούσῃ τοὺς ἀκαίρους γέλωτας. ὁ δὲ, Ἡρόκλεις, ἐφῇ, εἰ γὰρ δυνήσῃ με ἐλέγξαι, θεραπείην θεραπεύσεις οἷον οὐδένα πώποτε ἱπποκράτης. Καὶ πῶς οὐκ ἐλεγχεῖς (ἐφῆ) ὧς ἀρετῇ σὺ οἶσι ἀποπῶς γε εἶ, γελῶν θύναται ἀνθρώπου, ἢ νοῦν, ἢ ὡδονομήν, ἢ μανίην, ἢ μελαγχολίην, ἢ σφαγήν, ἢ ἄλλο ἢ χέρεον; ἢ τῷ μπαλιν γάμοις, ἢ πεινηγυρίαις, ἢ τεκνογονίῃ, ἢ μυσήρῃ, ἢ δέχασ, ἢ ἱμῃ, ἢ ἄλλο ἢ πᾶν ὅλως ἀγασθόν. καὶ γὰρ αἰδέον οὐκ ἐπείρειν γελῆς, καὶ ἐφ' οἷσιν ἡδεῖται χεῖρ. καὶ παρὰ γελῆς τούτων ὥστε μήτε ἀγασθόν μήτε κακὸν ὡδονομήσῃ διακρούσῃ. ὁ δὲ, ταῦτα μὲν εὖ λέγεις ἱπποκράτης· ἀλλ' οὐκ οἶδ' ἂν πῶς ἡμετέρου γέλωτος αἰτίην. μεθὼν δὲ, εὖ οἶδ' ὅτι κρείσσονα τῆς πρεσβείης ἀντιφορπιτέμνῃ, ἀποτίσῃ θεραπείην τὸν ἐμὸν γέλωτα τῇ πατρίδι, καὶ ἑαυτὸν καὶ τοὺς ἄλλοις δυνήσῃ σωφρονίζειν. αὐτ' ὡς ἴσως καὶ μετὰ διδάξεις ἡφικλῆα ἀμειβόμενον· γνοὺς οἷον παυομένην παρὰ τὴν ἀσπασίαν, φιλοτιμούμενοι πρήσσειν τὴν μηδενὸς ἄξια πάντες ἄνθρωποι, τὸν βίον ἀχρηστῶς ἀναλίσκουσι, γελῶτων ἄξια διοικούντες. ἐγὼ δὲ φημι, λέγε πρὸς θεόν. μήποτε γὰρ διαλαυνθάνει νοσέων πᾶς ὁ κόσμος, καὶ οὐδὲ ἔχει ὅκου διαπύμνηται πρεσβείῃ πρὸς θεραπείην; τί γὰρ αὐτῇ ἔξω αὐτῆς; ὁ δὲ, ὑπολαβὼν, Πολλὰ γε (φησὶν) ἀπέρχεται κόσμων εἰσὶν, ὧς ἱπποκράτης· καὶ μηδεμίαν ἐπὶ τῇ κατὰ σμικρολόγῃ παλασίῃ τῶν φύσιν εἶναι. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν (ἐφῆ)

(ἐφῆ) ὧς Δημόκρετι διδάξεις ἐν ἰδίῳ κακῷ. ὁ λαβόμενος δὲ μὴ κως καὶ τῶν ἀπέρχων διδασκῶν, γελῶν δὲ ξηλοῦσθαι τὸν πᾶν γέλωτος τῶν βίων λόγον δάσων. ὁ δὲ, μάλα τεχνικὴ ἀπιδὼν με, Δύο (φησὶ) τῷ μὲν γέλωτος ἀπείας δοκέεις, ἀγασθῇ καὶ φλαῦρα· ἐγὼ δὲ ἕνα γελῶ τὸν αὐτῶν, αἰσθήσεως μὲν γέμνεται, κενὸν δὲ πενηγμάτων ὀρθῶν, πᾶσαισιν ἐπιβολαῖσι νηπιάζονται, καὶ μηδεμῆς ἐνεκεν ὠφελείης αὐνοῦνται τοὺς αἰνῆς τοὺς μόχθους· πείρεται γῆς καὶ ἀορίστους μυχοὺς ἀμείβουσιν ἐπιθυμίας ὁδόντας· δέχουρον πῆνοντα καὶ χερσὶν καὶ μὴ παυόμενον τῆς κτήσεως πύτης, αἰετὶ θορυβῶν μὲν παρὰ τὸ πλεόν, ὅπως αὐτὸς ἐλάσων γνῆται, καὶ οὐδὲν ἀνδρὸν τεχνικὸν λεγόμενος δαίμων, ὅτι χάσμεται γῆς ὀρύσσει δεσμίων χερσίν. ὧν οἱ μὲν ὑπὸ συμφῆς πιπυούσης τῇ γῆς ἐφθάρησαν, οἱ δὲ πολλὰ χεῖρα πύτῃ ἀγροντες τῶν ἀνάγκων, ὡς ἐν πατρίδι τῇ κολασὶ κατὰ μέτρον, δέχουρον δὲ χερσὶν μαρτυρόντες· ἴσῃ κῶνι καὶ ψήγματος ἐρῶνδοντες, φάμνον ἄλλῃ ἀλλὰ χόρην ἀγρόντες, καὶ γῆς φάλας ἐκτέμνοντες εἰς πύμνην· αἰετὶ βλασπιούντες ἐκ γῆς τῆς μητρῆς. τῶν δὲ μὲν γῆν καὶ τῶν αὐτῶν εἶναι καὶ τῶν μαρτυροῦσιν καὶ παύουσιν. ὅπως γέλωτος ἐπιθυμίου καὶ χερσὶ γῆς ἐρῶσι, καὶ τῶν φανερῶν ὑβρίζουσιν. καὶ νῆς ὠνέονται, οἱ δὲ ἱπποκράτης, καὶ γὰρ πολλὰ περὶ ἐρῶντες, ἰδίῃ ἐπιθυμίας καὶ πολλὰν ἐρῶντες δεσπόζειν, οὐδὲ αὐτῶν δύναται. γαμεῖν

αὐτοὶ δὲ δουρὶν αἶμα μετ' ὀλίγον ἐκβεβλήκασι. ἐρῶ-
σιν, εἴτα μισοῦσι. μετ' ὀπιθιμίας τεκνοῦσιν, εἴ-
τα ἐκβόλλουσι τελείως. ἢς ἡ κενὴ παυομένη καὶ
ἀλόγιστος, μηδὲν μανίης διαφέρουσι; πολλοί-
μοῦσιν ἐμφυλά, ἡρεμίην οὐχ αἰρεσίζουσιν. αὐ-
τανέδρῳσι, βασιλῆας ἀνδροφονέουσι. γῆν ὀρύ-
θιοντες, ἄργυρον ζητοῦσιν· δῖον δὲ εὐχόμενοι, γῆν
θέλουσι πείσασθαι. ὠνησάμενοι γῆν, καρπὸν πι-
πτεσκόουσι· καρπὸν δὲ ποσειδῶνι, πάλιν δῖον
ἐλὼν μετὰ λαμβάνουσιν. ἐν ὅσῃσι μεταβολαῖσι
εἰσιν, ἐν ὅσῃ κηκίῃ. οὐσίην μὴ ἔχοντες, οὐσίην πο-
θεοῦσιν· ἔχοντες, κρύπτουσιν, ἀφανίζουσι. γελῶ ἐφ'
οἷσι κακοπαγεύουσιν, ὀπιθιμίας τὸν γέλωτα ἐφ'
οἷς δυστυχέουσι. θρασυοὶ γὰρ ἀληθείης ἀνδραβε-
βήκασι, φιλονεικούντες ἐχθρὸς ἀλλήλοις, δῖ-
ον ἔχουσι μετ' ἀδελφῶν καὶ φίλων καὶ πολι-
τείων καὶ πατρὶος, ὑπὲρ τοιούτων κτημάτων ἃν οὐδὲ
εἰς θανάτων δεσπότης ἔστιν. ἀλλήλοισιν ἐκτρέφουσιν ἄ-
γροισμα, βίαν φονεύοντες. φίλων καὶ πατρῶν ἀ-
πορίην ὑπερῶσι, πολυτίζουσι τὸ ἀνέστιον καὶ
τὸ ἀφύργον. ὅλης τῆς οὐσίας ἀνδραγῶντες ὠνέονται,
"πὶ δοκεῖ λαλεῖν τὸ ἀγλαῖον· τοῖς δὲ ἀληθείας λέ-
γοντας μισέουσι. τῷ μὴ ἰδίων ἐφίενται. καὶ γὰρ
ἡ πόρρον οἰκίοντες, θάλατταν ποθέουσι· καὶ πάλιν
ἐν νήσοισιν ὄντες, ἡπείρου γαίχρονται· καὶ πάντα
διασπρέφουσιν εἰς ἰδίην ὀπιθιμίην. καὶ δοκέουσι
μὲν ἐν πολέμῳ ἀνδρῶν ἐπαγνέσκειν, νικῶνται δὲ καὶ
ἡμέτερον ὑπὸ τῷ ἀσελγείῃ, ὑπὸ Φιλαργυρείῃ, ὑπὸ

τῷ παθῶν ὁπάντων ἀνοσέουσι. Θερσίππῃ δὲ εἰσι
τῷ βίου πάντες. ἢ δὲ τὸν ἐμὸν Ἰπποκράτης ἐμὲ μ-
ψω γέλωται; οὐ γὰρ αὐτὸ τῆς ἰδίας αὐτοῦ, ἀλλ'
ἄλλος ἄλλου καταγελάσκει. οἱ μὲν, τῷ μεθύοντων, ὅ-
ταν αὐτὸν ἐκκέωσι νήφειν· οἱ δὲ, τῷ ἐκόντων, χα-
λεπώτερον νόσον νοσέοντες αὐτοῖς. οἱ δὲ, τῷ πλεόν-
των· ἄλλοι δὲ, τῷ πλεονεξίᾳ γεωργίην ἀσπολῶντες. οὐ
συμφανέουσι γὰρ οὔτε τῷ τεχνῶντι, οὔτε τῷ ἐργῶν-
τι. ἐγὼ δὲ, τῷ περὶ μὲν (ἐφ' ἡν) κρηγῶν, Δημόκρι-
τε· οὐδὲ ἄλλος ἢς αὐτὸν εἰς λόγος ἀρμόδιώτερος ἔσ-
ται· ἀντὶ τὸν ἑαυτοῦ πλεονεξίᾳ θνητῶν. ἀλλ' αἱ πρὸς
ἐμοὶ νομοθετεῖουσι τῷ ἀνταρκτικῇ, οἰκοδομῆς τε
ἐνεκεν καὶ ναυπηγῆς, καὶ τῆς ἐτέρης πολιτείας.
ἐν ἡ ἡμεῶν ἐστὶν τὸν ἀντὶ τῶν. οὐ γὰρ εἰς ἀργίην
αὐτὸν ἡ φύσις ἐχθρῶν. ἐκ τούτων δὲ πάλιν Φι-
λοδοξίᾳ χρυσεῖσι ἐσφίλει πλεονεξίᾳ ἐργασίᾳ μόνον
ψυχῇ. παυομένη δὲ τῶν μὲν ἀπάντων ὡς ἐπ' αὐ-
τῇ διαπύσει, μηκέτ' ὄντων ὄντων δὲ τῷ ἀδελφῶ-
ν πατρῶν παρορῶν. πῶ γὰρ ἢς δὲ Δημόκριτε
καμῶν, ἡ χωρὶς μὲν ἡ θείαντων παρορῶν; ἢς δὲ
ἐμοῖς παρορῶν, ἀπαλειαν; ἀλλ' οὐ-
δὲ ἐν γεωργίᾳ καὶ πλεονεξίᾳ ναυπηγῇ, καὶ βα-
σιλείᾳ καὶ ἡγεμονίᾳ, καὶ πάνθ' ὅσα ὑπάρχουσιν
τὸν αἰῶνα, οὐδὲ εἰς γὰρ παρορῶν παρορῶν· ἀλλ'
ἀπορῶν ἐκαστος τούτων ἐλπίσι φέρειται, τῷ δὲ
γεωργίᾳ οὐ μέμνηται· μή ποτ' οὐδὲ γὰρ γέλω-
ς τούτοις ἀντὶ τῶν. ὁ δὲ Δημόκριτος, λέγειν
τῆς (ἐφ' ἡν) τὸν νόον ὑπάρχουσιν, ἐκ μετῶν γε τῶν ἐμῶν

γνώμης δ' αὐτοῖς δημοῖς εἰς ἱπποκράτους, ἀπαρξίης καὶ
 ἀρετῆς μέτρα ὅπως αὐτῶν δι' ἀγνοίαν... ταῦτα
 γὰρ αὐτὰ Διανοίη φρενῆσαι διοικέοντες, αὐτοὶ τε
 ῥαδίως ἀπηλλάχοντο, καὶ πὺν ἐμὸν ἐλάφειον γέ-
 λωπε. νῦν δ' ὡς ἐπ' ἀρηρόσι τύποισιν ἐν τῇ βίῳ
 φρενοβλαβεῖς τετύφωται, ἀσυλλογίστῳ διανοίῃ
 τῆς ἀπάκτου φορῆς δυσδιδακτοί. νουθεσίῃ γὰρ αὐ-
 τάρκης ὑπὸρχεν ἢ τῷ ἔμπειρῶν μεταβολῇ, ὁ-
 ξείησι τρεπῶσι ἐμπίπτεται, αἰφνίδιον, τετραγυ-
 σίην παντοῖαν ἐλίσσουσιν. οἱ δ' ὡς ἐπ' ἀρηρότη
 καὶ βεβαίῃ, ἐκλελησμένοι παύσαντες τὸ συνε-
 χές συμπίπτοντων ἄλλοτε ἄλλως, παύσαντες τὸ συ-
 νέονται, διζήμενοι τὰ μὴ συμφέροντα, ἐναλινδέ-
 ονται πολλῇσι ἔμπειρῶσι. εἰ δ' ἐμμελὲς κα-
 τὰ δύναμιν ἰδίην τὰ ζόμενα ἐρθεῖν, ἀδιάρτη-
 τιν ἐφεύρεε ζωῇ, εἰ αὐτὸν ἐξεπείσμενον καὶ
 σύγκροτον ἰδίην σωφῶς κατανόησιν, καὶ μὴ τῆς
 ὀπτιμίας τὴν σωδὴν ἀδελφον ἐκτείνων, τὴν
 ἢ πλουσίην φύσιν καὶ πάντων ἡγῆται δι' αὐ-
 τάρκείας ὁδοιπορέων. καὶ γὰρ δὲ τῷ παύσαντι ἐν
 ἀεξίῃ κίνδυνος παρόδηλος, οὕτω τὸ μέγεθος τῷ
 ὀπτιμίας ὅπως αὐτῶν ἐστὶν. ἀεξίμοι
 ἢ ὅπως τῆσι κακοδαμονήσι ζῶντες οὐκ ἔχουσιν. ἄλ-
 λοι δὲ, τὰ τῷ πέλει μὴ δὲν ἰσορέοντες, ὑπὸ τῆς
 ἰδίας κακοπελαγίας ἀπώλονται. τὰ ἢ δὴλα κα-
 τὰ περ ἀδελφῶν μὴ γεωρέοντες, ὑπὸ δαίμονα τὸν κα-
 κὸν βίον ἔχοντες ἡγομένους καὶ μὴ ἡγομένους, ὅ-
 ῶν καὶ τὸ ἐσόμενον ἐρῶν κατανόηται. ταῦτα ὁ

ἐμὸς γέλως. ἄφρονες αὐτῶν παύσαντες, πονηρίας δίκας
 ἐκτείνοντες, φιλεργυρίας, ἀσπληστίας, ἐχθρίας, ἐνε-
 δρείας, ὀπτιμίας, βλασφημίας. ἀρετῶν δὲ ἀ-
 πείν πολυμηχανίην κακῶν. ἀπειρία γὰρ ἵς ὅτι
 κοῖν τούτοις δολοπλοκίῃσιν ἀνθρακίῃσιν, σκο-
 λιόφρονες. ἀρετῆς ἢ παρ' αὐτοῖσι τρεπῶσι ὅτι τὸ
 χεῖρον. φιλοφύσιν γὰρ ἀσπείσιν, φιληδονίῃ κα-
 σμῶσι, νέμοισιν ἀπὸ τῶν κατὰ φύσιν. ὁ ἢ αὐτῶν κατανόη-
 ναι τὴν ἀποκαταστάσιν μήτε ὀρθῶς, μήτε ἀκοῆς
 μετέχοντας. μούνη δ' ἀδότης ἀνδρόφου, ἀρε-
 κὴν ἀρετῆς τηλαυγίης. τὸ, τε ἐν τῷ ἐσόμενον
 παρορρόμμοι, δυσσεβεῖνται πᾶσι, καὶ πάλιν τοῖ-
 σιν αὐτοῖσιν ἐμπελάζονται. ἀρετῶν παύσαντες, πλεόν-
 τας γεωργίῃν ἀπὸ τῶν κατὰ φύσιν, αὐτοῖς γεωργού-
 σιν. ἐκβαλόντες γαμῶν, ἐτέρῳ εἰσάγονται.
 γὰρ πάντες ἀεξίμοι, πάλιν τρεφουσι γῆρας
 εὐξάνοντες, εἴπερ εἰς αὐτὸν ἀφικόμενοι σενάρονται. ἐν
 οὐδὲ μὴ κατανόησι βεβαίαν ἔχουσι γνώμην. ἡγε-
 μόνες καὶ βασιλεῖς μετατρέφουσιν τὸν ἰδιώτην,
 ὁ δὲ ἰδιώτης ὀρέγῃ βασιλείας. ὁ πολιτὸς δὲ ὀρέγῃ
 τὸν χρεωτέχοντα, ὡς ἀκίνδυνον ὁ χρεωτέχης ἐ-
 κείνον, ὡς ἀκίνδυνον καὶ πάντων. τὸ γὰρ ὀρθῶν κέ-
 λωτον τὸ ἡρεμίας οὐ γεωρέουσι κατὰ φύσιν. ὁ λείπῃ
 καὶ ἀπὸ τῆς πείρας, εἰς τὸ οὐδὲ εἰς τέλμηθεν ἐμ-
 βλῶναι. φέρονται ἢ ὅπως τὴν ἀπὸ τῆς καὶ σκολιῆς
 τετραγυῖας, κατὰ φερόμενοι καὶ παρὰ νότον-
 τες. οἱ δὲ πλείστοι, ἀστοπίπτοντες. καὶ ἀδελφον-
 τες, ὡς διωκόμενοι ἐρῶντες, ὑπερέοντες, παρη-

γρόμυροι. καὶ οἱ μὲν αὐτέων ἔσχατοι ἀπάδαλοι
ὑποπεπυγμένοι, ἀλλαστῆς Φώρεος δυνῆς, ἀναι-
δείη πιωύεις· οἱ δὲ πῆκει Φιλαργυρίη, νοῦσος
αἰόλαιος· οἱ δὲ ἀλλήλοισιν ἀντεπιτίθενται· οἱ δὲ
ὑπὸ Φιλοδοξίης εἰς ἥρα ἀναχθέντες, βελιδει
κακίης εἰς βυθὸν ἀπωλείης καταφέρονται. κα-
τασκάπτουσιν, ἐπιμυροδόμεοντες· χαρίζονται, εἴτα
μετανοῶσι, καὶ ἀφαιρέοντα τῇ Φιλίης δέκημα·
κακοπεσόντες εἰς ἔχθρῳ, πὰ συγγενῆς κα-
κοποιούντες. καὶ τούτων αἵτιον ἡ Φιλαργυρίη.
ἡ νηπίων ἀνυρεόντων διαφέρονσι, παρ' οἷσιν ἄ-
κριτος μὲν ἡ γνώμη, τὸ δὲ πρὸς πεσὸν, περιπνόν· ἐν
δὲ πῶσι θυμοῖς, τί περὶ σὺν ζώοις ἀλόγοισι πα-
ραλελοίπαισι; πολλὸν ὅτι ἐν αὐτοκτενίᾳ μέλουσιν
οἱ θῆρες. ἡς γὰρ λεόντων εἰς γῆν κατέκρυψε χερ-
σὴν; ἡς τῶρος πολυονεξίην ἐκροῦζατο; ἡς παρ-
δαλις ἀποληστὴν πεχώρηκε; διὰ μὲν ἄρ' οὗτο
οὗς ὅσον ὕδατος κρεοδὴ· λύκος δὲ, διαρδάλας τὸ
πρὸς πεσὸν τῆς ἀναγκῆς τροφῆς, ἀναπέπτωται.
ἡμέρησι δὲ καὶ νυξὶ σωματιομυρίασιν ὅσον ἔχθ' ἰοί-
νης πόρον ὁ αἰθερὸς. χρόνων μὲν ἐνιαυσίων τῶ-
ξις, ὁ χρόνος ἀλλόγων ὅστις τέμνει· ὁ δὲ τὸ δειλὸν ἐκ
οἰστρομενίην ἔχθ' τῆς ἀσελγείης. ἰπποκράτης, μὴ
γλάσσω τὸν πλάιοντα δι' ἔσχατον, ὅτι συμφερόν-
τως ὀποκέλειται; μέλαινα δ' αὖ ῥιψοκινδυνῇ
καὶ φέρεται καὶ βυθὸν ἡ κρημενὴν πλάγους, ὅππ-
ταν ὅσον γέλωτα. μὴ γλάσσω τὸν τῶν νῆα πλ-
αῖσι φορτίοισι βαπτίσαντα, εἴτα καὶ μεμφο-

μυρον τῇ θαλάσῃ ὅτι κατεβίβισε τῶν πώληρ;
ἔγω μὲν ὅσον ἀξίως δοκέω γελῶν· ὁ δὲ βρεῖν ἢ
κατ' αὐτῶν ἡθελόν ἢ λυπηρόν· ἀλλ' οὐ ἢ ἡστέ-
κιν' ἔσχατον ἐχέω· ἔῃ μὴ πεχωμένην παύ-
ναι φάρμακα. ὁ σὸς παρόντων Ἀσκληπιδος νο-
θεσία σοι γινέσθω· σώζων αἰθερὸς, κεραυνό-
σιν ὄχλας εἴται. οὐχ ὁρῆς ὅτι κατὰ τῆς αὐτῆς
μοίρης εἰμὶ; μακίης διζήμι· αἰτήν, καὶ ὥσα
κατακτείνω καὶ ἀνατέμνω. ἐχέω ἢ ὅς αἰθερὸ-
πων τῶν αἰτήν ἐρδωνήσαι. οὐχ ὁρῆς ὅτι καὶ ὁ κό-
σμος μισοθερπείης πεπλήροται, καὶ ἄπτα κατ'
αὐτὸ πάρεα συνήθροισεν; ὅλος αἰθερὸς ἐκ
γυνετῆς νοῦσος ὅστις τερεφίμυρ· ἀχρηστος, ἡμέτης
βοηθείας· αὐτὸν ἀμόμυρος, ἀπάδαλος· ἄφρων δια-
χρῆς παιδαγωγίης. θεοὺς, ἀκμάζων· ὅσον
μάζων, οἰκτερός· τοῖς ἰδίαις χρόνοις ἀλογιστὴ γεωρ-
γίας. ἐκ μητρῶν γὰρ λυθρον ὁ δὲ θεὸς τοῖς τοῖς.
διατρεῖται καὶ οἱ μὲν, θυμικοὶ, ἐκ ὀργῆς ἀμέτεροι
γέμοντες· οἱ δ' ἐν φθορῇσι καὶ μοιχείῃσι δια-
παντοῖς· οἱ δ' ἐν ὀπτιμότητι τῶν ἀλλοτρίων, οἱ δ' ἐν
ἀπώλειᾳ τῶν σφετέρων. ὁ φελε δύναμις ὑ-
πὲρ τοῦ, τὰς ἀπάντων οἰκήσιας ἀνακαλύψαντα, μὴ
δὲν ἀφείναι τῶν ἐν τοῖς πᾶσι καλύμματα, εἴθ' οὐ-
τως ὁρᾶν τὰ πενησομόρια ἐνδον. εἴδομεν αὖ,
τοῖς μὲν, ἐδίδοντες· οἱ δὲ, ἐμέοντες· ἐπερὶ δὲ,
αἰκίησι σφελθούντας· τοῖς δ' ἢ φάρμακα κυκλέον-
τας· τοῖς δὲ, σπυνοεύντας ὀπτιβουλῶ· τοῖς δὲ, φη-
φίζοντες. ἀλλοις, χαίροντας· τοῖς δὲ, πλάιοντας.

οἷς ᾗ, ὅπῃ καπιγορίην ἐὼν φίλων συγγραφοῦντας·
οἷς ᾗ, ἄλλ' φιλοδοξίην ἐκφορῶντας, καὶ τοὶ γε βα-
ρύτεραι περὶ ζῆναι ἢ κατὰ ψυχὴν καὶ θυμὸν.
Ἐ τούτων ὁκτασι μὲν νέοι, ὁκτασι ᾗ περὶ σέβειναι, αἰ-
πεύντες, δυνάμει μὲν πενόμενοι, παθεῖν αἰζόντες·
λιμφοθλιβόμενοι, οἱ ᾗ, ἀσωτίη βεβαρημένοι· ῥυ-
πάντες, δέσμοι, οἱ ᾗ, τευφῆσι γαυρῶντες. τε-
φόντες, ἄλλοι δέ, ἡττιόντες· ἑσπερόντες ἀέχουσι,
πρὸς τὰς ἐλπίσιν αἰσῶν περὶ ζῆναι ὁρμώμενοι. οἱ
μὲν, αἰαίχωνται, οἱ ᾗ, φειδωλοὶ· οἱ ᾗ, ἀπληγεῖς·
οἱ μὲν, φονδύοντες· οἱ δέ, τυττήμενοι. οἱ δέ, ἑσπε-
ρῶντες· οἱ δέ, ἐπαιρόμενοι κενοδοξίῃ· Ἐ οἱ μὲν,
ἵπποισι παρὲς ὧτες· οἱ δέ, ἀνδράσιν, οἱ δέ, κυσίν· οἱ
δὲ λίθισιν ἢ ξύλοισι· καὶ οἱ μὲν, περὶ σέβειναι, οἱ ᾗ
ερατηγίῃσιν, οἱ δέ, ἑσπερόντων· οἱ δέ, σεφῶν φα-
ρέοντες, οἱ δέ, ἐν ὅπλοισιν, οἱ δέ, ἀποκτενόμενοι.
Φέρονται δὲ τούτων ἑκατα, οἱ μὲν ὅπῃ ναυμαχίῃν,
οἱ ᾗ, ὅπῃ ερατηγίῃν· οἱ δέ, ἐπ' ἀγροικίῃν· ἐπερὶ
δὲ, ὅπῃ νῆας, οἱ δέ, ἐπ' ἀγροικίῃν· οἱ δέ, ἐπ' ἐκκλη-
σίῃν· οἱ δέ, ὅπῃ γένηται· οἱ δέ, ἐς φυλαδαίῃν, ἄλ-
λοι ἀλλὰ χρόσι· οἱ μὲν ἐς φιληδονίῃν καὶ ἡδυπαθείῃν
καὶ αἰσθησίῃν· οἱ δέ, ἐς δόξιν καὶ ῥαθυμίῃν.
πῶς αἰαίχουσι οὖν καὶ ἑς δυστήναι, ἀπουδῶν τοιού-
ταις ὁρῶντες καὶ ὅσ' αὐτάς, πῶς μὴ χλιδάσω-
μεν τὴν αἰσθησίῃν ἔχοντα βίον αὐτῶν, κέρτα γὰρ
ἐλπίσιν καὶ τὴν ὅπῃ ἡττιόντων αἰδάνειν αὐτοῖς.
δυσπαρὲς οὖν τῇ γὰρ ἀκροσῇ, καὶ μενίῃν τὴν σφίλιν
νομίζουσιν. ἡκούσι γὰρ ὑπὸ νοσούντων σφίλιν

λαβῶντες ὁρῶντες καὶ πολλὰ τῆς ὀπτιμήμης, ἢ ἄλλ'
φθόνον, ἢ δὲ ἀχαριστίαν. οἷτε γὰρ νοσούντες, ἀμ-
ταρ σφίλιν, τὴν αἰσθησίῃν ἢ θεοῖσιν ἢ τῇ φύσιν·
νέμουσι πολλοὶ ᾗ τῇ φύσιν πρὸς φάσμασιν, ἐ-
χθραίνουσι τὴν ἀκροσῇ, μικροῦ δὲ πρὸς
εὐφροσύνης· εἰ νομίζον· ᾗ φρεσὶ φειδέται, οἷτε π-
λυτὸ τῆς ἀκροσῆς ἐν αὐτοῖς ἔχοντες. αἰδρῶντες
ὄντες, κατὰ τοῦτο τὸ κρῖνον. ἐν αἰαίχῃ τοῖσι
γὰρ εἰσιν αἱ ψῆφαι, οὔτε δὲ οἱ παρὸντες ἑσπερόν-
τες ἐξέλθουσιν, οὔτε οἱ ὁμοτεχνῶντες μαρτυρεῖν.
φθόνον γὰρ ἐνέουσι. σφίλιν ἀπὸ πρὸς οὖν τῇ τοιού-
των λεσχῶν, τῶν τε σφίλιν εἰδῶς ἐν αἰαίχῃ
παρὲς τὴν σφίλιν πολλὰ καὶ ἡττιόντων, καὶ δὲ οὐσίῃν
καὶ βασιλικῇ φιλοφροσύνῃ. ἀκροσῆς γὰρ οὐ-
δεμιᾶς γνώσεως, οὔτε μαρτυρείῃ. λέγων τῶν τε ἐπε-
μαρτυρῶν καὶ μοι Δαμῶντι θεοειδῆς ἵς κατὰ φά-
νετο καὶ τὴν πρὸς τὴν αἰαίχῃν μορφῇν ἐξελή-
σμεν. καὶ φημι, ὅτι Δαμῶντι μαρτυρεῖται.
μαρτυρεῖται γὰρ τῇ σφίλιν ξενίων δωρεᾶς εἰς Κανὸν ἀ-
ποίσμα. πολλοῦ γὰρ μετῆς σφίλιν ἡδυμῆτος
περὶ ἡδονῆς. ἀπονοσῶν τε σφίλιν καὶ ῥυθμῶν, αἰσθησίῃν
αὐτοφροσύνης φύσις ἐξελθῶντος καὶ νοήσιν-
τος καὶ ἀκροσῆτος· θεοειδῆς τε λαβῶν τῇ
σφίλιν ἐμῆς ἀκροσῆς, ἀπαλλοτρίωται, τῆς ὁρῆς
τοῦτ' ἀκροσῆς καὶ τῆς τῇ σφίλιν τῇ μελέτῃ.
αὐτοφροσύνη καὶ τῇ τῇ σφίλιν τῇ μελέτῃ. ἀ-
κροσῆς τῇ τῇ σφίλιν τῇ μελέτῃ. ἀκροσῆς τῇ τῇ σφίλιν τῇ μελέτῃ.

ὑπομήμασιν Φικωαίῳ, ὅπῃ καὶ βούλῃ ἔσθῃσι τοῖς θεωροῖς
ὁ Ἐμπεδοκλῆς ἐκ μέλιτος καὶ ἀλφίτων· καὶ ἀδελφὸν ἔχε
Καλλικρατίδην. Τηλαυγῆς δὲ Ὁυθαίρου παῖς, ἐκ τῇ
πατρὶς Φιλόλαον ὀνομαζόμενον τὸν Ἐμπεδοκλῆα Ἀργυρίου
ἦν υἱόν. ὅπῃ δὲ ἦν Ἀκράχτινος ἐκ Σικελίας, αὐτὸς ἀνα-
γνώμης ἦν καὶ θαυρῶν φησὶν,

Ω φίλοι υἱ μέγα ἄστυ καὶ ξανθοῦ Ἀκράγαντος

Ναίετ' ἀν' ἄκρα πόλεως.

καὶ πάλιν φεῖται τῶν ἡρώων ἀπὸ τοῦ δε. ἀκούσας ὁ αὐτὸν Πυθαγόρου Ἰάμβος δὲ τῆς ἐνάτης ἰσορεῖ, λέγων ὅτι καταγινώσκεις ὅτι λογελοπία πύτε, (καθὰ καὶ Πλάτων) ὅτι λόγων ἐκασύτη μετέχειν. μεμνησθαι δὲ καὶ αὐτὸν Πυθαγόρου, λέγοντα;

Ἡ δὲ Ζεὺς ἐν κείνοισιν αἰὲρ πλεῖστα εἰδώς,

Οὗς δὴ μέγιστον ὠφελίδων ἐκτίσαςτο πλοῦτον.

οὐ δὲ οὗτο εἰς Παριφρίδην αὐτὸν λέγειν ἀναφέροντα. φη-
σὶ δὲ Νεάρχῃς ὅτι μέχρι Φιλολάου καὶ Ἐμπεδοκλέους ἐκεί-
νωντοι οἱ Πυθαγόρειοι ἦσαν λόγον· ἐπεὶ δ' αὐτὸς δὴ αὐτῆς
ποιήσεως ἐδημοσίωσεν αὐτὰ, νόμον ἔθεντο μηδενὶ μεταδώ-
σῃ ἐποποιῶν· ὃ αὐτὸ καὶ Γλαῦκον φασὶ παθεῖν· καὶ γὰρ οὗ-
τον κελευθίωται. ὕστερον μάλιστα αὐτῶν ἤκουσεν ὁ Ἐμπεδο-
κλῆς, ὃν ἔπειτα πάλιν πρὸς Φερσίαν ἀφ' ἧς Τηλεμαχὸς ὅτι
τοιαῦτα, ὅτι μετέθεν Ἰππασίου καὶ Βρονπίου, μὴ δὲ ἀξιόμιστον.
ὁ δὲ Θεόφραστος Παριφρίδην φησὶ ζηλωτὴν αὐτὸν γινώσκειν,
καὶ μελετῶν ἐν τοῖς πηγμασί· καὶ γὰρ ἐκείνου ἐν ἔργῳ τὸν πε-
ρὶ φύσεως λόγον ἔξεργασεν. Ἐρμιππος δὲ, οὗ Παριφρίδου,
Ξενοφάνους δὲ γινώσκειν ζηλωτὴν ὃ καὶ συνδιδασκείτω, καὶ
μυμήσασθαι τὴν ἐποποιίαν. ὕστερον δὲ τοῖς Πυθαγορείοις ἐν-
τυχεῖν. Ἀλκιδᾶμας δ' ἐν τῇ φυσικῇ φησὶ κατὰ τοὺς αὐτοὺς
χρόνους Ζεῶνα καὶ Ἐμπεδοκλέα ἀκούσαι Παριφρίδου· εἴθ'
ὕστερον ἀπαγορῆσαι· καὶ τὸν μὲν Ζεῶνα κατ' ἰδίαν φιλοσο-
φῆσαι τὸν δὲ Ἀναξαγόρου διδακτοῦ καὶ Πυθαγόρου· καὶ τῷ

ἄλλ' ἔτι περὶ σπουδόντα ζηλώσω τίς τε βίου καὶ τῆ χήματος, τίς δὲ
 τίς φιλολογίαν. Ἀριστοτέλης δὲ ἐν ταύτῃ φησὶ, πρῶτον
 Ἐμπειροκλέα ὁητορικῶν διρρεῖν· Ζῴωνα δὲ, διχ' ἀλεγκτικῶν. ἐν
 δὲ ταύτῃ περὶ ποιητῶν, φησὶν ὅτι καὶ Ὀμηρεὶς ὁ Ἐμπειροκλῆς
 καὶ δεινὸς περὶ τῶν φερόντων γένεσι, μεταφορικῶς τῶν καὶ
 τοῖς ἄλλοις τοῖς περὶ ποιητικῶν ὀνητοῦμασι χρωόμενος· καὶ
 διότι γὰρ φανερὸν αὐτῷ καὶ ἄλλα ποιήματα, τῶν τε τοῦ Ἐρέξου
 διέβασεν, καὶ θεωροῖμον εἰς Ἀπόλλωνα, τοῦ ὅς ὕστερον κατέ-
 κωπεν ἀδελφῇ ἡς αὐτῷ, ἡ Ζωράτηρ, (ὡς φησὶν Ἱερώνυμος) τῷ
 μὲν θεωροίμῳ, ἀκούσαι· τοῦ δὲ Γερσικῆς, βουληθεύσας, διχ' τὸ
 ἀπὸ λείωτα (ἦ) καὶ δούλου δὲ φησὶ καὶ τραγωδίας αὐτὸν γρά-
 ψαι, καὶ πολιτικῶν. Ἡρακλείδης δὲ ὁ τῷ Σααροπίωνος, ἐ-
 πέρου φησὶν (ἦ) περὶ τραγωδίας. Ἱερώνυμος δὲ φησὶν αὐτὸν
 ποιῆσαι καὶ περὶ τραγωδίας, καὶ αὐτὸν ἔπειτα αὐτοῖς ἐπιτε-
 χνέειν. φησὶ δὲ Σάτυρος ἐν τοῖς βίοις ὅτι καὶ ἰατρικῆς καὶ
 ῥήτων ἔριτος. Γοργίου γουπὸν Διονυσίου αὐτῷ γινώσκοντα μα-
 θητῶν, ἀμφοτέρωθεν χροῖοντα ἐν ῥητορικῇ, καὶ τῇ τελεῇ τοπολει-
 ποτίῳ ὅν φησιν Ἀπόλλο δάρος ἐν χρονοῖς, ἐννέα πρὸς τοῖς ἐ-
 κατόν ἐτι βιῶντα. τοῦτον φησὶν ὁ Σάτυρος λέγειν ὡς αὐτὸς
 παρήν ταύτῃ Ἐμπειροκλῆϊ ρητοδύοντι· ἀλλὰ καὶ αὐτὸν διχ' ἡ
 ποιημάτων ἐπαγέλλεσθαι τοῦτ' τε καὶ ἄλλα πλείω.

Paulo post.

Φησὶ ὅτι καὶ Ἰάμαχος ἐν τῇ 17^ῃ πολλοὺς ἔσπου πεθανυμένους
τὸν αἰῶνα. καὶ ὅτι ἐπείσω ποτε σφοδρῶς πνιδυάντων, ὡς τοὺς
καρπύς, λυμῆναι, καλῶς οὖνοις ἐκδαρῶναι, καὶ ἀσποῖς
ποιῆσαι, ὡς τοὺς λόφοις καὶ τὰς ἀκρωρείας διέτεινε ὡς
τὸ συλαεῖν τὸ πνῦμα. λέξας ὅτι, κελυσμέναν κληθῆ-
ναι. Ἡ εὐαγγελίδης ὅτι ἐν τῇ 18^ῃ ἐλπίσαν, φησὶ καὶ Γαυσανίαν
ὑφηγήσασθαι αὐτὸν ὅτι ἐλπί, πλὴν ἄπου.

Aliquarvio post.

Φησὶ δὲ αὐτὸν καὶ Αἰσωπείης ἐλεύθερον γεγονέναι, καὶ πα-

σης ἀρχῆς ἀλλότριον, εἴ γε πῶς βασιλείαν αὐτῷ διδομένην παρητήσατο (κατὰ τὸν Ξενοφῶντα ἐν τοῖς περὶ αὐτοῦ λόγοις) πῶς λυ-
πώπητα δηλονότι πλέον ἀγαπήσας. ὥς δ' αὐτὸν καὶ Τίμαιος
εἴρηκε, πῶς αἰήσαν ἅμα τῷδε θεῷ τῷ δημοτικῷ. ἔτι πὺν
αἰδρα. φησὶ γὰρ ὅτι κληθεὶς ὑπὸ ἕως ἧν ἀρχόντων, καὶ τῷ
βαίοντος τῷ πόποι, ὡς τὸ δαίμων οὐκ εἰσεφύρετο, ἦν δ' ἄλ-
λων ἡσυχάζοντων, μυστοπότηρος διατεθείς ἐκέλευσεν εἰσφύ-
ρειν. ὁ δὲ κεκληκὼς αἰαδόμενος ἐφ' ὅτι τῆς βουλῆς ὑπερέ-
πῳ, ὡς δὲ παρεχόμενος, ἐγχεύθη συμποσίαρχος, τῷ κεκληκώτος
δηλονότι καταστήσαντος, ὅς ὑπερέφρετο τυραννίδος ἀρχῇ.
ἐκέλευσε γὰρ ἢ πίνειν ἢ καταχεῖσθαι τῆς κεφαλῆς. τότε μὲν οὖν
ὁ Εμπεδοκλῆς ἡσυχασε. τῇ δ' ὕστεραίᾳ εἰσπαγῶν εἰς δι-
καστήριον, ἀπέκτεινε καταδικάσας ἀμφοτέροις, τὸν τε κλη-
πτερά καὶ τὸν συμποσίαρχον. ἀρχὴ μὲν οὖν αὕτη ἐπολιτείας
ἦτο. πάλιν δὲ Ἀκρωνος τῷ ἱατρῷ τῷ πόντι αἰποῦντος τῷδε
τῆς βουλῆς εἰς κατασκευὴν πατρῴου μνημείου, διὰ πῶς
ἐν τοῖς ἱατροῖς ἀμρότητα, παρελθὼν ὁ Εμπεδοκλῆς, ἐκώ-
λυσε. ὥς τε ἄλλα περὶ ἰσότητος διαλεχθεὶς, καί τι καὶ τοιοῦτον
ἐρωτήσας.

Αἰγιάμπετο ρόβ.

Γερεὶ δὲ τὸ θανάτου αὐτοῦ διαφορὸς ὅτιν ὁ λόγος. Ἡρεσκέ-
δης μὲν γὰρ ὡς περὶ τῆς ἀπνοῦ διηγησάμενος, ὡς ἐδεδείχθη
Εμπεδοκλῆς ἀποδείξας πῶς νεκρὸν ἀνδρῶπον ζῶσαν, φησὶν
ὅτι θυσιᾶν συνετέλει πρὸς τῷ Πεισιάνακτος ἀγρῷ, συνεκ-
κλήωνται δὲ τῷ φίλων ἑνὲς, ἐν οἷς καὶ Γαυσανίας. εἶπα με-
τὰ πῶς ἀνέχοντο οἱ μὲν ἄλλοι χειροδόντες ἀετῶν οὐκ, οἱ μὲν
ὑπὸ τοῖς δένδροις, ὡς ἀγροῦ τῷδε καὶ μὲν, οἱ δ' ὅτι βου-
λοῖντο αὐτὸς δὲ εἰ μείνεν ὅτι τῷ πόποι ἐφ' οὗ τῷ κατακτενέ-
αἶς δὲ ἡμέρας ἡσυχασθεὶς ἐξάνεστιν, οὐχ ὁ δὲ ἡμέρας ζή-
του μὲν δὲ, καὶ τῷ οἴκῳ αὐτοῦ ἀνέκλινον, καὶ φασκόντων
μὴ εἶδεναι, εἰς ἃς ἐφ' ἡμέρας νυκτῶν φωνῆς τῷδε μετὰ τοῖς ἀ-
κούσας πρὸς καὶ λουμένης Εμπεδοκλέα. εἶπα ἐξαναεσας ἑώρα
καί ται φῶς οὐρανίου, καὶ λαμπρά δὴν φέγγος, ἄλλο δὲ μὴ δὲν

ἦν δ' ὅτι τῷδε γῆρας ἀνέλαβεν, κατὰ τῶν ὁ Γαυσανίας
ἐπερὶ τῶν ζήτησιν. ὕστερον δὲ ἐκωλύθη πολυπραγμο-
νείᾳ, φάσκων ἀρχῆς ἀξία συμβεβηκέναι καὶ δύνανται εἶναι
κατὰ τῶνδε γῆρας. Ἐρμύππος δὲ φησὶ Γαυσανίας ἔτι
Ἀκρεσάνην, ἀπληρομένην ὑπὸ τῷδε ἱατρῶν, δεξαμένην
αὐτὸν, καὶ διὰ τῶνδε θυσιᾶν ὅτι τελεῖν. τοῖς δ' κλη-
θεῖναι, ἔτι πρὸς τοῖς ὁ γδοῖν. Ἰπποκράτης δὲ φησὶν ἐξανα-
εσάντα αὐτὸν ὡς ἐκέναι ὡς ὅτι πῶς Ἀίτην. εἶπα τῷδε γῆ-
ρας, ὅτι τοῖς κρεστέρας τῷ πυρὸς ἐναλῆσαι, καὶ ἀφαν-
οῖναι. βουλόμενος πῶς περὶ αὐτῶν φημὶν βεβαιώσαι ὅτι γῆ-
ρας. ὕστερον δ' ἡγεῖται, ἀνὰ τῶνδε τῶνδε αὐτῶν. περὶ τῶνδε ὁ Γαυ-
σανίας αὐτέλεγε. Διόδορος δ' ὁ Ἐφέσιος περὶ Ἀναξίμα-
δρου γράφων, φησὶν ὅτι τῶνδε ἐξηλώκει, τραχὺν ἀσάν
τῶνδε, καὶ σέμνῳ καὶ λαλῶν ἐδίδε. τοῖς δ' Σελινουσιῶσι ἐμα-
πέσονται. λοιμοῦ διὰ τῶνδε τῶνδε καὶ μὲν ποταμοῦ δυε-
δίας, ὡς τε καὶ αὐτῶν φησὶν καὶ τῶνδε καὶ τῶνδε καὶ τῶνδε, ὅτι
νοῖται τῶνδε Εμπεδοκλέα, καὶ δύο ἑνὲς ποταμοῦ τῶνδε συνέγινε ἐπα-
γαγεῖν ἰδίαις δαπάναις καὶ κατεμάχοντο. Γλυκαῖα καὶ ῥόβιμα-
τα. ἔτω δὲ λήξαντος τῶνδε λοιμοῦ, καὶ τῶνδε Σελινουσιῶν ἀναγ-
μένων ποτὲ τῶνδε τῶνδε ποταμοῦ, ὅτι φανῶναι τὸν Εμπεδοκλέα.
τοῖς δ' ἐξαναεσάντας πρὸς κωμῶν, καὶ πρὸς δὲ καὶ κατὰ
τῶνδε διὰ τῶνδε οὐκ ἔλονται διὰ τῶνδε καὶ τῶνδε καὶ τῶνδε
εἰς τὸ πῦρ ἐναλῆσαι. τοῖς δ' ἐκ τῶνδε τῶνδε Τίμαιος, ῥη-
τῶς λέγων ὡς ἐξηγήσεται εἰς Πελοπόννησον, καὶ τὸ συνο-
λον ἐκ ἐπανήλθεν ὅθεν αὐτὸν καὶ πῶς περὶ τῶνδε ἀδελφῶν.
πρὸς δὲ τὸν Ἡρεσκέδην καὶ τῶνδε ὁ νόμας ποιεῖται πῶς
ἀντήρρῃσιν ἐν τῇ περὶ τῶνδε. Συρεκούσιον τε γὰρ τῶνδε τῶνδε
σιανία, καὶ ἀγρὸν οὐκ ἔχειν ἐν Ἀκρεσάνῃ. Γαυσανίας τε
μνημεῖον πεποικίλει τῶνδε φίλων, τοιοῦτον διὰ τῶνδε λόγου, ἢ
ἀγαλμάτιον ἢ, ἢ σκῶν οἷα τοῦ. καὶ γὰρ πῶς πῶς τῶνδε.
οὐκ (φησὶν) εἰς τοῖς κρεστέρας ἢ ἀπὸ τῶνδε συνέγινε ὄντων οὐδὲ
μνημαῖον ποτὲ ἐπεποιήτος πετελοῦνται οὐκ ἐν Πελοποννήσῳ. καὶ

δὲν δὲ πᾶσι δόξον ἔσθ' αὐτῷ μὴ φαίνεσθαι· μὴδὲ γὰρ ἄλλων πολλῶν. τοιαῦτα γὰρ εἰπὼν ὁ Τίμαιος, οὐ φέρεται, ἀλλὰ διὰ πάντας ὅτιν Ἡρακλείδης τοιοῦτος πᾶσι δόξασκεν, καὶ ἐκ τῆς σελιῶν πεπιωκέναι ἀνδρωπῶν λέξεν. Ἰππότερος δὲ φησὶν ὅτι ἀνδρίας ἐγκυκλιμυδρὸς Ἐμπεδοκλῆος ἐκ τῶν πρῶτον μὲν Ἀκρεζαντι, ὕστερον δὲ πρὸς τῶν Ρωμύων βουλασφίλου, ἀκκλυδὸς, δηλονότι μετὰ θέντων αὐτὸν Ρωμύων. ἤρασι μὲν γὰρ εἰσι γυνεὲς, καὶ νυκτὶ πρὸς φέρονται. Νεαύτης δὲ ὁ Κυζικλυδὸς, ὁ καὶ πρὸς τῶν Ρωμύων εἰπὼν, φησὶ, Μετῶνος τελευτήσαντος τυραννίδος ἀρχὴν ἑταροφύεσθαι εἶτα τὸν Ἐμπεδοκλέα πείσαι τοὺς Ἀκρεζαντίους πᾶσι δὲ μὲν ἡβήσας, ἰσότητα δὲ πολιτικῶν ἀσκεῖν. ἐπὶ τε πολλὰς δὲ πολιτικῶν ἀποδείξεις ἑταροφύσας αὐτὸν πείσαι δὲ τὸν πρῶτοντα πλοῦτον διὸ δὴ πρὸς φέρονται ἀνταλλάξαι αὐτὸν, καὶ σφόδρον ὅτι δέσται χροσῶν, ὡς Φαβελίνος ἐν Σπημνημονίᾳ μασπὶν· ἐπὶ τε ἐμβάδας χαλκῆς, καὶ σίμματα Δελφικὰ. κόμη τε τῷ αὐτῷ βαθεῖα, καὶ πᾶσι δὲ ἀκόλουτοι· καὶ αὐτὸς αἰετὶ σκυδρωτὸς ἐφ' ἐνὸς ἡμέματος τῷ. τοιοῦτος δὲ πρὸς φέρεται, ὅτι πολιτικῶν ἐντυχόντων, καὶ ὑπὸ ἀξιωματικῶν οἰονεὶ βασιλείας ἡνὸς πᾶσι δὲ ἑταροφύσας. ὕστερον δὲ δὲ γὰρ γὰρ πανήγυριν περὶ τοὺς ἐφ' ἀμάξης ὡς εἰς Μεσσηνίαν, πείσιν καὶ τὸν μηρὸν κλάσας νοσήσαντα δὲ ἐκ τούτου, τελευτήσας ἐτῶν ζ' καὶ ο'. ἔτι δὲ αὐτὸς καὶ ἔσθ' αὐτῷ Μειδάρους. πρὸς φέρεται ὅτι ἐπὶ τῷ Ἀριστοτέλει δὲ φέρεται. φησὶ γὰρ οὐκ εἰνός· ἐπὶ αὐτὸν τελευτήσας· οἱ δὲ τ' ἡρ. ἡ κμαζε δὲ καὶ τῷ δὲ καὶ τῷ Ὀλυμπιάδῃ. Δημήτριος δὲ ὁ Τροϊζηνεύς ἐν τῷ καὶ τῷ Γρηγορίῳ βιβλίῳ φησὶν αὐτὸν, καὶ τῷ Ὀμηρον.

Ἀνδρῶν βρόχον αἰσῶν ἀφ' ὑψηλοῦ κεανέης ἀνχέν· ἀποκρεμάσαι, ψυχὴν δὲ αἰδὸς δὲ κατελθεῖν. ἐν δὲ τῷ πρὸς φέρεται τῷ Τηλαγυρίῳ ὀπισθολίῳ, λέγεται αὐτὸν εἰς θάλασσαν ὑπὸ γήρεος ὀλισθίσαντα τελευτήσαι. καὶ τῷ πρὸς φέρεται τῷ γανῶντι καὶ τῷ αὐτῷ.

ΞΕΝΟΦΑΝΟΥΣ

ΒΊΟΣ.

ΕΚ ΤῶΝ ΤΟΥΤΟΥ.

Ξενοφάνης, Δεξιού, ἢ (ὡς Ἀπολλόδορος) Ὀρσομύδης, Κολοφώνιος, ἐπαμειβόμενος τῷ Τίμαϊος. φησὶ γοῦν,

Ξενοφάνη θ' ἑταροφύσας, Ὀμηροπάτωρ, ὀπισθολίῳ. ὅτι ἐκπεπὼν τῆς πατρίδος, ἐν Ζαγκλῇ τῆς Σικελίας διέπειρε, καὶ ἐν Κατανίᾳ δῆλονσε καὶ ἐν οἷς μὲν, οὐδ' ἐνός· κατ' ἐνός δὲ, Βότῶνος Ἀθηνῶν· ἢ (ὡς γυνεὲς) Ἀρχελάου· κατ' ἐνός δὲ, Σαπίων φησὶ κατ' Ἀναξίμανδρον τῷ. γέγραφε δὲ καὶ ἐπὶ τῇ ἐλεγκτικῇ καὶ ἰαμβοῖς κατ' Ἡσίοδον καὶ Ὀμήρον, ὀπισθολίῳ αὐτῷ πρὸς φέρεται εἰρηδικῶς. διὰ καὶ αὐτὸς ἐρραφώδεις τῶ αὐτῷ. ἀντιδεδάσας τε λέγεται Ὀαλῇ καὶ Γυθαγόρῃ, κατὰ φάσας δὲ καὶ Ἐπιμνίδου. μακροβιώτως τε γέγονεν, ὡς που καὶ αὐτὸς φησιν.

Ἐδὴ δὲ ἐπὶ τ' ἑασ καὶ ἐξήκοντ' ἐνιαυτοὶ

Βλησρίζοντες ἐμὴν φροντίδ' ἐν Ἑλλάδι γῆν.

Ἐν γῆρῳ δὲ τῷ ἦσαν ἐέκοι, πέντε τε πρὸς οἷς,

Ἐπὶ εἰς πρὸς τῶν οἷς λέγειν ἐτύμως.

φησὶ δὲ περὶ κατὰ τῷ ὄντων σοιχεῖα, κόσμοις δὲ ἀπείροις, ἀποκρεμάσας δὲ. πρὸς φέρεται σιωπῶν, τῆς ἀφ' ἡλίου αἰτμίδος ἀναφερομένης, καὶ αἰρούσης αὐτὰ εἰς τὸ πρὸς φέρον. οὐσάν θεοῦ, σφαιροειδῆ, μὴδὲν ὅμοιον ἔχουσαν ἀνδρωπῶν. ὅλον δὲ ὄρεον, καὶ ὅλον ἀκούειν, μὴδὲν ἀναπνέειν. σύμπαντες τε τῷ νοῦν, καὶ φρόνησιν, καὶ αἰδῶν. πρὸς φέρεται αἰπεφύνατο ὅτι πᾶν τὸ γινόμενον, φθαρτὸν ὅτι καὶ ἡ ψυχὴ, πρὸς φέρεται. ἔφη δὲ καὶ πρὸς φέρεται ἡ ψυχὴ καὶ πρὸς φέρεται τὸ γινόμενον ἢ ὡς ἡ ψυχὴ, ἢ ὡς ἡ δῖα.

Εμπεδοκλέους ὃ εἰπόντος αὐτῷ ὅτι αὐδύρετός ὄσιν ὁ σφοδρὸς, Εἰκότως, ἔφη. σφοδρὸν γὰρ ἔστι δὲ πὺν ὀπηγνοσώμενον πὺν σφοδρὸν. φησὶ δὲ Σωπίων πρὸς αὐτὸν εἰπεῖν ἀκατάληπτα ἔστι πᾶν πάντα, πλανώμενος. ἐποίησε δὲ καὶ Κολοφώνος κήσιν, καὶ πὺν εἰς Ελέαν τῆς Ἰταλίας ἀποικισμὸν, ἔπει δις γήλια. καὶ ἤκμαζε καὶ πῶν Ὀλυμπιάδα. φησὶ δὲ Δημήτριος ὁ Φιληρός ἐν τῇ περὶ γήρων, καὶ Παναιπίος ὁ Στωϊκὸς ἐν τῇ περὶ ἄνθυμίας, ταῖς ἰδίαις χερσὶ γὰρ τῶν τοῦ αἵματος αὐτῶν, κατὰ τὸν καὶ Ἀναξάγρουν. δοκεῖ δὲ περὶ αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Πυθαγορείου Γαριδρίσκου καὶ Ὀρεστιάδου, κατὰ φησὶ Φαβωλῆνος ἐν ἀπεμνημονευμασιν πρὸς τὸν γέροντα ὃ καὶ δῆμος Ξενοφάνης, Λέσβιος, ποιητὴς ἰαμβίων. καὶ οὗτοι μὲν οἱ ἀπογράψαντες. Ξενοφάνους δὲ δῆκουσε Γαριδρίδης Πύρριπτος, Ἐλεάτης.

ΠΑΡΜΕΝΙΔΟΥ

ΒΙΟΣ.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥΤΟΥ.

ΤΟΥΤΩΝ Θεόφραστος ἐν τῇ ὀπηγμῇ Ἀναξίμανδρου φησὶν ἀκούσαι. ὁμοίως δὲ οὐκ ἀκούσας καὶ Ξενοφάνους, ἐκ ἐκλούθησεν αὐτῶν. ἐκοινώνησε δὲ καὶ Ἀμεινίαν καὶ Διοχάρτη τῷ Πυθαγορείῳ, (ὡς ἔφη Σωπίων) αἰδρὶ πένητι μὲν, καλὰ δὲ καὶ ἀγαθῶν. ὃ καὶ μακρὸν ἐκλούθησε, καὶ ἀπθανόντες ἡρώων ἰδρύσαντες. γήρους τε ὑπαδρόχων λαμπερῶν καὶ πλούσιος, ὑπὸ Ἀμεινίου, ἀλλ' οὐ γὰρ ὑπὸ Ξενοφάνους εἰς ἡσυχίαν πρὸς τῶν ἀπὸ τῶν πρὸς αὐτὸν. πρὸς δὲ τῶν πῶν ἀπέφηνε σφαιροειδῆ, καὶ ἐν μέσῳ κείσθαι. δύο τε ἔστι στοιχεῖα, τὸ ὕδρ καὶ γῆ. καὶ τὸ μὲν, δημιουργοῦ ἔστιν ἔχειν πῶν δὲ, ὕλη. γῆν δὲ τὴν αἰδρῶντων ἔστι ἡλίου πρὸς τὸν γῆν αὐτῶν δὲ ὑπαδρ-

χὴν πὺν θερμὸν καὶ τὸ ψυχρὸν, ἔστι ὡν πᾶν πάντα συντεταίται. καὶ πῶν ψυχρὸν καὶ τὸ νοῦν αὐτῶν ἔστι κατὰ μένηται καὶ Θεόφραστος ἐν τοῖς φυσικοῖς, πάντων σχεδὸν ἐκπιδέμενος πᾶν δόγμα. διαιτὴν τε ἔφη ἔστι καὶ φιλοσοφίαν. καὶ μὲν, καὶ ἀνέστησαν καὶ ὃ, καὶ δόξαν. διὸ καὶ φησὶ πῶν,

— γὰρ δὲ σε πάντα πυθέσθαι,

Ἡ μὲν ἀληθείης ἀπειθέος ἀφεικῆς ἦτορ,

Ἡ δὲ βροτῶν δόξας, τῶν ἐκ ἐπὶ πίστις ἀληθείης.

καὶ αὐτὸς δὲ δὲ πεινῶν φιλοσοφῆ, κατὰ τὸν Ἡρόδοτος τε καὶ Ξενοφάνης καὶ Εμπεδοκλῆς. κριτήριον δὲ πὺν λόγον εἶπε· τὰς τε ἀνέστησας μὴ ἀκρεβῆς ὑπαδρόχων. φησὶ γὰρ,

Μὴ σε θεὸς πολυπείρον ὁδὸν καὶ πῶν δὲ βιάσθαι

Ναμᾶν ἀσκοπὸν ὄμμα καὶ ἡχέσθαι ἀκούσθαι,

Καὶ γὰρ λήσαν, κείναι δὲ λόγῳ πολυδύμεν ἔλεγχον.

διὸ καὶ πρὸς αὐτὸν φησὶν ὁ Τίμων,

Γαριδρίδου τε βίβλῳ μεγαλόφρονος, καὶ πολυδόξου,

Ὅς ῥ' ὀπὶ φαῖσας ἀπάτης ἀνενείκατο νόστος.

εἰς πῶν καὶ Γλάτων πὺν δὲ λόγον γέγραφε, Παριδρίδου ὀπηγμάς, καὶ Γεὶ ἰδεῖν. ἤκμαζε δὲ καὶ πῶν καὶ εἰκόσῳ Ὀλυμπιάδα. καὶ δοκεῖ πρὸς τὸν περὶ αὐτῶν, πὺν αὐτῶν ἔστι ἔσπερον καὶ Φωσφόρον, ὡς φησὶ Φαβωλῆνος ἐν πέμπτῳ καὶ ἀπεμνημονευμάτων· οἱ δὲ, Πυθαγόρουν. Καλλιμάχος δὲ φησὶ μὴ ἔστι αὐτῶν τὸ ποίημα. λέγεται δὲ καὶ νομοῖς θεῖναι τοῖς πολιταῖς, ὡς φησὶ Σπύσιππος ἐν τῇ περὶ φιλοσοφίας καὶ πρὸς τὸν ἐρωτῶν πὺν Ἀγγεῖα λόγον, ὡς Φαβωλῆνος ἐν παντιδαπῇ ἰστέλα. γέροντα δὲ καὶ ἑτέρος Γαριδρίδης, ῥήτορ τε χρονογράφος.

n.ii.

ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ.

ΒΙΟΣ.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟῦ ΑΥΤΟῦ.

Κλεάνθης, Φανίου, Ἀσπίος. ὧς περιέγραψεν ὁ Πύκτις, ὡς φησιν Ἀντιθένης ἐν Ἰστορίαις· ἀφικόμενος δὲ εἰς Ἀθῆνας, πέσσει εἰς ἔχων δραχμας (καὶ δὲ φασὶν ἑνὲς) καὶ Ζωῶνι τῷ βαλόντι, ἐφίλοσόν φησι ἑλθὲν αὐτόν, καὶ ὁππότε αὐτὸν ἔμεινε δογματῶν. διεβούθη δὲ ὅλη φιλοπονία, ὡς γε πέντης ὦν ἄραν, ὥρμησε μεταφορεῖν καὶ νύκτωρ μὲν ἐν τοῖς κήποις λῶτλει, καὶ ἡμέραν δὲ ἐν τοῖς λόγους ἐρυμνάζετο ὅθεν καὶ Φρεαθῆς ἐκλήθη. φασὶ δὲ αὐτὸ καὶ εἰς διηγήσειον ἀχθῆναι, λόγους δίδουσι πόθεν εἰς τοῦτον ἡ ἐκπῆς ὦν ἐβλήθη· ἔπειτα ἀποφυγεῖν, πόντε κηπουρὸν μάρτυρα τῷδε χρόνῳ παρ' ὃν λῶτλει, καὶ πῶς ἀλφειόπωλιν, παρ' ἣν τὰ ἀλφειὰ ἔπτεν. ἀποδεδεχάμενος δὲ αὐτὸν τοῖς Ἀρεοπαγίταις, ψηφίσανταί τε καὶ μὲν αὐτὸν δόξαν· Ζωῶνα δὲ κολύσαι λαβεῖν. φασὶ δὲ καὶ Ἀντίγονον αὐτὸν σεις χιλίας δοῦναι. ἡρῶν μὲν οὖν τε ὁ φέβων ὅτι νῦν θέαν, ἔπειτα αὐτὸν τῷδε γυμνωθῆναι, καὶ ὁ φέβων αὐτὸν πῶς ἐφ' ὃ κροκατῆν ἡμῶν αὐτὸν ἔπειτα Ἀθηναίων, καὶ φησὶ Δημήτριος ὁ Μάγνης ἐν τοῖς ὁμοθυμοῖς ἐθαυμάσθαι ὅτι καὶ δὲ τὸδε φασὶ δὲ καὶ Ἀντίγονον αὐτὸν πυθέσθαι, ὅτι αἰροατῶν, δὲ πῶς ἀντὶ τὸν δὲ εἰπεῖν, Ἀντῶν μόνον· πῶς δὲ οὐχὶ σιδήρεος δὲ ἐν δρόμῳ, καὶ πάντα ποιῶ φιλοσοφίας ἕνεκα; καὶ γὰρ ὁ Ζωῶν αὐτὸν συνεγύμναζεν εἰς τὸ πο, ἐκείθεν ὁλοκλόν φέρειν ἀποφορεῖς. καὶ πῶς αὐτὸν πόντε κέρμα ἐνομιμῆν εἰς μέσον τῷ γνωρίμῳ, καὶ φησὶ, Κλεάνθης μὲν καὶ ἄλλοι Κλεάνθου διώκοντες αὐτὸν πόντε φέρειν, εἰ βούλοιντο· οἱ δὲ ἔχοντες ὅθεν τραφίσονται, παρ' ἐτέρων ὁππότε πῶς τὰ ὁππότε καὶ αὐτὸν αἰετῶν φιλοσοφῶντες. ὅθεν δὲ καὶ

ΕΠΙΧΑΡΜΟΥ ΒΙΟΣ. 213

δευτέρως Ἡρακλῆς ὁ Κλεάνθης ἐκαλεῖτο. καὶ δὲ ποικίλος μὲν, ἀφύσικος δὲ, καὶ βραδύς ὑπερβαλλόντως. διὸ καὶ Τίμων αὐτὸν φησὶν οὕτως,

Τίς δὲ οὕτω κίλος ὡς ὁππότε παῖτα εἴχας ἀνδρῶν,

Μωλύτης, ἐπέων φίλος, Ἀσπίος, ὁ λῆμος, ἁπλῆμος; καὶ σκαπτόμυρος δὲ ὑπὸ τῷ συμμάστῳ ὑπὸ λείχετο, καὶ ὅνος ἀκουῶν πρὸς ἐδέχετο· λέγειν αὐτὸς μόνος διωκόμενος βασιλεῖν τὸ Ζωῶνος φορτίον.

Aliquantis rostr.

Καὶ πελιδνὰ τὸν δὲ πόντε πόντε. διώδυσεν αὐτὸν τὸ οὐλόν· ἀπαγορεύσαντων δὲ τῷ ἱσθμῶν, δύο ἡμέρας ἀπέχετο τῆς φῆς. καὶ πῶς ἔχε καλῶς, ὡς τε τοῖς ἱσθμοῖς αὐτὸν πάντα τὰ συνήθη συγχωρεῖν· πόντε δὲ μὴ ἀνασχεῖν, ἀλλ' εἰπόντα ἡδὲ αὐτὸν πρὸς ἐδέχετο, καὶ τὰς λοιπὰς ἀνασχεῖν, πελιδνῶνται· αὐτὰ Ζωῶνι (καὶ φασὶν ἑνὲς) τῷ εἶπε βιάσονται, καὶ ἀκούσαντα Ζωῶνος ἔτι ὄντα καὶ δεκά.

ΕΠΙΧΑΡΜΟΥ

ΒΙΟΣ.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟῦ ΑΥΤΟῦ.

Επίχαρμος, Ηλοθαλοῖς, Κῶος· καὶ ὧς ἤκουσε Γυθαγόρου. πεμνιμῶς δὲ ὑπερβαλλόν, ἀπὸν ἐχθρὸς τῆς Σικελίας εἰς Μέγαρα· ἐντὺθεν δὲ εἰς Συρακούσας, ὡς φησὶ καὶ αὐτὸς ἐν πῶς συγγραμμάσι. καὶ αὐτὸν ὅτι τὸ ἀνδρῶντος ὁππότε παῖτα τὸδε,

Εἴ τι τῷδε λατρεῖ φάειν μέγας ἄλλιος ἄσρων,

Καὶ πόντες πῶς μὲν μείζον' ἔχει διωκόμεν.

Φημὶ τοῦτον ἐχθρὸς σφίσι πρὸς ἄν' Ἐπίχαρμον.

Ὅν πατεῖς ἐρεφάνωσ' ἀδὲ Συρηκοσίων.

n.iii.

ἐπὶ ὑπομνήματα καταλέλοιπεν, ἐν οἷς φυσιολογίῃ, γλωσσολογίῃ, ἰατρολογίῃ. καὶ ὡς ἀγαθὸν γὰρ τοῖς πλείεσσι οἷον ὑπομνημάτων πεποίηκεν, οἷς διασαφείῃ ὅτι αὐτὸς ἔστι τὰ συγγραμματα· βίον δ' ἔτι ἐνεηκόοντα, κατέσχευεν τὸ ζῆν.

ΤΙΜΩΝΟΣ

ΒΙΟΣ.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Σίμων Ἀπολωνίδης ὁ Νικαῖος, ὁ παρ' ἡμῶν, ἐν τῷ πρῶτῳ τῷ εἰς τοὺς Σίλλους ὑπομνηματίζων, ὁ πρῶτος φωνεῖ Τιβερίω Καίσαρι, φησὶ τὸν Τίμωνα εἶναι παῖδα τοῦ Τιμαρχοῦ, Φιλιάσιον δὲ τὸν ἡγῆτος· νέον δὲ καταλειφθέντα χρυσοῦς, ἔπειτα καταγόντα, ὑποδημῶσαι εἰς Μέγαρα πρὸς Σπύλωνα· καὶ κείνῳ συνδραμεῖν, αὐτὸς ἐπαλθεῖν οἰκίαν, καὶ γῆμα. ἔπειτα πρὸς Πύρρωνα εἰς Ἡλιν ὑποδημῶσαι μετὰ γυμνακὸς, καὶ διδασκαλεῖν, ἕως αὐτῷ παῖδες ἐγγύοντο. ὡν τὸν μὲν πρῶτον, Ξάνθον ἐκάλεισε, καὶ ἰατρικὴν ἐδίδασκε, καὶ δίδουσαν τὸ βίον κατέλιπε. ὁ δὲ, ἐλλόγιμος ἦν, ὡς καὶ Σωπῶν ἐν τῷ ἐνδεκάτῳ φησὶν. ὑπερῶν μάλιστα ὕψους, ἀπῆρεν εἰς τὸν Ἑλίουπον καὶ τὴν Προποντίδα· ἐν Χαλκιδόνι τε σοφιστῶν, ὅσοι πλέον ὑποδουλοῦντες ἤξιον, ἐνπευθύν τε ποιητῶν, ἀπῆρεν εἰς Ἀθῆνας· καὶ διέπεσε μέχρι καὶ πελιδνῆς, ὁλίγον χρόνον εἰς Θήβας διαδραμαίνων. ἐγνώθη δ' καὶ Ἀιγυπτίῳ βασιλεῖ καὶ Πτολεμαίῳ τῷ Φιλαδέλφῳ, ὡς αὐτὸς ἐν τοῖς ἰάμβοις αὐτομαρτυρεῖ· ὡς δὲ (φησὶν Ἀντίγονος) καὶ φιλοσόφους, καὶ ἀπὸ τῶν φιλοσόφων ἐρόλαζε, καὶ γὰρ ποιήματα συνέγραφε, καὶ ἔπη, καὶ τραγῳδίας, καὶ σατύρους, καὶ δράματα κομικὰ πελάγοντα, τραγικὰ δὲ ἐξήκοντα, Σίλλους τε καὶ κινάδους. φέρεται δὲ αὐτὸς καὶ καταλογάδῳ βιβλίῳ, εἰς ἐπ' αὐτὸν τείνοντα μυριάδας

δύο, ὧν καὶ Ἀντίγονος ὁ Καρύσιος μέμνηται, ἀναγεγραφὸς αὐτῷ καὶ αὐτὸς τὸν βίον. οἷον δὲ Σίλλων τελέσθην ἐν οἷς, ὡς αὐτὸς κεκλητὸς ὡν, πάντας τοὺς δαίμονας, καὶ σιλλάνει τοὺς δαίμονας, ἐν παρῳδίᾳ εἶδει. ὡν τὸ μὲν πρῶτον, αὐτὸς διήγησεν ἐκ τῶν ἐρμηνείων τὸ δὲ δεύτερον καὶ τρίτον, ἐν δελφίῳ ἱερῷ. φάνεται γοῦν ἀνακρίνων Ξενοφάνῳ τὸν Κολοφώνιον πρὸς ἐκείνων· ὁ δὲ, ἀπεδιδουλόγητος ὅτι καὶ ἐν μὲν τῷ δευτέρῳ, πρὸς τὸν ἀρχαιότερον· ἐν δὲ τῷ τρίτῳ, πρὸς τὸν ὑστέρων. ὁ γὰρ δὴ αὐτῷ ἑνὲς καὶ ὁπλίοντος ἐπέγραψεν. τὸ δὲ πρῶτον αὐτῷ πρὸς ἐκείνους, πᾶσι δ' ὅτι μονοπρῶτος ὄντι ἡ ποίησις, ἀρχὴ δ' αὐτῶν ἦδε,

Ἔσπετε νῦν μοι ὅσοι πολυπράγμονες ἐστέ σοφισταί.

ἐπελύθητε δὲ ἐγγὺς ἐστὶν ἐνεηκόοντα, ὡς φησὶν ὁ Ἀντίγονος, καὶ Σωπῶν καὶ ἐν τῷ ἐνδεκάτῳ. τῶν ἐν γὰρ ἐνερῶντα λημονήκουσα, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς αὐτὸν Κύνκλατα ἐκάλει.

n.iiii.

IN EMPEDOCLES ET ALIORUM
carmina notæ Iosephi Scaligeri.

Pag. 18, versu ult. Καὶ πῆτοι] Lego, Κ' ἀντίτοι δολι-
χέωνες, hoc est ἥρωες. nam (vt annotat Aristoteles) οἱ
θεοὶ hic non concluduntur.

Pag. 20, vers. Σπινωπὶ ῥῥ] Omnia hæc quæ addu-
cuntur ex Sexto, coniungenda, nihil enim ex veteri
ordine amiserunt, sed tantum interrupta sunt ver-
bis ipsius Sexti.

V. Πολλὰ δ'] Lege, Πολλὰ δὲ δ' ἔπειτα, πᾶσι δ' &c.

V. Παῦρον] Lego, Παῦρον δὲ ζωῆς αἵσιον μέτρος ἀθρή-
σαντες, ὡς μορφοί &c.

V. Ἀλλὰ θεοὶ] Lege, ἀποτρέψατε.

Pag. 21, v. Πρὸς θνατῶν] Lege, -- ἐφ' ᾧ δ' ὅση πλέον.

V. Θάρα] Lege θάσας.

Pag. 22, vers. Πελοῖ] Lege, λυθέντ' vt παρ' ἡμῖν.

Pag. 25, vers. Δαίμονες] μακράωνος.

Vers. Τῶν] Lege, τῶν.

Pag. 26, vers. Οἶος ἀπ'] Lege, Οἶον ἀπ'.

Pag. 27, vers. Ὡ φίλοι] Lege, ἐτ' ἀληθῆν &c.

Pag. 28, v. Εὐνίης ἀνδρ.] Lege, Εὐνίης ἀνδρείων ἀγέων,
ἀπόκληροι, ἀπειρέεις.

Pag. 29, vers. Ἐκ ἡδ'] Lege εἴδ' ἀμείβων. Intelligit
enim πῶς γίνεσθαι ἐκ τῆς ἀλλοιωσεως, non ἐκ τῆς μεταβο-
λῆς fieri, quum dicit formam tantum mutari.

Vers. Ὡ πόπι] Scribo, ὦ δειλὸν θνητ.

V. Ὡ δέ.] Verba sunt Clementis.

Pag. 30, vers. Ταύρων] Scribe, ἀκρήπισι φόνους.

Vers. Οὐ πῶδες] Lege, γρὺν, οὐ μὴ δέα λαχ.

Pag. 31, vers. Ἀσπί] κυδρόπρος.

Vers. Καί κε] Lego, Καί κε πῶς εἴη. vel, Καί κε οἱ εἴτ'
εἴη. magis aridet prior.

Pag. 38, v. ὡς ἡ] Distingo: ὡς, ἡ μνημοσύνη, καὶ πῶς,
ὡς οὐ μὴ. sunt enim nomina scilicet quæ caneban-
tur in conuiuuiis, vt puto.

Pag. 39, vers. Φινδόναι] Legendum, οὐδὲ * φλεδόναι,
τοῖς οὐδὲν χρεῖσθαι ἐνεσι. Φλεδόνες, nugæ. Timon, Ἀλλ' οὐ-
δὲν τούτων φλεδόνων μέλει.

Vers. Θεῶν] Lege, Θεῶν δέ.

Pag. 41, vers. Δαίμονος] Locus corruptus.

Vers. Ἀζων] Lege, Ἀζων δὲ ἐν χοίρῳ * σύελλος
αὐτοῦ.

Pag. 42, vers. Τῶν δέ] Lege, δέ κη πολύτ.

Vers. Τόμοφους] Lege, ἀρηρότας. ἢ ῥά &c.

Vers. Ἰππῶν] Lege, ἵκταιον ἐς ἡμέτερον δῶ.

Pag. 44, vers. Ἐρρα] Lege, παρ' ἑφ' ἑρρα.

V. Ἐνθεν] Distingue & corrige ita, Ἐνθεν ἑφ' ἑρρα,
καὶ ὡς μιν ἄρσος ἐπιδόσιν ἀνάγκη Πείρατ' ἑλθ' ἄσρων.

Vers. Οὐκ βέλαιότερον] Lego, πλεῖστον χρεῶν ὅτι &c.

Sic pag. 45, vers. Ἡλ' ὡς] χρεῶν, non χρεῶν. quanquam
χρεῶν excusari potest: sed χρεῶν est magis poeticum.

V. Νυκτὶ φάος] Νυκτοφάος.

Pag. 49, vers. Χάρε] Παιπασ.

Vers. Ἐκ σπῆ] Lege, ὄχλου μύμημα. Corpus enim
ὄχημα ψυχῆς.

Vers. Σοὶ δέ] Σοὶ δέ.

Pag. 50, vers. Ἀνθρώποις] Aut ἡδὲ ῥύου, aut ῥύσταδα.

Pag. 51, vers. Ἐν πῶν] Ita distigue.

Ἐν πῶν * ὁμοιογενῶν * *

Εὐκλεῆς, ἀτυφον, ὀπτιμελές, παρ' ἑφ' ἑρρα,

Χροῖν, ὁμογενῶν, ἀμειψίον, αἰδῶν, ὁμογενῶν.

Pag. 52, vers. Βασιλικόν] Lego, βασιλικόν, εὐγ. πῶν &c.

Pag. 56, vers. Ὡς πῶ] Ὡς πῶν τῶν ἀλλήλων.

Pag. 57, vers. Οἶος] Οἶος δὲ ὅταν κάλλιστον ἔσθιν, ὡς δὲ ὕψ.

Pag. 62, vers. Ἐπὶ] Lego, ἄλλον ἀπ' ἀνθρώπων. etiam
probat ex verbis Sexti.

Pag. 66, vers. Λίρον] Legendum ἀφρασεύμεαζ, per
α, non per ο.

Pag. 74, vers. Καί σιν] Legendum, καὶ γάρ σιν μαθητὺς
εὐπύστος ἐστ.

V. Οἷον] Ἐνθ' ἐν ἀπαρχίδιμος τοιαῦτα γεῖρειν ἐδιδάχθης.

Pag. 75, v. Θέωμαι] Ita distinguendum,

* * * * * θέωμαι κολαῖας, ἵνα δίκην

τύραννος εἴη, πλὴν τὸ ὕβριν δούλῳ ἔχει. Videntur enim expleri possit, — νόμοις
Αἰμαρηνῶν θέωμαι κολαῖας, &c.

Pag. 75, v. Γινώμαι] Lego, Γινώμαι δέος θρηπίσιν. δέος enim πλὴν δέισμας νομίζονται vocativt Lucretius & Virgil. religionem vocant Metum.

V. ἀρεῖσθωσιν] Lego, ἢ φρονῶσι π.

P. 76, v. ὕψ' οὐ] Dele hac, πάλ' ἡδύ.

V. ἀρῶμενον] Lego τὸ ἀρῶμενον.

V. τοιούτους] Lego τοιούτους δὲ ἀεικέλους.

V. τὸν δαίμονα] Suspicio, τὸν δαίμον' οὐτως.

Pag. 79, vers. Αἰπὸν] Lego Αἰπὸν. Sibi enim soli dicit obtendi subtilissimū velum, reliquis δέκα πύλας.

Versu, ὡς λόγος] Lego ὕδατος, pro ὕδατος. Quin & poetæ dicunt ὕδης pro ὕδατος. Intelligit sine vllō dubio Mosem: quem omnes tam Hebræi quam Græci veteres interpretantur ὕδατος. nam Moï Syriacè est aqua, quum manifestè Moïes ipse dicat sibi nomen impositum quod extractus sit ab aquis. πῦμα extractus, non à Syriaco 'M. Hoc enim ridiculum est: quare in eo errant & Philo & Iosephus, & alii veteres. δῖπλάκα θεσμών vocat duplices tabellas decalogi.

Pag. 81, v. Τεῦ κεφαλῇ] κεφαλῇ ἰδεῖν, Græcissimus.

Pag. 83, v. Ἀέσπιν] Lego βακχευτής, item ὁπαίρας.

Pag. 84, v. Ἀναχθείς] Dele πρὸς.

Pag. 86, v. ὡς πῖπ] Lego, pro ἥκει πῖπον, ἥκει καίτοι.

Vers. Τοιούτοις] Lego σὺ πᾶσι παντί, vt suprā pag. 81.

Pag. 87, v. Τὸ ἐν] Lego τοῖον.

Versu Ἐπὶ] Lego, Ἐπὶ δὲ ἀειδέϊς κοῦρας, ἢ πᾶσι δας αἰάκται.

Versu Θυγατέρας] Lego, Θυγατέρας, σεμνὴν π' ὀλίμιν &c.

Pag. 88, v. ὡς γάρ] Hic erat ordo, ὡς δ' αὖτις ὀνόησεν ἀμύλητον ἥτοι ἔχοντας καὶ φύσιν ὀνομένην * * *
ῥίπτε βαθυῶ &c.

Vers. Ὀρμαίνων] Lego sine vllō dubio,

Ὀρμαίνων πτωχεύσει ἴσον τῶν ἀπὸ τῆς πατρὸς ὄν

Γῶσσι π' βίης. Id est. Debilitet viribus. Primus versus est μενυροῖς: vt — ὀρμηδὲς ὡς. &c. Γῶσσι est membra frangere, debilitare.

Pag. 95, vers. Ὀππῶς] Lego, παρὶ δια σελωαίη.

Vers. Πᾶσι] Lego, θεοφραδί.

Pag. 97, vers. Στραλλῶμενοι] Lego, χορομαυέοντες.

Vers. Νῦν δ' ἢ] Λεβηθραῖς.

Pag. 99, vers. Ἡ δ' ὅππ' ἢ] Ἡ δ' ὅππ' οὐ εἶδον.

Pag. 101, v. Ἐκ δ' ὕδατος] Lego ex ipso Clemente,

Ἐκ βέδους δὲ π' γῶσσι, &c.

Pag. 105, vers. Ἡ φῶς] Lego, ἀμφὶ λύκην ῥοιζαῖον &c.

Vers. Ἐκ πυρον] Ἐκ πυρον. Item, πάλι γυμνὸν &c.

Pag. 106, vers. Ψυχῇ] Ψυχῇ ἐξογαίω θυγάτηρ, ψυχούσα. Verba autem, καὶ πᾶσι τοῖς, sunt Procli.

PRAETER eos physicorum, ac praesertim Empedoclis, quos hic vides locos, aliquot inuenisse nos fateor, sed quorum singuli pauca verba, & particulas versuum potius quam versus haberent, easque fere mendosas. Certo igitur consilio, non incuria, fuisse praetermissos, scire te volui. Si tamē eos quoque, qualescunque sunt, adiungere libuerit, si quos item alios vel nōdum editi scriptores, vel qui iam editi sunt, tibi suppeditauerint, fieri enim potest ut nonnulli nos latuerint ex iis etiam quos nequaquam omis-
furi fuissetmus) chartas quas vacuas esse vides, hunc in usum tibi exhiberi, & tales adiunctiones expectare, praemoneo. Sed ne contrā etiam tollendos esse aliquos arbitraris ex iis qui sub Empedoclis nomine hic positi fuerūt, ac nominatim epigramma de Acrone medico: fateor quidem ab Eustathio & aliis afferri tantum ut παλαιόν, & absque auctoris nomine: verum Suidas minimē dubitasse videtur quin ei adscribi deberet: quanuis quosdam Simonidi tribuere dicat. At Diogenes Laertius, si eius locus ita legatur ut legendum esse censeo, ostendit quidem in dubio id fuisse, sed sibi minimē de eo dubitandum videri. Pro his enim verbis, *τί δὲ ὁππότερ' ἄρ' ἐλεγεῖον, ἢ πῦρ;* ego repono, *πῦρ δὲ ὁππότερ' ἄρ' ἐλεγεῖον ἢ τούτως;*

Quum autem nonnulli loci, sicut non apud unū scriptorem sed plures leguntur, ita etiam non vno sed diuerso modo scripti sunt, plerunque eam lectionē quae frequentissima, aliquando eam potius quae aptissima videbatur, sequuti sumus. Sic in isto versu, pag. 24, *Θάμνος τ' οἰωνός τε καὶ εἰν ἀλὶ ἔλλοπος ἰχθύς:* visa est haec lectio *ἔλλοπος* (quae apud Clementē extat) longē aptior quam *ἔμυρος*, quae tamen multo frequentior est. At pag. 21, in hoc versu, *Πῦρ καὶ ὕδωρ ἔχ'*

καὶ ἡ ἑρως ἥπιον ὕψος, haec lectio *ἥπιον*, ut magis est frequens quam altera *ἀπλετων*, ita magis conuenire haud fortasse dici potest. In hoc versu eiusdem paginae, non procul ab eo qui modō allatus fuit, *Ζεὺς ἄργης, Ἡρὴ τε περὶ σβίος, ἡ δ' Ἀιδωνεύς*, pro *ἄργης* inuenitur apud quosdam scriptum *αἰθρῆς*: sed multo plures habent *ἄργης*. In versu qui hunc excipit, *Νηϊς δ' ἡ δακρύοις τέρπει κροῦνωμα. βρόπιον*, pro *τέρπει κροῦνωμα βρόπιον*, inuenitur & haec lectio, *ἐμπροσὶ ἔμμα βρόπιον*: sed altera multo pluribus testimoniis confirmatur. P. 42, v. 18, pro *ἀτρεμεῖς* legitur etiam *ἀτρεκέες*. & v. ult. *πολύδην ἐλεγχον*. Atque inter diuersas lectiones haec videtur esse praecipua. Alicubi autē duae lectiones occurrerūt, quarum vna, & diuersa & simul peruersa manifestē erat. ut pag. 42, *Μὴ σε θεός* pro *Μηδὲ σ' ἔσθ*. ad quam lectionem veram propius haec altera accedit, cū qua ne fiat quidē versus, *Μηδὲ σε θεός*. Apertius etiam p. 21, v. 5, *ἐφ' ᾧ θεῖς* siue *ἐφ' ᾧ θεῖς*, pro *ἐφ' ᾧ θ' ὁ σῆς*. & pag. 20, v. 2, *δελεμπία* pro *δεν' ἐπα*. quanuis ne haec quidem lectio mihi vsquequaque satisfacit. Vocabulis quibusdam apercē deprauatis nullus datus fuit accentus. ut pag. 29, *ἡ δὲ ἀμείβων*. quum enim *ἡ δὲ* perperam pro *εἰδὲ* esse scriptum mihi persuaderem, malui *ἡ δὲ* absque accētū scribere. Idem & pag. 20, v. 3, factum fuit in *ῥωνισ*, & alibi. Sed in quibusdam eadem nota uti debueram, vbi vsus non fuit.

In Lini carm. pag. 112, tres sunt loci quos aliter & quidem melius in mea editione poetarum heroici carminis principum legi (vndeunque lectiones illae sumptae fuerint) postea comperi. V. 4, *Ὅχλον αἰσῶσαι*. V. 7, *καθαρμός δικαίως*. V. 19, *Ἡ δ' ὕλην παρώνης*. In primo tamen loco videtur & altera lectio posse defendi. His addam & eas quae succurrunt coniecturas in aliquot locos ex iis qui emendandi supersunt. P. 30, v. 4, suspicor legendum *εἰ δ' ἔδραμ*. P. 37, v. 19, scribendum puto *λαοῖσι μετῆν*. P. 96, v. penult. existimo legi debere *Δεῦρό νυν, ὁρμηματὶ μοι*.

Orphei porro & Pythagoreorū versibus Heracliti locos ideo potissimum adiunxi, quod Heraclitus ex Orpheo bonā suorum dogmatu sumpsisse partē feratur: & Plato in Cratylō allatis Orphei versibus, dicat, *ἄντα ποὶς τὰ τοῦ Ἡρακλείτου πάντα πηθεῖ*. Plutarchus autē alicubi allatis quibusdam Heracliti & Pythagoreorum dogmatis, subiūgat, *ἄντα δὲ ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς φέρεται*. Iam verò quum Democriti vnā cum Heraclito saepe fieri mentionem viderem, placuit huius quoque locos & epistolas addere: quarum prior antea excusa non fuerat: in posteriore verò, & in Hippocratica (quæ non solum multa de Democrito narrat, sed plurima etiam tanquam ex ore illius refert, vt ibi pramonui) plurimos locos ex vet. exempl. pulchrè restitutos inuenies. Quod autem ea quæ sunt Ionicae dialecti, alicubi non obseruantur, non tam hoc miror (quoniam & in alijs qui Ionica vel Dorica dialecto vtuntur, eandem, vt ita dicam, inconstantiam videmus) quàm mirum mihi videtur, Heracliti epistolas nihil ex Ionica dialecto habere: quum loci qui à veteribus ex eo afferuntur, sint cōtrā dialecto Ionica scripti: atque hoc potissimum eas posse suspectas reddere non negauerim.